

உண்பதிதுணை.

இராமநாதபுரம் சமஸ்தான வித்துவான்
சர்க்கலரப்புலவர்

குமா ரர்

சாந்துப்புலவரியற்றிய

குன்றக்குடியேன வழங்கும்

மயூரகிரிக்கோவை

இஃது

பல கனவான்களுடைய விருப்பத்தின்படி

இந்நூலாசிரியர் மரபிலுத்தவராகிய

கோடகுடிச் சேதுப்புலவர் குமாரரும்,

ஆலங்காடு

ஸ்ரீமத். ராம. சிதம்பர செட்டியாரவர்கள்

மாணக்கருளொருவரும்

மன்னார்குடிப் பின்ட்லே காலேஜ்

தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதருமாகிய

சர்க்கரை இராமசாமிப் புலவரால்

அரும்பதவுரை யியற்றித்

திருவாவதுறை யாதீன வித்துவானும்

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவநூற்

பரிசோதகருமாகிய

ஸ்ரீமத். சே. ரா. கப்பிரமணியக் கவிராயரவர்களாற்

பார்வையிடப்பெற்றது

தஞ்சாவூர்

கல்யாணசுந்தர முத்திராசாஸனம்

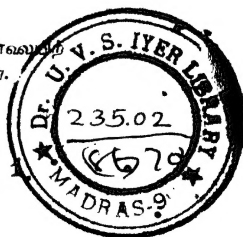
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

இதன் விலை ரூ.

1908.

(Copy Right.)

PREFACE.

Few of the educated classes are unaware that a valuable mine of Tamil literature lies buried in manuscripts which by their age are fast approaching dissolution. The value of printing and publishing such manuscripts cannot be overestimated. As a pioneer in this direction followed only by straggling instances here and there comes Mahamahopadyaya V. Saminatha Aiyar Avergal the talented Tamil Scholar of the day. One should admit that it is high time that more people should follow his noble example "any lasting good is to be done to the Tamil country." It is gratifying to note that Mr. Sarkarai Ramasawmy Pulavar, the senior Tamil Pandit of the Findlay College, Mannargudi, Tanjore District, has come forward to publish the present work with an invaluable annotation. No one can deny that the Pulavar's work in this respect is worthy of emulation by others.

2. The author of this work—Mayuragiri Kovai is Santhu Pulavar, a well known Poetical genius, who lived in the latter part of the 18th century. He was the illustrious son of Sarkarai Pulavar, the famous court Poet of the Raja of Ramnad and appears to have enjoyed rare privileges under the renowned Ruler, Marutha Pandyan, at Sivaganga of the Madura District, at whose request this beautiful poem was composed in honor of Sree-Subramaniaswami at Mayuragiri, otherwise known as Kandrakudi. The work is a good specimen of the poet's versatile genius and is next to none of its kind in diction and style except to Tirukkovaia of Manickavasagar.

It consists of 535 stanzas replete with figurative language and the readers will be struck with admiration at the masterly way in which the author has conformed the work to the niceties of the Rules of Agapperul Ilakkanam. To those who have a turn to the study of Tamil literature the work will afford ample food for thought.

3. The right to publish this interesting work with useful annotation has been and is rightly reserved to this gifted young Pandit who is a lineal descendant of the author. The Pandit has combined in his poetical talent, musical taste, polished manners, sweet temper and true piety, and does credit to the family of poets to which he belongs. The publication of the work is a momentous task for which the Pandit deserves much praise. The readers will doubtless be able to realize the amount of thought and enthusiastic labour which the Pandit has bestowed upon the work. The annotations have been approved and appreciated by eminent Scholars of the Tamil Sangam.

E. SINGARAVELU MUDALIAR,
Stationary Sub-Magistrate,
Mannargudi.

உ
கணபதிதுணை,

மு க வு னை ர

2350௨ குருவணக்கம்.
18679 வெண்பா.

ஐங்கரணை யாறுதலை யானவனை யாறிரண்டு
செங்கரணை யன்பிற் றியணித்தா—ருங்கருணை
காட்டி.யெமை யாளாலங் காட்டுச் சிதம்பரமால்
தாட்டுணைமைச் சென்னிமுடித் தாம்.

கோவையென்பது தமிழ்ப்பாஷைக்குரிய தொண்ணூற்றாறு
வகைப்பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. காட்சி முதலிய துறைகளை நிரல்
படக்கோக்கப் பெற்றதென்பதும் மொழியின் பொருள். இது
ஐந்து இலக்கணங்களுள் பொருட் பகுதியாகிய அகப்பொருளி
லக்கணத்திற் கிலக்கியமாக வமைந்துள்ளது. குறிஞ்சி முதலிய
வைந்திணைக்குமுரியவாகப்பண்டைப்பெரியோர்கள் விதித்தமுதற்
பொருள், கருப்பொருள், ஆர்ப்பொருள், முகமாகத்தலைவன் றலை
விகளுடைய வெழுக்கங்களை யுலகவழக்கஞ் செய்யுள் வழக்க
மென்னுமிரண்டுக்குமியைப் நன்றாகத் தெரிவிப்பது. இதிலுள்ள
அகப்பொருளமைதிகள் தொல்காப்பியம், இறையனாரகப்பொ
ருள்; இலக்கணவிளக்க முதலிய நூல்களிற் பரக்கக் காணலாகும்.

மயூரகிரிக்கோவை யென்பது மயூரகிரியிற் கோவில் கொண்
டெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீ ஆறுமுகக் கடவுள் மீது எனது
முன்னோசனாள் ஒருவரும், இராமநாதபுரம் சமஸ்தான வித்
துவான் சர்க்கரைப் புலவர் குமாரருமாகிய சிறுகம்பையூர்ச் சாந்
துப்புலவரியற்றியது.

மயூரகிரி யென்பது பாண்டிவள நாட்டிலேதேவாரம் பெற்ற
தலங்களுள் திருப்புத்தூருக்குச் சமீபத்திலேயுள்ளது ஸ்ரீ சுப்பிர

மணியக்கடவுளுக்குரிய வொரு முக்கிய தலமாகும். இது குன்றக்குடிபென்று வழங்கும். அரசவனம், மயூரபுரம், கண்ணபுரம் என்னும் பெயர்களுமிதற்குண்டு. இதற்கு ஸடமொழி தென் மொழியிரண்டிலும் புராணங்களிருக்கின்றன.

திர்த்தம்—சரவணப்பொய்கை. இதன் வடகீழ்த்திசையில் மயிலாலும், குமாரக் கடவுளாலும் பூசிக்கப்பெற்ற சிவாலய மொன்றுண்டு.

தடாகம்—மருதாபுரி, வையாபுரி முதலியனவாம்.

நதி—தேனாறு. இது அகத்தியமுனிவர் அபிடேகஞ்செய்த பெருக்கோடியதாலிப்பெயர் பெற்றதெனப் புராணங் கூறும்.

வழிபாடுசெய்து பேறுபெற்றவர்கள்—மயில், கிருஷ்ணன், அகத்தியர், விஸ்வாமித்திரர், வசிட்டர், பிரமதேவன், கருடன், இந்திரன், சூரியன், மன்மதன், பாண்டவர், நாரதர், முதலியோர்.

இந்நூலில் நூசு செய்யுட்களுள்ளன. மற்றைக்கோவைகளில் ஏகதேசத்திற் காணப்பெறும் சொன்னயம், பொருணயம், ஓசையினிமை, சிலேடை, உள்ளுறையுவமை, முரண், யமகம், திரிபு, மடக்குமுதலியனவும், தொனியும், பலவகையான சித்திரகவிகளும், அரிய பெரிய பழய விலக்கிய விலக்கண நூற்பிரயோகங்களும், அரியதுறைகளும் நிரம்பக்காணலாகும்.

அன்றியும் பாட்டுடைத் தலைவராகிய குமார்க்கடவுள் தம்மைப் பூசித்த அகத்தியராதிய மெய்த்தவர்கட்கருளிய பெருங்கருணைத் திபங்களையும், புராணேதி காசங்களிலுள்ள வினிய சரிதங்களையும், உண்மை நாயன்மார் வரலாறுகளையும், வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரக்கருத்துக்களையும், பல நீதிகளையும், அக்காலத்துச் சிவகங்கையில் அரசராக விருந்த மருது பாண்டியன் முதலிய மெய்ப்பன்பர்களுடைய திருத்தொண்டினருமை பெருமைகளையும் அங்கங்கேயெடுத்துக்கூறுந்தகைமை மிகவும் பாராட்டற்குரியதேயாம்.

இந்நூல் எங்களுக்குப் புராதனமான சிறுகம்பையூர் ஓரியூர் முதலானவர்களுக்குச் சில வருடங்களுக்கு முன்பான் ஏறிதேடிப் போயிருந்தபோது ஓரியூரிலிப்போது இருக்கும் மகா-நா-ஈஸ்வர சர்க்கரை முத்தையாப் புலவரவர்கள் வீட்டிலிருந்து எட்டுப்பிரதியொன்று கிடைத்தது. அதை வைத்துப் படித்து வருங்காலத்தில் ஒவ்வொரு செய்யுளும் நிரம்பக்கடினமாய், ஆழ்ந்தபொருளும், அரிய கற்பனையும், பிற்பகுதியிற் சில செய்யுள்களுக்குமாத்திரம் அரும்பதக் குறிப்பும் அமையப்பெற்றிருந்தது. வேறுபிரதிகள் கிடைத்தாற் பரிசோதித்து அச்சிடுவதற்கு அங்குலமீயிருக்குமென்று பலவிடங்களிலும் தேடியும் வேறு பிரதியொன்றுமே கிடைக்கவில்லை.

அப்பால் இம்மட்டிற் கிடைத்ததும் சண்முகக் கடவுள் திருவருட் செயலேபென்று தேறி இந்நூலினருமையையும் எனதறிவின்கிறுமையையுங்கருதி, யுள்ளதைக்கொண்டே நீடித்த அனுபவமும் நிறைந்த கல்வியுமுடையவர்களால் அரும்பதவுரையெழுதுவித்து அச்சிடவேண்டிப்பண்டைத்தமிழ்ப்புலவர்கள் வீட்டுமச்சுவாய்க்கிடந்த சங்கத் தமிழ் நூல்களையெல்லாம் அச்சுவாய்ப்புகுத்தவந்தவதரித்த மஹானுபாவரும், பழயதமிழ் நூலாராய்ச்சியில்லாத நாளுண்டேலதைத்தாம் பிறவாத நாளாகக் கருதுஞ்சற்குணக்குன்றும், சென்னைப் பிரவரிடென்ஸிக் காலேஜ் தமிழாசிரியருமாகிய பிர்ம்மபுரீ மஹாமஹோபாத்தியாயர் உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் சமூகத்திற் சேர்ப்பித்தேன். அவர்கள் பிரதி செய்து நூல்முற்றிலும்படித்துப்பார்த்து இதைப்போற்றமிழில் ஒருகோவையில்கையென்றும், நிரம்ப வருமையாயிருக்கிறதென்றும், அச்சிடவேண்டிவது அவசியமென்றும், ஆற்றற்றமக்கு அவகாசமின்மையாற் கும்பகோணம் டவுன் ஹைஸ்கூல் தலைமை தமிழ்ப்பண்டிதராகிய பின்னத்தூர் ஸ்ரீமத் அ. நாராயணசாமி அய்யரவர்களுடனிருந்து அரும்பதவுரை யெழுதி அச்சிற் பதிப்பித்து விடுகவென்றுக் கட்டளையிட்டார்கள். நாங்களிருவருமொருங்கிருந்து அரும்பதவுரை யெழுதக்கூடாமையால் நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் தாமே யங்ஙனஞ்செய்வதாயேட்டுப் பிரதி முதலியவைகளை யெடுத்துக்கொண்டுபோய் மூலபாடத்தை மாத்திரம் அச்சிற்

பதிப்பித்து விட்டுச் சாவகாசமின்மையால் அரும்பதவுரை யெழுத்தகூட்டவில்லை யென்று மீட்டும் பிரதிகளை யெண்ணிடத்தே தந்துவிட்டார்கள்.

பின்பு இந்நூலை அரும்பதவுரையின்றி அச்சிடுவது பெரிதும் பயன்படாதென்று பல நண்பர்கள், சொன்னமையானும் தவமும், பொறையும், தபையும், வாய்மையும், சிவபெருமானிருதிருவடித் தொண்டும், கல்வியும், செல்வமும், கவின் குடிப்பிறப்பு, பல்விதமான நல்லறச்செயல்களும், கொடையு நடையு நற்குணங்களும் பிறவும் உடைய சிவபூஜாதரந்தரரும், தமக்கென வாழாப்பிறர்க்குரியாளரும், இன்னொன்றெனையறியாதிருந்து மினியவைகூறியிருக்கவிடும், அன்னாதி பலபொருளுமருந் தமிழ் விற்பனமுமளித்த வள்ளலுமாகிய, ஆலங்காரி பூரிமத். ராம. சீதம்பரதேசாடியாரவர்கள் இன்னுங்காலதாமதஞ்செய்யாது நீயே அரும்பதவுரையெழுதி அச்சிடுவாயாகவென்று பணித்தமையானும், “வேண்டுவார் வேண்டுவதேயிவான் கண்டாய்” என்னும் அருமைத்திருவாக்கின்படி மெய்யன்பர்களாகிய செடியாரவர்கள் விரும்பியாங்குச் சண்டுகக்கடவுள் திருவருள் புரிவாரெனத் துணிந்து இடையிடையே நேர்ந்த ஐயங்களை எனக்குக்கிடைத்த விடுமுறை நாட்களில் மனமொத்த நண்பர்களாகிய வித்துவான் கள் பாற்சென்று தெளிந்து ஒவ்வொரு செய்யுளிலுடைய நாட்பங்களையும், பிறவிசேடங்களையும் எழுதப்புகின் மிகவும் விரியுமென்றஞ்சிப் பெரும்பாலும் அரும்பதவுரையும், சில கடினமான பாடல்களுக்குக் கருத்துரையும், இன்றியமையாத விடங்களில் மாத்திரம் விசேடவுரையுமாக எழுதலாயினேன். அங்ஙனமெழுத்தும்போது இந்நூலின் பிற்பகுதியிற்கண்ட பழைய குறிப்புரைகள் பேருதவியாயிருந்தன.

அப்பாற் பின்னுஞ் சில பாடல்கள் தீராத சந்தேகமாகவே யிருந்தமையால் அச்சந்தேகங்களைத் தவிர்ப்பதுடன் எழுதிய அரும்பதவுரை முற்றிலும் சங்கத்துச்சான் றோர்களைப் பார்வையிடச்செய்த பின்னர் அச்சிற் பதிப்பிப்பதே நலமெனக் கருதிக் கடந்த டிசம்பர் மாதத்து விடுமுறைநாளில் மதுரைமாநகரை

யுடைந்து, அங்கு நம் செந்தமிழுலகம் செய்தவ வடிவமாய வந்தவதரித்த வள்ளலென்றுலகம் சந்ததது. முரைதருநுவனியு மாட்சிமை தங்கிய தருமப்பிரபுவும், பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரும் தமிழ்ச்சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதியுமாகிய ஸ்ரீமான். பொ. பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள் சமூகஞ் சார்ந்து அவர்களுடைய வித்துவ சபையிற் சில பாடல்களுக்கு யானெழுதிய வுரையைப் படித்துக்காட்டினேன். கேட்ட பிரபு அவர்கள் பேரன்புடன் அங்கீகாரஞ் செய்து யான் சந்தேகமுற்ற பாடல்களிற் சில பாடல்களுக்குப் பொருத்தமாகப் பொருளுரைத்ததன் நித்திருக்கையாய பரம்பரைத் திருவாவடுதிறையாதினத்து வித்துவானும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவநூற் பரிசோதகரும், எனது அருமைத்தமிழாசிரியருமாகிய சேற்றார் ஸ்ரீமத். ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயரவர்களை யரும்பதவுரை முற்றிலும் பார்வையிட்டுக் கொடுக்கும்படிசெய்து இந்தக்கோவையின் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளைப் பாராட்டிச் செய்யுள் மாத்திரம் முன்னுதரகப்பதிப்பிக்கப்பட்டு விட்டமையால் ஒவ்வொரு செய்யுளுக்குங் கீழிவ் வுரையைப் பதிப்பிக்கக் கூடாமைக்கிரங்கி யிக்கோவையின் இரண்டாவது பதிப்பைத் தமிழ்ச்சங்கத்து முத்திராசாலையிலே பதிப்பித்துத் தருவாமென்னும் அமுதவாக்குமளித்தார்கள். கவிராயரவர்களும் பேரன்போடு செய்யுளுடனே அரும்பதவுரை முற்றிலும் பார்வையிட்டுப் பதிப்பிக்கும்படி எனக்கு அனுமதியளித்தபின் பதிப்பிக்கலாழிற்று. இப்பெருந்தகையாளர்கள், 'செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும் வானகமுமாற்றலரிது.'

* இவ்வரிய நூற்பதிப்பை, முற்கூறிய ஆலங்காடு ஸ்ரீமான். ராம. சிதம்பரசேட்டியாரவர்கள் எனக்குச் செய்யாமற் செய்தனும், காலத்தினற் செய்ததுமாகிய பெரிய நன்றி யெழுமையு மறக்கற்பாலதன் றுதலாலந் நன்றி யறிவிற் சுறிகுறியாகவவர்கட் குரியதாக்ருளினேன்.

இந்நூற்பதிப்பின் பொருட்டுப் பொருட்கொடையினாலும் மனைவாக்குக்காயங்களினாலு முதலிபுரிந்துவந்த செந்தமிழ்அரி மானிகளாகிய பலகனவான்களும் பெருவாழ்வடையும்பொருட்

டுத்திருவருள் சுரக்கும்படி மயூரகிரியிற் கோயில்கொண்டெழுந்
தருளியிருக்கும் குமாரக்கடவுளுடைய திருஷ்டிகளைச்சிந்திப்பது
டன் அவர்கள் பால் மிகவும் நன்றியறிவுள்ளவனாகவிருக்கிறேன்.

இந்நூற்பதிப்பில் ஆங்காங்குக் காணப்படும் பிழைகளையும்,
அவற்றின் திருத்தங்களையும் தயைபுரிந்து கற்றுணர்ந்த விவேக
ிகள் அறிவிப்பார்களாயின் அவைகளை இரண்டாவது பதிப்பில்
அவர்கள் பெயருடன் பிரசுரஞ்செய்வதுடன் அவ்வுதவியை
ஒருபோதுமறிவேன்.

இந்நூல் அருள்பதவுரை யெழுதுங் காலத்தும் பதிப்பிற்
கும் காலத்தும் என் கூடவேயிருந்து உதவிசெய்துவந்த இளவ
லூர் பா. வேதநாயகம் பிள்ளையினுடைய நன்றி மிகவும் சிறந்
தது.

இந்நூலை யிதுகாறும் பாதுகாத்துவைத்திருந்து தந்த சர்க்
கரை முத்தையாப்புவரவர்களிடத்தும், எனது முன்னோரல்
யற்றப்பெற்ற இந்நூலைப் பதிப்பிக்கும்படி செய்த நல்வினையின்
பாலு மிகுந்த நன்றியறிவுடையேன்.

*வானவர்க ணாதம வானவா வுயர்ந்திடு மயூரகிரி வாழ் [ருளுந்
ஞானநிறை வேநமமெய் ஞ்ஞானபலன் மெய்யடியர் நண்ணவ
தேனிமிர்க டம்பநம தேனிமிரும் வாயநம சீர்பெ றுசரக்
காணபவ னேநமகு காநம மலர்ந்துதிசுழ் கண்ண நமவே.

கிலகவா) இங்ஙனம்,
ஆனியீ கருவ
மனஞ்சுடி. } கோடகுடி.சே. சர்க்கரை இராமசாமிப்புவன்.

சாற்றுக்கவிஞர்.

பழய சிறப்புப்பாயிரம்.

செந்திரு மார்பன் மருதுந் ராதிபன் செப்டுகென்ன
மைந்தர்செல் வத்தொடு மாஞானம் வேண்டி மயூரகிரிப்
பைந்தமிழ்க் கோவையைப் பாடினன் சர்க்கரை பாலனெங்க
விந்திரன் சாந்து மகிபாலன் வாலக வீச்சுரனே.

சென்னை பிரஸிடென்ஸிக் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்
மஹாமஹோபாத்தியாயர்

ப்ரூம்மஸ்ரீ உ. வெ. சாமிநாதையரவர்கள்
இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

தூமேவு சருக்கரைப் பேர்க் கவியளித்த சாந்துகவி சொற்ற தூய
தேமேவு நீரமைம யூரகிரிக் கோவைதனைத் தேர யாரும் டிவி
ஏமேவு குறிப்புகரையோ டினிதர்சிற் பதிப்பித்தா னிலங்கு கேள்
பூமேவு நயசுருண விராமசா மிப்பெயர்கொள் புலவன் றானே.

பாலவனத்தம் ஜமீந்தாரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து
அக்கிராசனாதிபதியுமாகிய இராமநாதபுரம் மாகாணமேதங்கிய
ஸ்ரீமாந். பொ. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள்
இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

வரிக் கோவை வடமுலையார் மயல்கொண்மரு

தேந்திரனுண் மகிழப் பாவா

ணரிக் கோவை யகத்தமிழ்தா மெனச்சாந்துப்

புலவன் முன நவின்ம யூர

கிரிக் கோவை யரியபதப் பொருடுலக்கி

யச்சினுறக் கெழுமு வித்தான்

கிரிக் கோவை யருளுமன்னர் குடிநாம

சாமியெனுங் கவிவல் லானே.

இராமநாதபுரம் சேதுசமஸ்தான வித்துவான்
பஞ்சமஸ்ரீ ரா. இராகவைவங்காரவர்களியற்றிய
நேரிசையாசிரியப்பா.

திருவு மறிவும் பெருகப் படைத்துப்
புகழு மறனுந் திகழ வளர்த்த
வொடியாக் கொற்றத்து முடியார் வேந்தரு
ளமிழ்தினும் வீறு தமிழுடை யாரென
வான்றோய் நல்லிசைச் சான்றோர் பராஅய
பழுதில் கொள்கை வழுதிய ரவைக்கண்
உடுவறு புலமைக் கடுவனிடு வெயின
னாதி யாகிய கோதில் பெரிய
ரன்பிற் புகன்ற விற்பப்பரிபாட்
டொன்றுகடை யிட்ட துன்று முப்பஃது
தன்பே ரணியா முன்பே யணிந்து
நிலைவழுத் துற்ற புலனழக் கற்ற
தோலா வாய்மை மேலாங் கீரன்
நேவரும் பருக மேவர யாத்த
வாற்றுப் படைப்பாட் டாற்றப் புணந்துந்
தீந்தமிழ்த் தொடைய லேந்தும் வேட்கை
தீரா வுள்ளமொடு பேரா நின்று
காடுறை வாழ்க்கை வேடுவ னாகிச்
செய்யா கூராப் பொய்யா மொழிவரு
வகுந்து நடந்து புகுந்தெதிர் பெய்து
மட்டி-றன்பெயர் முட்டை யென்று
கோழியொடு பார்ப்பை வாழிய பாடலே
னென்றவன் வாய்மை யொன்றிய வாயா
னகப்பொருட் பகுதியின் மிகப்பொருள் பயக்கும்
பொன்போலு மென்னும் பொன்போ லொள்ளிய
வின்றமிழ்ப் பனுவ லொன்றுகொண் டுவந்து
குன்றுதோ றுடலு, நின்றதன் பண்பின்
வெயின்முக மறியாக் குயின்மிகு பூம்பொழின்
மயின்மலை யமர்ந்த வயில்வேன் முருகந்

சூற்றுக்கவிதை.

கதக்திணை யன்பி னகத்திணைத் துறைபெலா
முற்றப் பிறக்கிய குற்றமீல் கவித்துறை
பைந்துறா றடுத்த வைந்துடைமுட்டாடெ
தின்பிறு பாட்டு நன்பொருட் கோவை
காந்தளிற் கடப்பந் தேந்தார்ப் பிணைபலிற்
பொலிவுறச் சாத்தி மலிபுகழ் சூடினன்
றென்புலம் புரிந்த மன்பெருந் தவத்தாற்
செந்தமிழ்: வானாருக் கைந்தரு வாசிக்
திதெலாங் கழுவுஞ் சேதுநா டாண்ட
பண்டைக் காவல் தண்டமிழ்ப் பேரவைய்
பாற்கட லவாஅய நூற்கடற் சருக்கரைப்
புலவர் மரபி னிலவுறு கல்விச்
சுவையொடு மணனுங் துணைஇய வியல்பிற்
புவிவரு சாந்துக் கவிஞர்கோ பகனே
யாங்கவ னியற்றிய பாங்குறு கோவையை
மற்றவன் கவித்திறந் தெற்றெனத் தெவரிய
நெறிப்பட வுனியதோர் குறிப்புரை யோடு
மாண்வரு யாவருங் காண்வர முன்னி
யெழுதா வெழுத்தின் வழுவாது வைத்தன
னத்தகு சருக்கரை மெத்திய தொல்குடி
ள்ளங்க வெய்திய களங்கமில் குரிகி
மூயர்குடிக் கொத்த மயர்வறு நல்லியு
மதியு மொழுக்கமு ந்தியென வுடைபோன்
செருக்கரைக் கணமுஞ் சேராச்
சுருக்கரை யிராம சாமிநா வலனே.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சேதுபதி செந்தமிழ்க் கலாசாலைத்
தலைமைத் தமிழாசிரியர்

பிரம்மபுரீ திரு. நாராயணையங்காரவர்களியற்றியது.

நேரிசை வேண்பா.

மயூரகிரிக் கோவை வழுத்தபவச் சிட்டான்
மயூரகிரிக் கோவை வழுத்தப்--பபேபாதம்
புரை ராம சாமிக்வி போற்கலைதேர் சொற்சர்ச்
காராராம சாமி கவி.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சேதுபதி செந்தமிழர் கலாசாலைக்
மீழாசிரியர்

பிரம்மஸ்ரீ சுந்தரேயரையரவர்கள் இயற்றியது.
கட்டளைக் கலித்துறை.

பாவைத் தெளிசர்க் கரைநல்கு சாந்துவிற் பன்னன்சொன்ன
பாவைத் தொலிர்தண் மலர்த்தடஞ் சூழ மயூரகிரிக்
கோவைத் தமிழையா ராய்ந்தச் சிபற்றிக் கொடுத்தனன்செந்
நாவைப் பெறுசர்க் கரைராம சாமி நயகுணனை

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் செந்தமிழ் பத்திராசிரியர்
பிரம்மஸ்ரீ மு. இராகவையங்காரவர்களியற்றியது.
கட்டளைக் கலித்துறை.

படிக்கோரு நூலிது வேயெனச் சீர்ந்து பகர்ந்தகுன்றக்
குடிக்கோவை யின்பொரு வாய்ந்தச் சிபற்றிக் கொடுத்தனனால்
மடிக்கோதி லான்சர்க் கரைகுல தீபன் மகேசனினை
யடிக்கோ கனகம் பணிராம சாமி யருங்கனியே.

சேற்றார்ச்சமஸ்தான வித்துவாலும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம்
நுற்பரிசோதகருமாகிய

மகா-நா-ந-ஸ்ரீ மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயரவர்கள்
இயற்றியது.

நன்பரையா முமைபம்மை தனையகன்று

நாலுந் நம்பிக் காக

முன்பரையா மப்பொழுதிற் பரவையின்பாற்

சென்றுசந்து மொழிந்த ஸூர்த்தி

யென்பரையா னனத்தொடதோ முகத்தினிலு

முற்றவிழி யினில்வந் தென்று

நன்பரையாண் டருளுமெந்தை மயூரகிரிக்

கோவையா ராய்ச்சி செய்து.

எழுதுவோரானேர்ந்த வழக்களையெல் லாக்தனைந்தச்

சிபற்றி யிந்தான்

முழுதுமுண ரிந்நூலா சிரியன் வழித் தோன்றலாய்

முன்று நூலும்

பழுதுறுமை யந்திரிபோ டறியாமை யறக்கற்றுப்
பரமன் பாதந்
தொழுதுபயன் பெற்றசருக உராம சாமிகவிச்
சுருண மாலே.

சேற்றார்ச்சமஸ்தான வித்துவானும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்துப்
புலவரும் விவேகபானும் பத்திராசிரியருமாகிய
மகா-நா-நா-ஸ்ரீ மு. ரா. கந்தசாமிக் கவிராயரவர்கள்
இயற்றியது.

கட்டளைக்கலித்துறை.

மன்னுமயூர கிரிக்கோவை நுண்பொருண் மாட்சிமைதேர்ந்
துன்னும் புலவ நுவப்புற வச்சிட்ட தெவினனா
லின்னுஞ்சொல் சொல்லெனக் கீகட்டார்ப் பிணிக்கு நினியகனி
பன்னுஞ் சருக்கரை மால்ராம சாமிநற் பாவலனே.

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ் தலைமைத் தமிழாசிரியர்
பிரம்மஸ்ரீ கா. கோபாலாசாரியார்வர்களியற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

தேமணக்கு மயூரகிரிக் கோவையெனுந் திகழ்பவரியைச்
செவ்வே டோளிற்
பாமணக்குந் தமிழினணிந் தனன்சாந்துப் புலவனதன்
பண்பை யாய்ந்து
நாமணக்குங் கலைஞர்நயந் தின்புறவேவிளக்கியச்சி
னலகி னுனம்
பூ மணக்கும் புகழ்கொள்சருக் காராம சாமியெனும்
புலமை யோனே.

சிங்கவனம் வித்துவானும், திருவாரூர் போர்டு ஹெஸ்கூல்
உபாத்தியாயருமாகிய

பிரம்மஸ்ரீ சுந்தரேச பாரதியாரவர்கள். இயற்றியது.
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

மேருக்களையில் ஸதுகம முயர்கடுக்கை யுடன்றழந்த
மணமொன் றில்லா

வேருக்கணாயு முடனணியு மெம்பிரான் கங்கைகுலத்
 தெழில்வே ஞாண்மை
 பஞ்சுக்களையன் சேதுபதி சமத்தானப் புலவன்பல்
 கலைபு மாடந்த
 சருக்களாயென் றமிழ்ப்புலவன் புரிந்ததவப் பயனினவ
 தாரஞ் செய்தோன். (க)

ஆன்றசார் துப்புலவன் மயிற்கிரிவாழ் முருகவேட்
 கன்பு கூரத்
 தோன் ஹரிஹை யகப்பொ நுஞக் கிலக்கியமாய்ப் புனைந்தணி
 துகடர் கோவை [ந்த
 ஈன்றவன்னோர் துலமோங்க வவர்வழியி னுதையஞ்சொ
 யிராம சாரி
 வன்றகுறிப் புரையுடனச் சிடுவித்தா னிவன்பெருமை
 யியம்ப லாமோ. (உ)

தும்புகோணம் டவுன் னைஹஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்

பிரம்மஸ்ரீ பின்னத்தூர்

அ. நாராயணசாமி ஐயரவர்கள் இயற்றியது.

கட்டளைக் கலித்தொ.

மாவைப் பிளந்தவை வேலுடை யான்றன் மயூரகிரிக்
 கோவைப் பனுவலச் சிட்டரித் தான்குறிப் போடதுசொல்
 காவைப் பொருகின்ற சாந்து கவிசன் மரபிற்கலைப்
 பாவைக்கு நாத்தந்த மால்ராம சாமிப் பருணிதனே.

காரைக்குடி மகா-ரா-புரீ

ராம. சொ. சொக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்கள்

இயற்றியது.

மாமேவு மணிமார்பன் மலர்மேவு மயன்முதற்சீ
 வரைவாழ் விப்பான்
 புமேவு மலைகளெலாம் புகழ்மேவு மயின்மலைவாழ்
 புனித நெங்கோன்

ஓமேவு பொருளிதென வுமைமேவு மொருபாகற்.

குபதே சித்தோன்.

தேமேவு கடப்பந்தார்த் திரண்மேவு புயாசலவேன்

செம்பொற் றுளில்

கவிரயமுஞ் சொன்னயமுங் கருதுபல பொருணயமுங்

காசி லாத

கவிரயமு முத்திகுநங் காட்டுமத முவமனணி

களுமேற் கோண்முற்

கவிரயமுங் கோத்தலினக் காரணத்துங் கோவையெனக்.

கலைமுற் றோர்ந்த

கவிரயஞ்சால் கமகர்முதற் கவிஞரெலங் கொண்டாடு

கனமுதற் றோங்க.

வேறு.

குணமெலா நிறைந்து திகழ்மபூ ரகிர்க் கோவையென்

றொருமணி மாலை,

மணமுறற் புணைந்தான் பெபரினு மதுரம வயக்குநற்

புலவர்கோன் மைந்தன்

அணிபுகழ்ச் சாந்துப் புலவனின் டதனை யரும்பாத்.

அனாவிரித் தளித்தான்

தணிவிலம் மருமான் சூர்க்கண ராம சாரியாம்

புலவர்கே சரியே.

* நூலாசிரியர் வரலாறு.

செந்திரு மார்பன் மருதுந் ராதிபன் செப்புகென்ன
 னாமந்தர்செல் வத்தொடு மாஞானம் வேண்டி மயூரகிரிப்
 பைந்தமிழ்க் கோவையைப் பாடினன் சர்க்கரைப் பாலனெங்க
 னிந்திரன் சாந்து மகிபால வாலக வீச்சுரனே.

என்னுந்நூலின் பழைய சிறப்புப்பாயிரச்செய்யுளால் மருதுபான்
 டியன் வேண்டுகோளின்படி சர்க்கரைப்புலவர் குமாரர் ஈர்த்துப்புலவ
 ரேனனுங் குழந்தைக் கவிராசரிந் நூலியற்றியதாகத் தெரிகிறது.

இவர், பாண்டிவளநாட்டில் தேவாரம் பெற்ற தலங்களுள் திருப்
 புனவாயிலுக்கு மேற்கில் மூன்று கடிகை ஈர்த்திலுள்ள சிறுகம்பையூரி
 லிருந்த வேளாளகுலதிலகரும், இராமநாதபுரஞ் சமஸ்தான வித்துவசிகா
 மணியாய் விளங்கியவருமாகிய சர்க்கரைப்புலவருடைய குமாரராவார்.
 இவர் நம்பிமார் சீனிச்சர்க்கரைப்புலவர், சீனிப்புலவர், முத்துமுருகப்புல
 வர் முதலானவர் என்ப.

இவர் பிறந்த வருடம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஆனால்.
 இந்தக்கோவையினேட்டப் பிரதியுள்ளீற்றில்[கி. பி. 1778=] காலயுத்தினு
 தைஉ உளஉ சுக்கிவாரநாளில் மயூரகிரிக்கோவை பாடி யரங்கேற்றிய

* இது 1908ஆம் மேன் 25உ மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்து ஈழாம்
 வருஷோற்சவத்திற் கூடிய வித்துவசபையில் ஸ்ரீமான். பொ. பாண்டித்
 துரைத்தேவரவர்கள் விருப்பத்தின்படி பிக்கோவைச் செய்யுள் சிலவற்
 றுடன் படிக்கப்பட்டது. அப்போது அச்சங்கத்தினங்கத்தவரிலொருவரா
 கிய சோழவந்தான் மஹாவித்வான் ஸ்ரீமத். அ. சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்
 கூறிய வெண்பா.

கந்தனென்ற லென்னெஞ்சக் கல்லருகு மிண்ணென்வாழ்
 சந்த மயூரகிரி தானென்றான்—முந்தின்பக்
 கோவை யுளம்பிணக்குங் கூறவற்றோ வம்மலையின்
 கோவை யுளங் கொள்ளிற் குணம்.

தென்மொழியிருப்பதால், இம்மைக்கு கக0 வருடங்கட்கும் இந்நா னியற்றியதாக விளங்குகிறது.

இவா சிறுபிராயமுதல் தமது பிதாவினிடத்தில் இலக்கண் விலக் கியங்களை ஐயந்திரிபறக்கற்றுவருங் காலத்தில், கி. பி 1780இல் முதல் 1801இல் வரையில் சிவகங்கையை ஆண்டுவந்த பெருங்கொடையாளரும், இம்மைப்பயன் கருதாது மறுமைப்பயனையே கருதியவள்ளலும், தம்மை யொழியத்தமவெனச்சார்ந்தவைகளையெல்லாம் அக்காலத்துத்தமிழ்நாட்டி லுள்ள புலவர் பலர்க்குமுதலி யன்றோரை யொருங்குகூட்டி யன்றோரு டன் போதுபோக்குகளையே பெரும்பயனாகக்கொண்ட அருங்கலைவினோ டரும், அநேக தேவாலய பிரமாலய வன்னசத்தி ங்கட்குப் பல்கிராமங் களை முற்றாட்டாகவளித்த தர்மப்பிப்பவும், ஸ்காரலியின் உதவியைக் கொண்டு நவாப்பின் படைகளை முறியடித்து வெற்றிமால்கொண்ட, பாண குருமாகிய மருதுபாண்டியரோடாவர் சேதுமார்க்கத்திலுள்ள கலிய நகரியில் அன்னசத்திரங் கட்டுவித்தற்கு வந்திருந்தைக்கேள்வியுற்ற சர்க் கரைப்புலவர், அந்த மருது பூபதியைப்பார்த்து வரவிரும்பி அட்டநாக பந்தமென்னுஞ் சித்திரகவி யொன்மொழிவைத்துவிட்டுத் தாம்சிவபூசை செய்யச் செல்வாராயினர். அசாமயத்தில் ஆண்டினிளையராயினும் அறி வின் முதியவமாகிய சாந்துப்புலவர் தமது தகப்பனார் எழுதிவைத்திருந்த 'அட்டநாகபந்தத்தைப் பார்த்துத் தாமும் அஃதுன் அட்டநாகங்களைச் சிறியவடிவாப் வரைந்து ஒரு செய்யுளையுமொழி முன்னிருந்த இடத் தில் வைத்துப் போய்விட்டனர்.

பூசைமுடித்துப் போஜனஞ்செய்துவந்த புலவர் தமது பரிசுனங்களு டன் சிலிகையூர்ந்து கலியநகரிக்குச்செல்லக் கவிராசர் வரவு கேட்ட புவிராசராகிய மருதுபூபதி அகங்களிகூர எதிர்சென்றழைத்துப்பசரிக்கப் புலவர் தன் ஞாபகத்திலிருந்த அட்டநாகபந்தச் செய்யுளைச் சொல்லிப் பொருள்கூறிப் பின் அக்கவிவைந்த எட்டை அாசரிடங் கொடுக்க, ஏற்ற அாசர் படித்துப்பார்த்துப் பெருமகிழ்வுற்றுக் “கவிராசரே தாங் கள் எழுதிய அட்டநாகங்களுக்குட்டிபோட்டுளவே என்னை?”யெனமீதியூ கந்தாலறிந்த புலவர் குழந்தையைக்கேட்கவேண்டிமென்று மறுமொரி கூறகேட்ட அாசர், “அக்குழந்தை, எங்குளது? யாருடையது?” என வினவியறிந்து அக்குழந்தையைப்பார்க்கவேண்டிமென்று உடனேகொண் டொரும்படி சிலிகையைச் சிறுகம்பையூருக்கு அனுப்பிவிட்டனர். இராச திருட்டியாகுமேயென்று பயந்த புலவர் தாம் ஊருக்குப்போய்க் குழந் தையை யனுப்புவதாய்ப் பன்முறைகூறியும், பார்க்கவேண்டிமென்னும் அவாமேலிடலாற் புலவர் சொல்லி மறுத்துவிட்டனர் பண்டியன்.

பின்னுள் சிறிது போதுக்குள் ஐந்து கழிகை ஞாந்திலுள்ள சிறு கம்பையூரிலிருந்த குழந்தை பல்லக்கில் வந்து சேர்ந்தது. வரவழிந்த பூபதி குழந்தையைத் தழுவி: “இதிற்குட்டி நாகம்வரைந்து பாட்டெழுதினவர் யாவர்?” என்று கேட்ட, “எழுதினவன் யானே” யென்று துக்கைய்ச்சொல்லவே, பாண்டியன் அடங்காப் பெருமகிழ்வுற்று: “முன்னே முளைத்த காளி லும்பின்னே முளைத்த கொம்பு வலியடைத்தி” என்னும் பழமொழிக்கிலக் காவாரியோ யென்று மகிழ்வுற்றுக்: “கவிராசே, இன்று முத்தருழந்தை என்னருகில் இருக்கவேண்டு” மென்று சொல்லிவிட்டனர். புலவர்களைக் கந்து வருந்திச் சிறிது நேரம் அச்சே குழந்தை இலக்கிய இலக்கணங்கள் படித்துவருகின்றமையால் ஒருவாறு முற்றியபின் காணே கொண்டுவந்து சமுதவீத்தாவானை விருக்கச்செய்து வருகின்றான்” என வேண்டினார். “குழந்தை இப்பொழுதே பெரும் புலவர் தான். இன்னும் புலவராகக் வீரும்பினால் தாங்களும் கூட வந்திருக்கலாகும்; அன்றேல். என்னருகில் உள்ள வித்துவான்களைக் கொண்டு படிப்பித்தலுமாகும்”. என்று சொல்லிய பின்னரே மறுத்தற்கஞ்சிய புலவர் விசுவாமித்திர முனிவர் கையில் பரிமாமிரானைப்பிடித்துக்கொடுத்த சக்தனைப்போற் கலக்கமுற்றுத் தம் மூர், போய்ச்சேர்ந்தனர். அப்போது சாந்துப்புலவருக்கு வாயது பதினாறு.

அன்று முத்தசாந்துப் புலவரை யாவரும் அண்ணனைக் குழந்தை யென்றழைப்பாராயினர். குழந்தை மருதுபாண்டியனுடைய புகழென்னுந் தொட்டிலிலாடி. அவரது சுந்தப் புலவர்களைன்னுஞ் செவிலியானும் கல்வியமுதுட்டப் பெற்றுக்கவிச் சிரோரத்தினமென்று பெரும்புலவர்க ளெல்லாம் கொண்டாடும்படி. பல சித்திரங்களு மமைய நிமிஷகவிபா னிவிலும். பிச்சங்கஞ்செய்வதிலும், நாவன்மையுடையவராய் நடுநாயக மாய்ச் சிறந்து விளங்கியதன்றி, மருது பாண்டியனுக்குக் கண்ணுங் கவ சமுதனையராய்ப் பித்திரியாயுமிருந்து இராஜாங்க காரியங்களை நிரு வகித்து வந்தனென்றுங் கூறப. இது சிறப்புப்பாயிற் செய்யுளில், “எங்களிர்திரன் சாந்துமகிபால வாலகவீச் சுரனே” என்பதனாலும் வலிபுறுகின்றது.

இவரிங்ஙன இருந்த காலத்திற் பல தமிழ்ப்புலவர்கள் மருதுபாண்டி யன் அகலையையலக்கரித்திருந்தனரென்பதும், அவர்களுள் இவர் கவிச்சி ரோரத்தினமாய் விளங்கினரென்பதும், அப்புலவர் பலர்க்கும் பலகிராமங் களை முற்றாட்டாகவளித்த மருதுபூபதி பாதுகாத்து வந்தன ரென்ப தும். அக்காலத்துத் தம்பி பட்டியிலிருந்த வரும் வாலசர்ஸ்வதி எனப்பட் டப்பெயர் பெற்ற வருமாகிய முத்து வேலுக்கவிராசரி யற்றிய கவிகளிலு முணரலாகும்.

பின்வரும் சவிகளுள் முன்னையது அக்காலத்துச் சென்னப்பட்ட னத்திருந்த அரசாது நவரப்பினுடைய மந்திரியாகிய இசாமசாமிபிள்ளைக்கு, எழுதிய சீட்டுக்கவியும்; பின்னையது முற்கவிக்கு நவரப்பினுள் சிவிகை முதலான விருதுகளுடன் பரிசு பெற்று நீண்டு உரவந்தபின்பு நாலுவருட காலந்தமது சபைக்குக்கவியாயர் வரவில்லை என்று சர்வமானியமாக அளித்திருந்த பூலாங்குண்டு என்னுங்கிராமத்தைத்தீர்வைக்கிராமமாக்கி விட்ட மருது பூபதியை நீட்டுங் கிராமமும் சிவிகை தாங்குபவர்கட்கு மானியமும் கொடுக்கவேண்டுமென்று பாடியதுமாகும். அவற்றுள்.

சீட்டுக்கவி.

புனிதம்குநாற்கவியிலாசன்மெய்த்தவருநான பூரணனைசைவாதமப்
பொக்கிவதான * சங்கராலிங்க முனிவனிருபொற்புநந்தனை நந்தமும்
போற்றிசெய || முத்துலேலாயுதக் கவிசாபுபன்வர விட்டசனது
பூமண்டலாதிபதியசாதுநபாபகம்பூரணமதாகமெச்சும்
புரவலகுபேரபாக்கியராமசாமிநற்புண்ணியனெதிர்ந்துகாண்க
புகழானநமதுசபகரமெலாங்கேளுமற்புகழான தென்குழந்தா
புரியிலகுதுமைமுத்துவகுகநாதேந்தான்மகிழ்பவனமுழுதம்புக்கும்
பூபாலன்விசுவைவளர்மருதுபாண்டியாசபோசனயர்சமுதமதனிந்
கனதைபெறுபஞ்சலக்ஷணவிதலக்ஷணநலங்கமழும்பேவநாந்தவாரி
கரைகண்டமுகில் ‡ சுப்பிரமணியவிந்நபனவச்சுரனென்றுலலகியவிலக்
கணவிலக்கியதற்பனைச்சொக்கநாதக்கவிச்சக்காவரந்தியென்றுங்
கருங்குளஞ் சங்கரநாயணவதானி மருகன்சொக்கு பூபனென்றுங்
கலிப்பிரசங்கி சர்க்கரையுதவுசாந்துக்கவி சீரோரனைமென்றுங்
கலைமுற்றுவித்வசனர்துதிமுத்தமிழ்க்குமதிகாரியுபகாரிசகல
கலைபுணநாகலிங்கேந்தரனென்றுமதுரகவியனந்தகவியென்றுங்
கலைமதற்கொண்டிடுசவாதுக்கவிச்சரபகாம்பீர்யதுங்கனென்றுங்

* இந்தச் சங்கராலிங்க முனிவரையே - இந்தக் கோவைபிதும், எச்செகம் பாடல்களிற் குறித்துரைக்கின்றனர்.

||இந்த வேதாந்த சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்களே மயூரகிரித் தலபுராணம் பாடியவர்கள்.

‡ இந்தமுத்து வேலுக்கவியாயர் என்பவர் இத்தைக்கு 200 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த சங்கராதுப்புலவர் முதலியோனாயுதிப்பாட்டிற் குறித்திருப்பதால் தமது காலத்துக்கு முற்பட்டவர்களுட் இவரையுங் கூறுவதாகத் தெரிகிறது.

மனமதுசபைக்குண்மையாமற்சபாசெனவழுத்தும்வெண்பாப்புலிக்கா
 துலனென்றுநீடுபொன்னந்தாலினுமென்றும்வளரிலக்கணவிளக்க
 மாசிலாமணியெனும்பண்டாரமென்றுநல்வாக்கியாவிடைநாநா
 வாலென்னுந் திலைநல்லூரினெடுசெவ்வூரில்வருகவிருபென்றுமீவாண்
 மருவுகொன்றைக்குநத் தண்ணுவியாரென்றுமவளங்கக் கண்டுகொண்ட
 மாணிக்கநாட்டினில்விளங்கியதமிழ்ச்சிகாமணியெனும்பெரியமுத்து
 மாரியப்பக்கவிருனென்றுநதிசுலசைவமணிதிருப்புத்துர்வளர்
 வாலசரஸ்வதியெனதுபாட்டெனவ்யர்முத்துமாரியப்பேந்தற்கவியு
 ரெனவுமெயர்பெற்றுமுத்தமிழகத்தியற்கெண்மடங் கதிமாடு
 ரிப்படிக்கவிலவவர்பதினாயிம்மேர்களிவர்கடனிலொருசிறியன்யா
 னேந்தவிடம்விட்டுவெஞ்சாரொலையுநிலவந்ததென்னினிவ்வுலகமதனில்
 எமதுதாரைபேராசராசர்க்களிரோன்மணியெனத்துதித்தவர்கள் சமுதத்
 ிலகுபிரபந்தகவிலாலசரஸ்வதியுநாமெனவுந் பெயர்செலுத்தி
 யாவரும்புகழுவசெயவிருதுபெற்றிடவுய்யல்பாகவந்தேனலா
 வில்லாமையால்வந்தமன்றுநிதாழறிந்திவ்வலர்க்குந்வுநாய
 னென்னலாளுநேநாடிவந்தனன்கீர்த்திநிதாழகர்தியருள்புரியையே

மருதுபாண்டியன் மீது பாடிய கவி.

நூலமதினியர்கின்றகிவகங்கையரசுநிலைநாட்டியகிரிடியான
 யாரோந்நிராஜெயம்ஜெயம்விசயமேயுருராமாஜெயஞ்ஜெயங்கன் [மோ
 னுமருதுபாண்டியதுரையேஜெயஞ்ஜெயமெனதுநலமகிழ்ந்தினிதுகேண்
 நாலுவருடஞ்சென்னபட்டணத்தசரதுநவாபுசாய்பவர்கள்சதிரில்
 நதிசுலாதிபன்ராமசாஸ்ப்பதிதயவினாற்சிவிகைவெருமதிகளும்
 நலமுறப்பெற்றுமவிடத்துப்பிரபுகணையநயமுற்றுமில்விடம்வ
 நாடிமூட்டைக்காரச்சும்வந்தோமன்றிராத்திரிப்பெட்டியுடனே
 நகைவகைவாசகனுளடைப்பி.ராமனரிருவநலியாதுகைகொண்டும்ப
 யாலவர்களும்போயினாயான்விடத்ததைப்பார்த்தவுடன்மனதுகவலை
 பாய்ந்தவர்களைத்தெடியுங்காண்கிலாமலிதுபகவசங்கற்பமென்று
 பாணைக்கட்டியதுச்சேரிநனில்வந்துயான்பரிதிப்த்திடுமவேளைநிற்
 பசியறுகுழந்தைகட்களையெனவுமவாடியபயர்க்குமழைமாரியெனவும்
 பாவாணருக்குந்வுகற்பகருபதுவையம்பதியாதிபதிதன்செயம்
 பதியம்கிம்மமகராஜசமுதஞ்சேதுபதிமற்றுமுளவார்சாதம்
 பரிவுற்றுமெவகிகவிருதுபெறுகங்கைகுலபாக்கியசிலாக்யதமிழ்ந்
 பன்னன்முன்முனைவாரியன்னுவன்மேழிப்பதாகையன்பூமீபாலன்
 வாலமதருபசபனைந்நுனைசெயமாலென்னையுவுதுசமுத
 வாசந்பரபந்தகவிலாலசரஸ்வதியென்றமாத்ரமேவாவழைத்து

மாத்யக்யசெய்ததாலவன் ிதியாஹுமொருமயிலிசைத்தூதுசொல்ல .
மனைமிகமகிழ்ந்தகிகவெருமதிகள்செய்திந்தவையுமதிலுமதுதூர்பேர்
வளரவேபுகழைமேன்மேலுமேதுதியுமென வண்மைமொழிகூறவேயவ்
வரிசைபெற்றவனைமிகவாழ்த்தியேதில்லைநகர்வந்துபொன்னம்பலத்தில்
மருஷநடராசனைத்தெரிசனஞ்செய்துநல்வழிமார்க்கமெய்திலிரைவாய்
வளர்குந்திரிசிப்புரத்தில்முத்துக்கிருஷ்ணமா லுநல்கொண்டு ிப்பாற்
கோலம்குதென்றிருப்புத்தூரில்வந்துநன்குலகெய்வமரீகியருளே
குடிகொண்ட காசிவயிரவழந்தியிருபதங்கும்பிட்டிடைநஞ்சியெனது
குருவான ஞான சங்கரலிங்கமாமுனிக்குரிசிலைமனத்துள்வைத்திக்
கோதனகமலரலரும்வாவிதுனிவேபசியகொட்டியுமலர்ந்தனெனயர்ன்.
குணமுற்றநயிழ்வித்தவசனமுற்றவயர் முக்யகொலுவுனதுமுகம்வந்து
குழவிநாழ்ப்புகநாமெதுவெனக்கருணைபொழிசுளிர்முகமதனைநாடினேன்
குலவுகிலிகைக்கதிக்கிருதுமும்பளமுங்கொடுத்துமுன்னிலைமைபூலாந்
குணவெயலுந்தந்துமென்றுந்நயவுளங்கொண்டெனைக்காத்தருள்வை

[யே.*

இத்தகைய மாட்சிமைபெற்றிருந்த மருதுதூரையருகில் இவர், மேற்
கூறியவாறு அமரும் நாளிற் பூபதிக்கு இராஜபிள்ளை புறப்பட்டுப் பல
மணி மந்திரமாய் வைத்தியங்களுலநுகலமாகாமல் மிகவும் வருந்து
வாராயினர். அப்போது ஒரு முதியவர் பூபதியை நோக்கி, அரேசே, க்லி
யுகவாதராகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய பக்தர்களால் விபூதி போடப்
பெறின அநுகலமாமென்று, சொல்லக்கேட்ட பாண்டியன், அங்ஙன
மாயின் அத்தகையார் யாவென்று வினவி, நாட்டுக்கோட்டைச்செட்டிப்
பிள்ளைகளுக்குக் குமார்க்கடவுள் பிச்சன்னமுள்ள குலதெய்வமாகலால்
அவர்களுள் எவரோனும் விபூதிபோடுவது நலமென்றுரைக்கவே, அத்
தகைய செட்டியாரொருவரைக்கொண்டிருகுவென்றுஉத்தரவளித்தனர்.

உத்தரவுப்படி சென்ற எவலாளர் எருத்துமாட்டிலேற்றிய உப்பு
வியாபாரியாய் எதிர்ப்பட்ட நாடாண்டேட்டியாரென்பவரை யழைத்து வந்து
பாண்டியன் முன்புலிட, விடப்பட்ட செட்டியார் யாதாமோவென்று
அச்சமுற்றயருங்குறிப்பறிந்த பாண்டியன் முகமன்கூறி, உமது குலதெய்வ
மாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குப் பிரார்த்தனை பண்ணி யானிப்பிளவை

*இக்கவினை எனக்குதலியவர் சிவநேசச்செல்வர்களும் எனதுன்பிற்
கருங்கலமாகவுள்ளவர்களுமாகிய காரைக்குடி. ஸ்ரீமத்: ராம. கு. ராம
சொழக்கலிங்கச் செட்டியாரவர்களிடத்திற் கல்விபயின் றவரும்இந்தமுத்து
வேலுக்கவிராசர் பெணத்திராகிய சொர்ணச்சாமிக் கவிராயர் குமாருரும்
இப்போது தேவிகோட்டையில் வசிப்பவருமாகியவேலுச்சாமிக்கவிராயர்.

யால் வருந்தாது பிழைக்கும் வண்ணம் விபூதி யளிப்பீராகவென வேண்டிச் செட்டியார் ‘சிறிது முனந்தெளிந்து; இந்த மருதுபாண்டியனுக்கு அருக்கிரகம்பண்ணி என்னை இவ்விடத்தினின்றும், விடுவிக்கவேண்டுஞ் சண்முகநாதாவெனச் சிந்தித்து விபூதி யுதவியபின்பு, பாண்டியன் அருகிருந்தவனை நோக்கிச் செட்டியாருக்கு உண்டிமுதலியன வளித்து உபசரித்து வைத்திருங்களு என்று கட்டளையிட்டவாறு உபசரிக்கப்பெற்றும் செட்டியார் அச்சமுடையாய்ச் சண்முகக் கடவுள்திருவடி களைத் தியானித்திருந்தனர்.

அப்பால் வெகு காலாய் நித்திரையில்லாமல் வருந்திய பூபதி அன்றி அடி அயர்ந்து அங்குமப்போது பாலசுந்தரியாசி ஒருவர் மயிற்றோகையுடன் வந்து தம்பிளவையைப் பிதுக்கி ஆணி யெடுத்து வாயையிலையில் வைத்து விட்டுப் பிளவையாயில் விபூதியை வைத்ததாகக் கனவு கண்டு வெருண்டு எழுந்து பார்க்கும்போது அச்செயல் யாவும் நனவாகவே யிருக்கக்கண்டு மகிழ்ந்து வியந்து காட்செட்டியாரைத் தமது அருகு வரவழைத்து “எனக்கு அப்பனீ, அம்மை? புயலும் பீயே” என்று புகழ்ந்து அன்று முதல் அண்ணன் என்று முறைபாட்டிப் பேரன்புடன் தமதுருகிற் சில காளேனும் இருக்குப்படி வேண்டிக்கொண்டனர்.

அங்ஙனஞ் செட்டியாரிருக்கச் சில தினத்துள் தோகசெளக்கிய முற்ற பாண்டிபன் செட்டியாரை நோக்கி “அண்ணை நமது குலதெய்வமாகிய குமாரக்கடவுள் இருக்குந் தலம்யாதென்று” வினாவிக்குன்றக்குடி என வழங்கும் மயூரகிரி யென்றறிந்த வேந்தர் செட்டியாருடன் தம்மைச் சார்ந்த பரிவாரங்கள் புடைகுழக் குன்றக்குடிக்குச் சென்று மலையடிவாசிகளில் அடர்ந்துள்ள காடுகளை வெட்டிச்சீர்செய்து மலைமேலேறிச் சண்முகக் கடவுளைத் தரிசனஞ் செய்து “இத்தகைய கருணாநிதியாகிய முருகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் இத்தலம் இவ்வாறு பொலி விழந்திருப்பதென்?” எனப்பல சோதிடர்களை வரித்து வினாவிச் சண்முகக்கடவுள் எழுந்தருளியிருக்கும் பீடத்தின் கீழீட்டிருக்கும் நகடு குப்புறக்கிடக் கிறதென்றறிந்து. பரிசோதனை செய்து, அங்ஙனத் தகடு கிடப்பக்கண் டெடுத்துச்செவ்வைசெய்து பிரதிட்டை பண்ணுவித்து மண்டபம், மதில், கோபுரமுதலான திருப்பணிகளும் பிறவும் புதுக்கிக் கும்பாபிடேசமுஞ் செய்வித்து, செம்பொன்மாரிமுதலிய கிராமங்களை அளித்தும்; மருதாபுரி என்னும் தடாகமுண்டாக்கியும், தென்னைத்தோப்புக்கள் வைத்தும் வெள்ளியில் வாகனம். பெற்றகவசம், திருந்தேர் முதலியன செய்வித்தும், கைப்புசுத் திருவிழாவாகிய சிறப்புக்களைப் பெருமைபெறச் செய்தும், சண்முகக்கடவுள் திருவடிக்கண் இடையருத் பேரன்புடன் அத்

தலத்தில் ஃ அரண்மனையுங்கட்டுவித்து அங்கு அம்முதலில் வகைவேக்டு
கோளாஸ் இக்கோவையைப்பாடினீரென்ப.

இப்புலவர் மருதுபாண்டியன் சண்முகக்கடவுளுக்குச் செய்துள்ள முதல் கூறிய திருப்பணி முதலான தருமங்களையும், புலவர் கட்டுப் பெருந்தி வாழ்க்கிய பெருமையையும், பலவண்ணமாகப் பாராட்டிக் கூறினிருக்கும் அருமை பிகவும் வியக்கதற்பாலவாம். அவைகளைத் தனித்தனியே யெழு தப்புகின் விரியுமென்றஞ்சி எழுதிற்றிலேன். ஆனாலும், க. கஉ. சுசு, அக, ககஅ, கருந., கருஅ, கசுசு. கசுஅ. ௨௦௦, ௨௪௩, ௩௦௩., ௪௦௪, ௫௨௪, ௫௩.௫ என்னும் இலக்கச் செய்யுள்களைப் படித்தால் நன்குணரலாகும்.

•அன்றியும் அக்காலத்து மருதுபூபதியார் தருமகர்த்தாவாக்கப்பெற்றுத் திருவண்ணாமலை ஆகீனத்தைச் சார்ந்தவராயிருந்த சக்கிலங்கு முனிவருடைய சகை, அன்பு, முதுவிய பெருமைகளை (எ; சஎக.) ஆம் பாடல்களிலும் மருதுபூபதிக்குச் சகோதரபாத்தமுன்னவராகிய தகாட்செட்டியாருடைய மண்டப்பபடிச் சிறப்பை ச0உ-ம் பாடலிலும் பாராட்டிக்கூறியிருக்கின்றனர். இவர் இக்கோவையில் ஏனைய நூல்களிற்காணப்பெறாத அரியதுறைகளையெல்லாம் அமைத்து. அதிலிசுந்திரகரமான சொற்களை பொருட்சுவை ஏற்றிய யமகம், திரிபு, சிலேடை. அடிமடக்கு முத்தவிய கவிகளையும், கூடச் சதுக்கமுத்தவிய சித்திகவிகளையும் அமைத்துப் பாடியிருப்பதுபோல் வேறெவரும் செய்கிலவென்பது ஒருகூலை.

இப்புலவருடைய பழைய இலக்கிய விலக்கணமுதலான பலநூற் புலமையும், சொல்வன்மையும், கவித்திறனும், இந்நூலுள் எங்கேனுஞ் சில செய்யுட்களைப் படித்தறியும் விவேகிகளுக்கு நன்கு புலப்படும். அன்றியும் புராணங்களுள் ஆழ்ந்த பொருளும், அரியசுட்பணிகளும் நிரம்பிய தணிகைப்புராணம்போலும் கோவைகளுள் இந்த மயூரகிரிக்கோவை யென்பது பல பிரபலவித்துவான்களுடைய கொள்கை.

இத்தகைய விந்தக்கோவையை மரங்கேற்றியபோது பல ஆடையா பரணவாகனது விருதுகளுடன் காணையார் கோவிலுக்கு அருகில் இப் போது புலவர்மருதன்குடி என வழங்கும் கிராமத்தையுஞ் சம்மானஞ் செய்யப்பெற்றனர் என்ப. இது அச்சமயத்திற்சொல்லியதாயிரியப்படுகிற

* இந்த அரசுமனை இப்போது கீழவீதியிற் சிதைவுற்றிருக்கிறது.

4. இத்தக்காடன் செட்டியார் மரபிலுதித்தவர்கள் இப்போது அரண்மனைப்பட்டியென்னும் ஆத்தன் குடியிலிருக்கும் செ. கா. வாகையின் தாவா. இவர்களது அன்ன சத்திரமும். மண்டபப்படியும் இன்றைக்கும் குறைவின்றி நடைபெற்று வருகின்றன. இவர்கள் சத்திரத்திற்கு மருது பாண்டியனால் விடப்பட்ட கிராமங்களைத் துன்பப்பொழுது மருதகேயுரித் தாகவுள்ளன.

“பொருட்குன்பி லார்மரு மன்னிய வாகை புயத் தணிந்த
விருதி னுயர்முதத் தம்மீழ்மலை யுங்கொள்ள வேண்டுமென்றே
ஒருதன் குடியென் றுரையாமற் ருனு முயர்வுபெற
மருதன் குடிதனைத் தந்தான் மருது மகிபதியே” என்னுங்
கட்டளைக்கலித்துறையானுந் தெரிகின்றது.

அன்றியுந் சிவகங்கைச் சமஸ்தானத்தில் சர்க்கரைப்புவவர் மகமையென் றென்றுமுளது. அது சேது சமஸ்தானத்தில் இன்றுந் சிவகங்கை பிரிவதற்கு முன் ஆதிநெட்டிமலைச் சர்க்கரைப்புவவருக்குச் சேதுபதி களார் கொடுக்கப்பட்டதோ, அல்லது இவாது நகப்பளுமாதிய சர்க்கரைப் புவவருக்கு மருது புபதியார் கொடுக்கப்பட்டதோ நன்கு புலப்படவில்லை.

இங்ஙனங் சம்மானிக்கப்பெற்ற சாந்துப்புவவர் தன்னையாதரித்த மருதுபூபதிக்குப் பகைவரிடையுண்டானபோது அவரைப் பிரியாத வராய், நேர்ந்த புத்தங்களில் தாமும் ஒருதலைவராய் நின்று போர் புரிந்து, கி பி. 1801இல் அக்டோபர் 3௨ மருதுதுமையானவர்பகை வர் கையிலகப்பட்டுப் போனவுடன் பிரிவாற்றாது துயரக்கடலின் மூழ்கினவராய்த் தனது சாதுகிய சிறகம்பையுருக்குச் சென்று, பின்னொரு வாரத்துள் சிவபெருமான் நிருவடி நிழலை அடைந்தனர். பின்னர் இவருடைய குமாராகிய சர்க்கரைப் புவவரை இவர் பிதாவாகிய சர்க்கரைப்புவவர் சில காலம்படிப்பித்துப் பாதுகாத்தனர் என்று கூறுப.

இதனால் இப்புவருடைய செய்நன்றி மறவாமையென்னு முத்தம குணமும், தன்னையாதரித்த பிரபுவினிடத்தில் வைத்திருந்தபேரன்பும்.

“காணுத லொழிக நல்லார்க் காணின்ன கவர்பா னட்புப்

பேணுத லொழிக பேணிந் பிரிவுற லொழிக வற்றால்

மாணுமி ருடம்பில் வாழும் வாழ்க்கைபோ யொழிக வென்ன

ஆனிட மொருதாய் தீத்த பார்ப்பென வுளங்கு லீக் கார்.”

ஏன்று ஆன்றோர் வாக்குக் கிணங்க வுத்தமகண்பரைப் பிரிந்துயிர்வாழாமையென்று கட்டபுத்திறனு நன்குணரலாகும்.

இவராலும், இவர் முன்னோராலும், பின்னோராலும் இயற்றப்பட்ட நூல்கள் பலவாகும். அவைகளுள் சிற்சிலவே இப்போது கிடைத்துள்ளன. அவற்றுள் இவரியற்றியதாக வேறொரு நூலும் காணக்கிடைக்கவில்லை. கிடைத்துள்ளவை ஆசிரோட்டிமலைச் சர்க்கரைப் புவவரியற்றியிருப்பெருந்தூர்க்கோவை, வேகாந்த குடாமணிக்கு இயற்றிய சித்தூர்த்தம்

சார்பானவுடை; பிந்திய சர்க்கரைப்புலவரியற்றிய மிழலைச்சதகம். மண் டல்கோட்டை வண்டுவனப் பெருமானரசல், திருலாடானைச்சித்திர கல் மஞ்சரி; சீனிச்சர்க்கரைப்புலவரியற்றிய திருச்செந்துர்ப்பரணி; சீனிப் புலவரியற்றிய துறைசைக்கலம்பகம்; சர்க்கரை அருணாகலப்புலவரியற்றிய பொன்பேத்திச் செல்லியம்மை ஊசல் முதலியன; சர்க்கரை முத்துபுரு கப்புலவரியற்றிய செங்காப்பிள்ளை மடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் * வை வக்கடவுள் பதிக முதலியன; சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவரியற்றிய மஞ்சக்குடி சொர்னவல்லியம்மன் பதிகம் முதலியனவாம்.

இவையன்றிச் சீட்டுக்கவிஞர்களும் பிறவாற்றாலும் பெயர் மாத்திரம் அறியப்படும் நூல்களாவன: சர்க்கரைப் புலவரியற்றிய திருப்புனவாயிற் புராணம். திருப்புனவாயிற் பள்ளு, புதுக்கோட்டை. அரண்மனை யிலுள்ள தக்ஷிணமூர்த்தி மும்மணிக்கோவை. சிங்கவனம் ஐயீந்தார் மெய்க்கீன் கோபாலர் பேரிலியற்றிய நக்ஷத்திரமூலை, மங்கலக்குடிச் குறவஞ்சி. சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர், மஞ்சக்குடிப் பெருமாள்பிள்ளை பேரிலியற்றிய குறவஞ்சி முதலியனவாம். அன்றியுள்வர்கள் செய்த தனிச்செய்யுட் களுள்ளுஞ் சீட்டுக்கவிகளுள்ளும் எண்ண நந்தன இதற்கொழு ந்கன என்ப.

முற்காலத்துப் பிரபல வித்துவான்களாகச் சர்க்கரைப் புலவர்

இருவரிருந்தன என்பது

இந்த மயூரகிரிக்கோவையினேட்டுப்பிாதிபால் 510-ம் பாடலின் கீழ் இறையோன் மகிழ்ச்சியைக்கண்டோர் கூற்றாகவுரைத்தது காண்க. பிரி வுடன் படுதலைப் படர்க்கையாகவும் இறையோன் முன்னிலையாகவும் கூறினாருமுளர்; அவர் திருச்செந்துர்க்கோவை. பாடிய மூன்றாம் பாட்ட னொராகிய சர்க்கரைப் புலவனென்க, எனக்காணப்படும் குறிப்புளையாலும், இந்நூலிற் காணப்படும் குறிப்புக்கள் ஆசிரியர் காலத்திலேயே எழுதியதாக அறியப்படுவதானும் இந்நூலாசிரியராகிய சாந்துப் புலவருக்குத் தகப்பனொராகிய சர்க்கரைப்புலவனென்றி அவர் மூன்றாம் பாட்டொர

* இப்பதிகம் பொன்பேத்திச்செங்காலவீரப்பெருமாள் பிள்ளைக்குப் புத்திரப்பேறான்க வேண்டிப்பாடியங்ஙனம் புரிவித்ததாகும்.

இது, வேதமென்பது நீயந்தவேதத்தின் விளங்குஞானக்கருத்துணன்றடிய நாதனென்பது நான்வியென்பது நானிலத்திலிவை சமாயினாற் வாய் கோதில்வீரப்பெருமாள் செங்காலனுக்குரியமைந்தர் கொடுத்தருள்செய்கு மாதனத்துச் செங்காலவேள் சதரத்தில் வளருமெங்கள் வயிரவீழூர்த்தி யே, என்பதாலுமறிக.

சிய சர்க்கரைப்புலவரும் பெரும் புலவராக விருந்ததாகத் தோற்றுகிறது. இது பின்வருஞ்சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்களாலும் பட்டயங்களாலும் வலியுறுகின்றது. அவை வருமாறு

“ஐயரேருவேதாந்தஞ்ஞாமணியுட்பொருளே யுலகிலுள்ளோ
ருணர்வரைசெய்கவெனக்கடல்குழ்
யுணர்வரைசெய்சேதுபதியமாத்தியஞந்தாமோதரன்கங்காசுல
திலகன் தருதிபெறச்சாற்ற
வரைபறுத்துச் சிந்தாந்தப்பொருட்டிறனுந் தோன்றவருத்
தனந் துறைசைநமச்சிவாய தேசிகன்றான்
பிச்சிவக்கொழுந்துந் தியருள்கல்விக்கடலைப்பருகுமு
கில் சர்க்கரை நற்பாவலவர் கோனே”

இவ்வுரைப்பாயிரம் இராமநாதபுரத்திலிருக்கின்ற நெல்லையப்பபிள்ளைய வர்கள் குமார் எம்மோடு கற்றோராகிய சாமிநாதபிள்ளையவர்கள் புரட யது என்று சர்க்கரைப்புலவரையற்றிய வேதாந்த ஞானமணியுரை யேட்டிற் காணப்படுவதால் சர்க்கரைப் புலவர் திருக்கைலாசபரம்பரைத் திருவா வடுதுறையாதீனத்திற் சிவக்கொழுந்து தேசிகரிடத்தில் படித்தவரென் பதும், சேதுபதிகளுடைய மந்திரியாயிருந்த தாமோதரம்பிள்ளையவர் கள் விரும்பியபடி வேதாந்த ஞானமணிக்குச் சிந்தாந்தப்பொருட்டிறந் களுந்தோன்ற உரை இயற்றினவென்பதும் தெளிவாய் விளங்குகின்றது.

இந்தச் சிவக்கொழுந்துதேசிகர் திருவாவடுதுறையாதீனத்தில் எட் டாவது குருபூர்த்தியாகிய மாசிலாமணி தேசிகர் பெரிய பட்டத்திலும். இலக்கணக்கொத்து நூலாசிரியராகிய சாமிநாததேசிகர் சங்காபிடேகஞ் செய்யப்பெற்றுத் திருநெல்வேலி ஈசானிய மடத்தில் மூன்றாவது சின்ன பட்டத்திலிருந்துபொழுது. இரண்டாவது சின்னப்பட்டத்திலிருந்த வர் என்றுவிளங்குவதோடு, இப்பொழுது திருவாவடுதுறையாதீனத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாசந்தானமாகிய ஸ்ரீ-மூ-ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகரவர்கள் பதினேழாவது பட்டமாதலாற் பட்டம் ஒன்றுக்குக் குறைந்தபடியும் இருபத்தைந்து வருடங்களாகக் கொண்டாலும், கி. பி. 1658-ல் இருந்தவர்களுந் தோற்றுகிறது. அன்றியும் சாமிநாததேசிகர் நாயயற்றிய இலக்கணக்கொத்தில் “என் கண் காணத்திருவாரூரிறிருக் கூட்டத்திற் றட்டிக்கிலக்காகிய வைத்தியநாதன் இலக்கண விளக்கம் வருத்துரை எழுதினான்” என்பதனாற் சாமிநாததேசிகர் கரலத்தில் இருந் தவரென்றறிபப் படுகிற திருவாரூர் வைத்தியநாததேசிகர் காலம் இரு நூற்றைம்பது வருடங்களென்பது. இற்றைக்கு இருபது வருடங்கு முன் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் இலக்கணவிளக்கப் பதிப்புரை

யில் எழுதியிருப்பதை நோக்கும்பொழுது, இப்போது இருந்தும்மேற்புது ஒருடங்கள் எனக் கருதப்பட்டதும் திருவாவடுதலையில் பதினமூன்றாவது பட்டமாக வெழுந்தருளியிருந்த அம்பலவாணதேசிகரிடத்துச் சைவசந்திரியாசமும் சிவாதிசுஷ்யம் ஞானோபதேசமும் பெற்றவரும், திராவிட மஹாபாஷ்ய கர்த்தராகிய சிவஞானமுனிவர் மாணக்கரிலொருவருமாகிய தொட்டிக்கலைச் சுப்பிரபணியமுனிவர் காலம் இற்றைக்கு நூற்றிருபது வருடங்களாகுமென்று சென்னைப் பிரஸிடென்ஸிக்கு காலேஜ் தமிழாசிரியராகிய ப்ரும்மபூமியையோபாதிபதியாய் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர் 1875-ம் ஆண்டு திறைசைக்கோவை முகவுரையிற் குறித்திருப்பதைக் கணக்கிடும்பொழுது பட்டம் ஒன்றுக்கு இருபத்துநாலு வருடங்களாவதற் சாமிநாததேசிகருடனிருந்த சிவக்கொழுந்து தேசிகர் காலம் இருநூற்றைம்பது வருஷங்கட்கு முற்பட்டதென்பது பெரும்பாலும் சரியாகவேயிருக்கலாகும். இவை நிற்க. சர்க்கரைப்புலவர் எழுதிய சீட்டுக்கவிகளில் “சுதிரவகுலாதிபதி சேதுபதி சித்தமகிழ் கணைம்பிரபந்தவாக்கி” என்றும் “சேதுபதி சித்தமகிழ் சர்க்கரைக்கவிராச சிங்க” மென்றும் “சேதுபதிவாசற் பிரபந்தவாக்கி” என்றும் பேர் குறிக்காமற் பொதுவாகக்காணப்படுவதன்றிச் சேதுபதிகளையே பாடிய தனிப்பாடல்கள் அகப்படாவிடினும், ஓர் சமயத்திற் சேதுபதிகள் சர்க்கரைப்புலவர் சொல்லிய கவியை மதித்துப் புகழ்ந்து பாராட்டியதைக்கண்டு பொருமைகொண்ட சுவ்வாதுப்புலவர்” “சர்க்கரை தொண்டைமட்டுஞ் சுவ்வாது கண்டமட்டும். எனக்கேட்ட சர்க்கரைப்புலவர், “அதுவும் அந்தமட்டுத்தானே” என்றனர். எனவழங்குஞ் சாதுரிய வசனத்தால் (அந்த மட்டுத்தானே என்றது கண்டமும் தொண்டையும் ஒன்று என்பது.) சர்க்கரைப் புலவருஞ் சுவ்வாதுப்புலவரும் ஒரு காலத்திலிருந்து வரென்பதும். சுவ்வாதுப்புலவர் கிளையாளன் சேதுபதி ரகுநாயகன் எனப்பாடிய தனிப்பாடலான் இவர்களை யாதரித்த சேதுபதிகள் கி. பி. 1645-முதல் 1670-வரையில் அரசு புரிந்தவரென்று செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைத்தொகுதி 2 பகுதி 2-ஆல் அறியப்படுகிற இரகுநாத சேதுபதியாகிய திருமலைச் சேதுபதிக்கொன்பதும். இவர்கள் காலத்தில் இருந்த புலவர்கள், மிதிலைப்பட்டி அழகிய திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர், அமிர்த கவிராயர், படிக்காகப் புலவர், என்பது தனிப்பாடல்களாலும், ஒருதுறைக்கோவை, தளசிங்கமாலே முதலியவற்றினுந் தென்வாய் விளங்குவதன்றி, எங்கள் குடும்பத்தவர்களுள் ஆதிபலிருந்தவர் கெட்டி மாலைச் சர்க்கரைப் புலவர் என்று இற்றைக்கும் வழங்கிவருமீ வழக்கத்தாலு மற்றொரு சர்க்கரைப் புலவரும் பிரபலமுள்ளவராக பிற்காலத்தில் இருந்திருக்கலாகுமென்றே தோற்றுகிறது.

தெட்டிமாலேபெற்ற வரலாறு.

ஒரு நாள் கம்பராமாயணத்தில் கடல்நாஷப்படலத்தைப் பிரசங்கித்து வரும்போது அதுமார் கடலைத் தாண்டினுரென்ற சமயத்தில் எப்படித் தாண்டினுரென்று இரகுநாதசேதுபதிகள் வினவ. இப்படித்தான்தாண்டினுரென்று இருந்தபடியே மேலெழுந்து சேதுபதிகள் இருந்த ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தனொன்றும். கண்டு வியப்புற்ற அரசர் மேலெழுந்தபோது சபாமண்டபத்தில் விநானமாக அலங்கரித்திருந்த நெட்டிமாலேகள் அறு பட்டிக் கழுத்தில் விழுந்தமையால் அன்றுமுதல் அம்மாலையையே விருநாக வளர்த்து ‘இராமாயணப் பிரசங்கம் நெட்டிமாலேச் சர்க்கரைப்பிலவர்’ எனப்பட்டஞ்சுட்டி உழுக்குடிக்கிராமத்தைச் சர்வமானியமாக அளித்தனரென்றும் கூறுப. இது “வந்தஜெயபாரத விராமாயணத்திலே வாடாந் நெட்டிமாலே மருவிட்டிருவிட்டி வழுநாது நழுநாது வாசராம கோசமநாய்ச் சிந்தைநிகவே சற்றுமலையாது சபையிலே செய்யும் பிரசங்கப் புணன். சேதுபதி சித்தமகிழ் சர்க்கரைக்கவிநாச சிங்கம் யாழ்மழுதுப் பூர்ப்பம்” என்னும் சிட்டுக்கவியானுந்தெளிவாய் விளங்குகிறது.

இதென்றியும் சிறுகம்பையூர், ஷரீபூர், பாகனூர் முதலாகிய கிராமங்களில் மானியங்களுள் சமஸ்தானத்தில் மகமையும் பெற்றிருப்பினும், அவை இன்ன இன்ன காலங்களில் இன்ன இன்ன சேதுபதிகளால் இன்ன ‘இன்ன புலவருக்கு கொடுபட்டனவென்று புலப்படவில்லை. ஆனாலும் இரகுநாதசேதுபதிகள் காலத்திலேயே சிறுகம்பையூரில் மானியம் விடப்பட்டதென்பதும், ஆதிநெட்டிமாலேச்சர்க்கரைப்புலவரே அவ்வுரைத்தமக்கு “தைவிடமாகக் கொண்டனென்பதும், சிறுகம்பையூர், மானியமாகிய கோணச்செய் அவ்வுரிலுள்ள சிலங்களைப்பார்க்கிலும் அதிகமாய் விளகின்றதென்று சிலர்சொல்லியதைக் கேள்வியுற்ற சர்க்கரைப்புலவர்: “கரும்பாலையாடுவதென்? கம்பையூர்க் கோணச்செய்விஜைவதென்? சர்க்கரைக்குச் சர்க்கரைக்கு” எனக்கூறினரென்பதானும் விளங்குகிறது. இரகுநாதசேதுபதிகளையன்றியவர்கள் வடிவந்தசேதுபதிகளும் சர்க்கரைப்புலவர் வடிவந்த புலவர்களுக்கு மானியமும் மகமையும் கொடுத்து அளித்துவந்தார்களென்பது கி. பி. 1795-ல் இருந்த முத்துமுருகப் புலவர்பேருக்கு கோட்டைப்பட்டணம் நாலுகா கிராமத்தினில் மானிய சுதந்திரம் ஏற்பட்டிருப்பதாலேயே யறியலாகும்.

இரகுநாதசேதுபதிகளாற் பெற்ற மானியமகமைகளுக்கும் அவர்கள் வடிவந்த சேதுபதிகளாற் கொடுக்கப்பட்ட மானிய மகமைக்கும்

யாதொரு பட்டயமும் கிடையாவிடினும், இரகுநாதசேதுபதியில் சகோதரரான 'முத்துவைவாஸநாத தேவரவர்கள் கொடுத்த கோடகுடி கொந்தலான் வயல்' என்னுங்கிராமங்களின் சர்வமாகிரியப் பட்டயத்தால் ஆதிசெட்டிமாலைச் சர்க்கரைப்புவலர் கடைசியாபிருந்தகாலம் இன்னதென்ற துணியப்படுகின்றது. அப்பட்டயமாவது:—

வூவுதிஸாலீவாஹ நஸகாஷ்டு சகாநயம். இங்ஙன் மேற் செல்லா னென்ற கரநாமஸம்வாச்சமுத்தில் வருவத ருதுவில் கார்த்திகை மாசத்தில் சோமவாரமும் புனர்பூசந்த்சுத்திரமும் வித்தநாம யோகமும் பாலவாகரணமும் கூடிய சுபதினத்தில் தேவை நகராதிபன், ராமநாதசுவாமி, காரியதுரந்தரன், சிவபூஜாதுரந்தரன், பரேஸ்வர சேகரன் பரமாசதேசசிங்கம், இரவிசுலபசகரன், சொரிமுத்துவன்னியன், அரியராமிர் நளவிபாடன், வாக்குத்தப்புவராக்கண்டன், பட்டமானங்காத்தான், துட்டராயர்கண்டன், புவனேசுவரின், வீரகஞ்சகன், வீரவாநாடன், வீரமார்த்தாண்டன், பாத்தலத்தியாதான இயல்வித்தியாதான பத்தனவிபாடன், அரிகொலாசகன், அத்தம்பாகண்டன், சாடிக்காரன்கண்டன், சாரித்துரோகிகள் மண்டன், பஞ்சவன்ன ராகுத்தன் பனுக்கு வராக்கண்டன், கொட்டமடக்கிவையாணி, நாராயணன் இஷுனி பாவடி மரித்தேழவார்கண்டன், இளஞ்சிங்கம், நளஞ்சிங்கம், பனகமன்னர் சிங்கம், துரைராயன், ஆற்றிற் பாச்சி, கடலிற்பாச்சி, மதப்பலி, வணங்காப்புலி, வன், * ருமலிங்கயந்தன், வியராட்டங்குலித்தான், மேவலர்கள் சோளரி, மேவலர்கள் வணங்குமிருதாளினான், வீரகெம்பீரன், தொண்டித்துறை காவலன், துரசகொவெந்தன், அநாமகேசனன், கோடைக்குச் சுர்னன், பரிக்கு நகுலன், குன்றையேமருவிற் குன்றுவளை குளில் பொறித்தவன், திலகநாதன் மடமாநர் மடலெழுது வருசமுதன், விசயலக்ஷ்மிகாந்தன், சகலகலை விற்பன்னன் காரினிகந்தரப்பன், அட்டதிக்கு மனோபயங்கா துட்ட ரக்கிரகசிப்ட பரிபாலன், வீரதண்டை சேமத்தலை விளங்குமிருதாளினான், சேதகாவலன், வாமாதிபனா தகஷர்க் கூற்றத்துக்காத்தாரான குலோத்துங்க சோழசல்லூர் க்கீழ்பால் விரையாதகண்டன், ஹிரண்யிகர்ப்பயாஸு ரெகுநாததேவர் மருமகன் செம்பிநாட்டில் திருவத்திகோசமங்கையிலிருக்கும் சடம்பதேவர் புத்திரின் விஜய ரகுநாத சேதுபதி சகோதரரான முத்துவயிரவாஸநாதேவரவர்க்கு கிடாத்திலிருக்கும் சாந்தாபிள்ளை புத்திரன் ராமாயணப்பிச்சுங்கப் சர்க்கரைப் புலவருக்கு ராமசுவாமி சந்திரியில் வேதபரீகரும் இயலினை நாடகத்தமிழ் வித்தியாதாரருங்கூடிய சபையில் ராமாயணப் பிர

* இது சேதுபதியவர்கள் கையெழுத்த.

சங்கத்துக்குப் பரிசாய் இராமசாமி பட்டாபிஷேகத்தில் கட்டளைமிட்ட கிராமமாவது, வெள்ளாம்பத்தில் சாத்தனி வயலுக்கும் ஏம்பற் குளத்துக் காலுக்குத் தெற்கு, மஞ்சக்குடிப்புரவாகிய வலையன் வயலுக்கும், கீழ்க் காவலாருக்கும் கிழக்கு, வித்தாருக்கு மேற்படியூர்ப் புரவாழிய பொத் தையன் வயலுக்கும் வடக்கு, ஆசான் வயலுக்கும் ஏம்பற் குளத்துக்கும் மேற்கு, ஆக இந் நான்கெல்லைக்குட்பட்ட கோடருடி கொந்தாலம் வயல் நஞ்சை புஞ்சை மாவடை மாவடை திட்டித்திடல் மேல்நோக்கிய மடம், கீணோக்கிய கிணறும் நீரும் பாசி முதலாகிய குடி, படை, பள்ளப் பறை, இறைவாரி, ஊழியம், உலுப்பை சகல சுமுதாய வளப்பிரயோசன ரிதி நீசேய்செலஞ்ஞபாஷாண உகடலு 15ர் மஹாசுவிவசுமென்று சொல் ளப்பட்ட அஷ்டபோச தெசுஹாசியங்களுக்கும் தானவிக்கிராயங்களுக்கு மீயாக்கியமாக சந்திரார்க்க சந்ததிப் பிரவேச புத்திர பெளத்திர பாடம் பஸ்யாகச் சுருவாமானியமாக வரண்டலுபலித்துக்கொள்ளவும். இந்தக் கிராமத்துக்கு யாதாமொருவர் பரிபாஷனம் பண்ணினபேர்கள் காசியிலே யும், மந்தைப் புண்ணியஸ்தலங்களிலேயும், பெரியார்கள் சந்திரானங் களிலேயும், ராமசுவாமி சரித்திரங்களாகிய இராமாயணத்தைக்கேள்வி யானவர்கள் எந்தப் பலத்தையடைவார்களோ அந்தப்பலத்தையடைவா ராகவும். இந்தக் கிராமத்துக்கு அஹிதம் பண்ணினவர்கள் ராமசுவாமி சரித்திரத்தை யசுத்தியமாக நினைத்தவர்கள் போகின்ற தோஷத்திலேயும் கங்கைக்கரையிலேயும், ஆறுக்கோடிக்கரையிலேயும், ராமபுத்தையும், சிவ பத்தையுமீ; இம்மிசை பண்ணின தோஷத்திலேயும் அடைவாராகவும்.

இதுவாம் பிலிபாம வென்றோரும்பர்

ஹுவ ரென்பது ிச்சய மாதலான்

மறுவின் மாக்கதை கேட்டவர் வைகுந்தம்

பெயர்வ ரென்பது பேசும் வேண்டுமோ, என்பதாம்.

இது கி. பி. 1711 ல் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதால் சர்க்கரைப்புலவர் ரகுநாதசேதுபதிகளுக்குப் பின்னும் சக வருடம் வரையிலும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

இவாது ஆசிரியராகிய சிவக்கொழுந்து தேசிகர் கி. பி. 1658-ல் இருந்ததாகக் கருதப்படுவதால், அவரிடம் சல்லிகற்று முத்தியபின் இரகுநாதசேதுபதிகரின் ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலே தான் இவ்ராமஸ் தான வித்துவானாக வந்திருக்கவேண்டும். அம்சனன் சமஸ்தான வித்து வான் ஆனகாலத்திலே இவருக்கு வயது இருபத்தைந்து வைத்துக்கொண் டாலும், இந்தப்பட்டயம் பெறும்பொழுது எழுபத்தைந்து வயதுக்கு குறையாதிருந்திருக்க வேண்டுமென்றே தோற்றுகிறது. இவ்வளவு முதிர்ந்த வயதில் இராமாயணப் பிரசங்கஞ்செய்து இத்தகைய நன்

கொடை பெற்றாரென்பது இக்காலத்தவர்க்குப் புதுமையாகக் காணப்படினும், தற்போதிருக்கும் முற்காலத்திய முதியவருடைய தேகபலத்தை நோக்கும்பொழுது அக்காலத்துத் தொண்ணூறு வயது வரையிலும் இருந்ததாத் அறியப்படுகிறது. இவர் திடசரீரியாக இருந்திருக்கக்கூட மென்றே தோன்றுகிறது. அன்றியும் கெட்டிமாலேச் சர்க்கரைப்புவவர் தொண்ணூறு வயது வரையிலு இருந்தாரென்பது * நிழிருமையறிந்தவரும் தூறு வயது வரையிலு இருந்தவருமாகிய அவர் மனைவியாலறியப்பட்ட கர்னபரம்பரைச்சேதியாகும்.

இஃது இங்ஙனமாக; தூற்றுநாற்பத்தேழு வருடங்கட்குமுன் கி. பி 1761-ல் சர்க்கரைப் புலவர் நிழிலேச்சகம்பாடி அரங்கேற்றியதற்கு நிழிலேச்சுற்றத்து வேளாண்குலத்தவர்களால் அவர் குமாரமாகிய முத்து முருகப்புவவருக்கு மகமைப்பட்டயமொன்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்பட்டயமாவது: -

வறுது ஸரால் வாடா நபரகாஷீ, சகாஅயுட கலியாப்தம் சதாஅகயுட இதினமேற்செல்லாந்நர் வக்கிம்மஸ்ஸு மாசிமீயுசுவ. திருமநிலை நாட்டுப் பிள்ளைமாரசர்க்கரைப்புவவர் குமாரர் முத்துமுருகப்புவவருக்கு மகமைப்பட்டயம் பண்ணிக்கொடுத்தபடி நிழிலை நாட்டுச்சகம்பாடி நாட்டுப்பிள்

* இவ்வரலாறு வருமாறு: - இது சேதுபதிகள் சர்வமானியமாக வளர்ந்த உழக்குடிக் கிராமத்தின் குளக்கால் சம்பந்தமாக ஏற்பட்ட மனத் தாங்கலால் அதற்கு அயற்கிராமத்தார்கள் புலவர் வீட்டைக் கொள்ளையடிக்கக் கருதியிருந்ததை யறிந்த ஆதி கெட்டிமாலேச் சர்க்கரைப்புவவருடைய பௌத்தார்கள் வீட்டிலுள்ள பண்டங்களை யெல்லாம் வீட்டுப்புறத்திலுள்ள கொல்லையிற் புதைத்துவிட்டுத் தமது பாட்டியாகிய கிழவியை வீட்டிலிருத்தி அயல் ஊருக்குப் போய்விட்டார்களென்றும், அச்சமயத்தில் கொள்ளையடிக்கக் கருதியவர் வந்து வீட்டில் யாதொன்றுங் காணப் பெருமையால் கவற்சிகொண்ட பேர்களுள் ஒருவன் வெறும்கையை வீசிக்கொண்டு போகிறதா, இதோ அடுக்கியிருக்கும் எடுகளிலாவது ஆளுக்கொன்றை எடுங்கள் என்று சொன்னதைக்கேட்டிருந்த கிழவி, எந்தப்பொருள் போனாலும் நம்பிள்ளைகள் தேடிக்கொள்வார்கள் அந்தப் பொருளைத் தேடிக்கொள்வதற்கு ஏதுவாயிருக்கும் இந்த எடுகளுடைய வீட்டால் யாது செய்வார்கள்? நம்வீட்டிற் பலபேர்கள் வந்து எடுகள் எழுதிக்கொண்டகாலம்போக. நம்பிள்ளைகள் அயலார் வீட்டுத்திண்ணையிற் போயிருந்து எழுதிக்கொள்ள விரும்பினும் கிடைக்கக்கூடியதில்லையென்றெண்ணை எடுகளை யெடுக்க முயன்றவர்களைக் கூப்பிட்டு வீட்டிலிருந்த பண்டங்களைப் புதைத்து வைத்திருக்கும்படிதைச் சொல்லி வீட்டாளென்றும். * அப்போது ஒருவன் கையில் ஒரு * எட்டையெடுத்துக் கொண்டிப்போக விரும்பியதைக்கண்டு அவ்வேட்டைத்திருகிப் பறித்துக் கொண்டாளென்றும். அந்த எடுதான் இப்போது எங்கள் வீட்டிலிருக்கும் கீம்பராமாயணமென்றும், இப்போது எங்கள் வீட்டிலிருக்கும்முதியவர்களால் விளங்குகிறது.

ஜோமார்பேரிக், அங்ஙனத்தினை நற்குச் செங்காலப்பிள்ளை நாட்டுப்பிள்ளைமார் உள்எரிட்டாரும். ஆத்மசந்தோஷமாக மாத்தால் குருணி வீதம் மகமைப் பட்டயம் பண்ணிக்கொடுத்தோம்.

* வெள்ளரம் பத்தில்..... பண்டாரவாடைக்கிராமம், சருவாமானியக்கிராமம், அந்தமாமானியக்கிராமம், சுடேரத்திரியக்கிராமம், சோவிற்கிராமம். இந்நகிராமத்துக் கெல்லாம் மாத்தால் குருணி வீதம் மகமை என்மென்றைக்கும் கொடுத்து நடப்பிவப்பேபாமாநலம். இந்நப்படிக்குப் பொன்பேத்திக் செங்கால சோங்கப்பிள்ளை வீரப்பெருமான் பிள்ளை. சீராவிலை சீர்த்தப்பிள்ளை, திருவப்பிள்ளை, நியயத்துரப்பெருமான் பிள்ளை. குளத்தூர்ச் சீர்த்தப்பிள்ளை, களபம் வீரப்பெருமான் பிள்ளை, ஆவணம் வெழுவுப்பிள்ளை, பெரியனாபிள்ளை, அமடங்கி வீரப்பெருமான் பிள்ளை. சேகலேந்திரம் சின்னாப்பிள்ளை, வேங்கப்பிள்ளை, தாளனூர் கொண்டாபிள்ளை, அடைச்சலங்காந்நபிள்ளை. பாக்கம் மணவாளபிள்ளை. நீன்புசல் செய்யானம் குஞ்சப்பிள்ளை, மணவாளபிள்ளை. வீரப்பெருமான் பிள்ளை. மட்டையனம் மணநகட்டியா வீரப்பெருமான் பிள்ளை, விளத்தூர் உலகபிள்ளை. காரக்காமலம் மணவாளபிள்ளை. பாண்டியா பிள்ளை. ஆவனாபிள்ளை, ... ராமபிள்ளை. நெப்பேவலி வீரப்பெருமான் பிள்ளை. வெள்ளூர் அழகபிள்ளை. நீட்டாபிள்ளை. சிறுவரை மாக்கப்பிள்ளை. பூவலூர் வீரப்பெருமான் பிள்ளை. சார்க்குடிக்கொண்டாபிள்ளை. வேட்டனூர் .. .. . பிள்ளை. கொடிக்குளம் மலையப்பிள்ளை. வேங்கடப்பிள்ளை. பெரியனாபிள்ளை, வீரப்பெருமான் பிள்ளை. ஆளுடையர்கோவில் அம்பலத்தாடு நம்பிரான் அவர்கள். காரியப்பகம்பிபார். சிலம்பாத்தான் சேருவைகாரர். ஒக்கூர் சின்னம்பலகாரன், கட்டையனம்பலகாரன், பொதுவக்கூர்ச் சேருவைகாரன். ஆலத்தூர் .. .. . பொய்யனூர் அழகபிள்ளை; இவர்கள் சொர்ட்டிக்கு வெள்ளூர் மாகாணம் நாட்டுக்கணக்கு. குப்பையன் கைகெட்டெழுத்து இந்நப்படிக்குச் சந்திராதித்திய பிரவச புத்திர ஓபளத்திரபாரம்பரியமாகப்பெற்றுக்கொண்டு சுசுமயிருக்கக்கட வராக வம் இந்நப்படிக்குச் * செங்காலபிள்ளை.

* இவர், திருவெண்ணையநல்லூர்ச் சடையப்பவள்ளலைப் போல சேவ பிற்காலத்திருந்த கண்டியரசனுக்குச் சம்பாநெல் லனுப்பியபெருஞ் செல்வர். இது, கொந்தாருங்கண்டியர் கோணுக்குச்சென்றதற் கொடுத்தனுப்பிந் செந்தாமரைக்கண்ணனன்பாலோர்பிள்ளை செங்காலனென்றோ ளுந்தாருவென்னப் புவியிலுற்றான்மற் நவன்னுலத்தில் வந்தாரச ளாவரிவர்காண் நிழலையிலவாழ் பவமே. என்னு ளைச் சதகத்தான் விளக்குகிறது.

கணபதி துணை.
வேலுமழிலுந் துணை.

மயூரகிரிக்கோவை.

காப்பு.

வேண்பா.

பூமான் மருவும் புயன்மருகன் விண்ணாவர்கள்
கோமான் மயூரகிரிக் கோவைசொலத்—தாமுதவும்
பிர்தா வளமுகவன் பில்லார்க்குச் செய்யுமொரு
தந்தர் வளமுகவன் றுள்.

முதலாவது—கைக்கிளை.

காட்சி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பூமேவு பொற்பிடி சிங்கங் களிற்றம் புலிபசும்பூங்
காமேவு மான்கொண் டொருதோகை யனைத்தின் கண்ணுற்ற
நேமேவு முல்லை யருதேந்தரன் போற்றுஞ்செவ் வேள்கமல [தாற்
மாமே வியகுஞ்ச ராசனச் சோலை மயில்வரைக்கே. (க)

ஐயம்.

பாய்தந்த கோட்டுத் தகரான் மயூரப் பருப்பதத்தான்
றுய்தந்தை யோதந்தை கண்ணுன சந்திரோ தயப்பகையோ
வேய்தந்த தோகை மயிற்பகை யோசெங்கை வேலெடுத்துக்
காய்தந்த காலத்தி லுர்கொண்ட தோவிடங் காதலிக்கே. (உ)

துணிவு

திரைமேலுள் ளாரெனிற் கைமல ரிங்குல்லைச் செம்மலைநாண்
டரைமேலுள் ளாரெனிற் கான்மல ரங்குல்லைத் தானடித்த
வரைமேலுள் ளார்பணி வேலான் மயூர வரையினிற்பத்
தரைமேலுள் ளாரிவர் வெண்பிறை மேன்முத் தரும்பியதே. (ங)

குறிப்பறிதல்.

சுரரு மறையவ ரும்வருந் தாமற் சுரும்பைநஞ்சந்
தரரு நிலாவு மடூரமன் மயில்வரைச் சாமிக்கன்வா
முரருமல் லாரும் பெறும்பேற்றின் மான்விழிக் கூடுற்றவாம்
பாரும் பரையுந் தொடுநஞ்சும் வான்சுதைப் பாலதுமே. (ச)

கைக்கிளை முற்றிற்று.

இரண்டாவது—இயற்கைப்புணர்ச்சி.

இரந்துபின் னிற்றற் கேண்ணல்.

பொன்னுங் கரும்பொன். னுங்கல்லுந்தம் மாற்செம்மை பூணுமிந்த
மின்னுந்தம் மாற்செம்மை யென்றனக் காயுறல் வேண்டுநெஞ்சே
பின்னுந் துவிதமி லாவேண் மயூரப் பிறங்கலுக்கே
யுன்னு மருந்து மணியுஞ் செய்யுன்னை யொன்றில்லையே. (௫)

இரந்து பின்னிலை நிற்பல்.

பூவடு கடன்வெட்டி வேருறச் சாய்த்துப்புத் தேள யில்போன்
மூவடுக் கண்டகண் வண்டென் மனத்தா மரைக்குநல்கிக்
காவடு தோகை மலைத்தேனுக் காய்சையைக் காட்டினின்றாய்
நீவடு கோதமி மோபுவி தோகை நெடுமலைக்கே. (௬)

இது வு ம து .

கையன் றி மெய்யறி யான்கொடைப் பாலிற் கவிஞர்தம்பான்
மெய்யொன்று சங்கர லிங்கத் தபோரிதி வேண்டுஞ்செவ்வேண்
மையொன்று தோகை மலையி லேமன் மதன்சமரி
லெய்யென்று வேலெறிந் தென்னோ பராமுக மெய்தினையே. (௭)

“முன்னிலை யாக்கல்.

சுவளையின் மீதுசங் கொண்டபி ரானுக்குங் கோட்டொலிதங்
சுவளையின் னுக்கு மருகன் கணவன்குன் றக்குடிமேற்
சுவளை பகையென்று கொய்யீர்பங் கந்தனைக் கூடிலிர்தாங்
சுவளையு நீத்தெனக் கோதனி நின்றறிர் கோகிலமே. (௮)

வண்டோச்சி மருங்கணைதல்.

லான்மறந் தாலு மெவர்மறந் தாலு மலர்ப்பதத்தை
நான்மறந் தாலுந் தடுத்தாள் குகன்மயி னாகத்திலே
கான்மறந் தேகுழற் கான்ரேடி யோடுங் கரும்பினமே
நான்மறந் தார்க்கென்னைம் பாலேட்டி லாசை துவலுங்களே. (௯)

மெய்தோட்டேப் பயிறல்.

ராரிக்குத் தாவடி யிட்ட தனிசொல்லுந் தண்மலர்க்கா
வேரிக்கு வான்பரி செல்லா மலிலயில் வேள்வரையீர்
பாரிக் குடத்திற் களப மடைப்பதும் பங்கயத்தின்
வாரிக் கருமையைக் காட்டு வதுமென் மலர்க்கரமே. (௧௦)

பொய்பா ராட்டல்.

நின்னய மொன்பது மெட்டுஞ்சத் தாகி நிறைந்துப்டாம்
வன்ன லிகாசப் பொருண்மாற்றுங் கந்தன் மயில்வரைமேற்
கன்னமு லாங்கண்ணி கொங்கை குறித்தபுன் கைப்பழகிக்
சொன்னகடம்பின்னல்லோரையும்பெற்றுவின்சற்றியதே. (௧௧)

இடம்பெற்றுத் தழால்.

தூண்டியவாசியும் வாழும் பதமுஞ் சொலிற்றகரீர்
வேண்டிய நல்கு மயிலார் மயில்வரை மேன்மருது
பாண்டியன் பொய்கையுங் கீழ்பாற் சவுக்கையும் பைம்புயல்கி
ளீண்டிய காவு மினிப்பா ரினிப்பா ரிதழுமுதே. (௧௨)

வழிபாடு மறுத்தல்.

வருவா ரிவரின்ற யானுமீவ் வுரண் மறுத்திடற்குத்
தருவா ரலர்சண் முகவேலன் றோகையஞ் சாரலிற் பூங்
கருவார் புனக்கொடி யாரிடஞ் செல்லல் கருத்தென்பர்வே
ஞ்ருவா ரெதிர்நிற்கி லென்கொடி யாரிட முன்னிடமே. (௧௩)

இடையூறு கிளத்தல்.

கரிய கொடியிடம் போதனன் றன்றி கனக்குழைநிற்
கரிய தூருவன் குகன்கந்தன் றோகை யணிவனாமேற்
பிரிய மருளென வந்தேற் கழுதப் பெருங்குடம்விட்
டுரியதென் றோநஞ்சுங் கைப்படுத் தீர்நெஞ் சலவுறவே. (௧௪)

நீடுநீனைந் திரங்கல்.

சூடன் மதனன் கரும்பிது நாணறிற் றோமதென்றோ
வாடல் புரிந்த கயறந்து நன்மதி யார்மரபிற்
கூடறந் தாற்கும ரிச்சேர்ப்ப னென்றுமண் கூறுமென்றோ
நீடல் விதியு மயின்மலைத் தேவு நினைந்திலவே. (௧௫)

மறுத்தேதிர் கோடல்.

பொன்னுண் டிருக்கு மிறைவர் முறுக்கும் பொறுப்பதின்றே
கன்னுணக் கால்வைத்த மாயோன் மருகன்கு கன்சிகண்டி
முன்னுண் மலையி லுயிரினு மிக்கு மொழிபவுள்ள
தென்னுண் வடமலை வின்னுண மாயின தின்றெனக்கே. (௧௬)

வறிதுநகை தோற்றல்.

தேனாறு பாயுங்குன் றக்குடி யான்முன் சிகண்டியுஞ்சு
ருனாறு வேலு மனமாக்கி னீரென் றுரைத்தவன்றே
வானாறு தோயு மதியங்கொல் லோமுத்த மாலைகொல்லோ
கானாறு பாய்முல்லை கொல்லோவறிதிங்குக் கண்டனனே. (௧௭)

முறுவற்குறிப் புணர்த்தல்.

சேவ விடையில் லதுமுகன் மாத்தினா சென்றதுமுன்
காவல் புரிந்து கொடிகளிற் போக்கிய கந்தன் முன்னு
ளேவீல் புரிமயில் வெய்யார் பவளமுத் தின்றதுண்டு
பூவர செய்துள் ளவர்பே ரெனுமிந்தப் பொற்கொடியே. (௧௮)

முயங்குத லுறத்தல்.

போரினி லேறு மயிலேந்தும் வாட்படை பூட்டியநான்.
டாரின்ன் வந்த சிவகிரி யான்மயிற் சாரலிலே
பாரினிற் றுருவைச் சிந்தா மணியைப்பொற் பங்கயத்னீதக்
காரினைக் கொண்டது போலா மிவடனைக் கைக்கொண்டதே. (௧௯)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

பூலோகத் தின்பும் பரலோகத் தன்பும் பொருத்தியவேள்
கோலா கலக்குக் குடத்துசன் றேகைக் குலவரையார்
நாலா நிலையமு துண்டிடி லாவர் நரர்பவத்தின்
மாழிலீத வாரி யமுதுண் டவரணு மாத்திரமே. (௨௦)

புகழ்தல்.

தூண்டிய தோகை தனில்வட் மேற்கிற் றுரைமருது
பாண்டியன் றேரினிற் கால்வைத் தவர்மயிற் பைங்கிரிமே
லாண்டிசை கொண்டவர் மூவரு நின்புணர்ப் பானவின் பம்
வேண்டிக் கருகித் தலைபோய்ப் பகருடன் மேவினோ. (௨௧)

கற்பை யுயர்த்தித் தலைவி தலைவனைப் புகழ்தல்.

வானத் திரவியுஞ் சோமனு மார்க்கம் வழாமன்மற்றோர்
தானத் திரங்குவி ழாமற் குகன்மயிற் சாரலுள்ளார்
மானத் திரவியங் கொண்டார் நெறியின் மணந்ததுபோற்
கானத் திரவிற் பகன்மா லளித்திலர் காசினிக்கே. (௨௨)

மறுத்தேதிர் நாணல்.

காலிட்ட வாகுவிற் பானுவும் பேடுங் களிச்சுரும்பு
மோலிட்ட விண்ணுஞ் சரோருகத் தன்ன மொதுங்கலுந்தீம்
பாலிட்ட சொல்லிய ரார்ப்பு மயூரப் பருப்பதத்தார்
வேலிட்ட மாம்பிஞ்சும் பூணுங்கண் டாரில்லை வெற்பவரே. (௨௩)

இயங்கைப்புணர்ச்சி முற்றிற்று.

முன்னுரவது— வன்புறை.

அணிந்துழி நாணிய துணர்ந்துதேளி வித்தல்.

காலிற் பணியுஞ் சீவம்பு நெளிந்திறல் கண்டதுண்டோ
பாலி லுறுமே கலையொதுங் காதது பார்த்தனிற்கார்
மேலிற்கண் பெற்ற மயிலார்குன் றக்குடி மின்னிடையீர்
மாலின் மகிழு முருக்கு மணிக்கில்லை மாசெனக்கே. (௨௪)

பெருநயப் புரைத்தல்.

மயிலீ ரிவடன் மொழிபோற் சூயின்மொழி மாற்றுங்கொல்லோ
சூயிலீரஞ் சாயன் மயிலோ கவர்ந்தது கொண்டசெங்கை
யயிலீர் விழிமலர் போல விராவு மலருமலர்
பயிலீர் சுரும்பின மேகந்தன் றேகைப் பருப்பதத்தே. (௨௫)

தேய்வத்திறம் பேசல்.

சுனைதீர்த்த மியாவுமொன் றுன சரவணச் சோதிதொல்லை
வினைதீர்த்த தோகை மலைக்கும ரேசன்செவ் வேடிறத்தாற்
றினைதீர்த்த தனைமனம் பெற்றாயி ராமனுஞ் சீதையும்போற்
பனைதீர்த்த கைப்பிடி யேயிருப் பாமிந்தப் பாரிடத்தே. (௨௬)

தலைவி பிரிவேண்ணி யழுங்கல்.

சீதையுங் கொண்டனு மென்றார் பிரிவிற் சிறந்தவவர்
காதை யறிகிலர் கொல்லோ விறைவர் கருணைவற்ற
வோதை நதிபதி யன்றோ மயிலுவனா யோன்முருகன்
றுதையம் மான்மகம் போலான தென்மனந் தாருக்கனே. (௨௭)

பிரியே னென்றல்.

மட்டார்ந்த கோதை மயிலே யிராமனை வைத்துரைத்த
திட்டார்ந்தம் வேலன் குகன்சந்தி ராங்கச் சிலம்பவரிற்
கட்டாங்கு பூங்குழ லார்மனங் காணக் கருத்திந்கன்றோ
வுட்டாங்க லென்றுய ரென்பிரி யேன்பிறப் பொன்றினுமே. (௨௮)

பிரிந்துவரு கேன்றல்.

கலையோர் மயிலை யெருத்திறிற் கொண்டு கடையிலும்வாழ்
நிலையோதுஞ் செட்டி மயில்வரைச் சாரலினேரிழைநின்
முலையோ சிறந்ததென் னிவ்வூரிற் சந்தன முத்தவெள்ள
மலையோ சிறந்த தெனப்பார்த் திதோமுன் வருகுவனே. (௨௯)

தலைவி பிரிவச்சம்.

விதியோ பிறப்பினை யாதியொப் போவென் விரகநதி
பதியோ கொடுவரி யோவன்ன மோவுயிர்ப் பாவையரோ
துதியோ பழிகொள்வ தியாதோ விசாகன்பைந்தோகைவெற்பர்
மதியோன் கதிரெனத் தோன்றல ராமென்னில் வந்தெனக்கே. (௩௦)

இடமணித் தென்றல்.

பணித்தாம் பசைக்கு மலைமே லடியிட்ட பாண்டியன்பூங்
கணித்தார் முதுகுகன் மாயூர வெற்பிற் கனங்குழைநின்
மணித்தார் வயிரத்து மாடி யினுநின் மனையினிற்பா
ரணித்தாகு மென்னகர் நான்மாடி யேறினு மப்படியே. (௩௧)

• வன்புறை முற்றிற்று.

நான்காவது—தேளிவு.

ஆற்றி யந்தணர்க் காதி மரைப்பொரு ளையமறத்
தேற வுரைத்த சிவன்மகன் றோகைச் சிலம்பினுள் ளார்
மாற வுரைத்துக் கனிவா யமுதுண்ட வர்க்குவஞ்சங்
கூற நினைப்பினு நாவெழும் பாதன்பு கொண்டுநெஞ்சே (௩௨.)
தேளிவு முற்றிற்று.

ஐந்தாவது—பிரிவுழி மகிழ்ச்சி.

சேல்லுங் கிழத்தி சேலவுகண் ளோத்தோடு, ஶோல்லல்.
சிகரவு சாகர ரோகப் பெரும்பவந் தீரவாச்சித்
தகரபி யோற்கருள் செய்தோன் சிகண்டித் தனிவனாபோ
லக்ரரைச் சேடனை நஞ்சைக் கருதி யரனரிநம்
புகரர் விரும்பிலர் நெஞ்சே செலுமிந்தப் பூவமுதே. (௩௩)
பாகனோடு சோல்லல்.
மேலார் பகைநன்று கீழா ருறவிற்கு வெள்வனையான்
பாலாருங் குன்றக் குடியா நகர்ப்புறம் பார்வலவா
மர்லார் கமஞ்சுன் முகின்மீதிற் றோன்றிய மாதொருத்தி
வேலாவி தந்த தளிராவி கொண்ட வியனிடத்தே. (௩௪)
பிரிவுழி மகிழ்ச்சி முற்றிற்று.

ஆறாவது—பிரிவுழிக் கலங்கல்.

ஆய வெள்ளம் வழிபடக் கண்டிது, மாயமோ வென்றல்.
மையம்விட் டேவல வசென் றதுஞ்சென்று வந்ததுவு
மையம்விட் டேசொன் னிசமோ புணர்ப்புமை யோகனவோ
மையம்விட் டாயந் தொழும்வேண் மயில்வரை வண்கதிரு
தையம்விட் டாரென்ன மோவந்த மானைத் தனிவழியே. (௩௫)
வாயில்பெற் றுய்தல்.
கண்ணு யிரும்பெற்ற வன்பணி வோன்புணர் கற்பினர்
ரெண்ண யிரத்தன் மருகன் மயில்வரை யேந்திழைவெல்
பெண்ணர் பலரி லொருத்திகண் வாளிற் பிறங்கினதீர்
விண்ணர் மதிகண்டு தாமரை வேண்டின மெய்த்துயரே. (௩௬)
பண்பு பாராட்டல்.
காலங்கை நீடிய கற்சாபம் வாக்குங் கடவுளர்க்குப்
பாலன் மருகன் மயில்வரை மேனிய பைங்கொடிபா
லாலர் தளிர்வருஞ் சாமளத் தால்வயி ருகிலகண்
வேலம்பி னூற்கொடுங் கூர்கொண்ட மன்னவர் வேற்படையே. (1)

பயந்தோர்ப் பழிச்சல்.

பெண்கூற்றம் வென்றவர் யானின்றி வேறில்லைப் பேபதையனாக்
கண்கூற்றிற் பெற்றவர் பேறாணின் மேவுக கஞ்சன்செய்கை
சண்கூற்றின் மேவப் புரிந்தோன் மயூரச் சிலம்பவர்க்கு
விண்கூற்றி லாகுக மேலா மவர்கள் விளம்புனாயே. (நா)

பலதிறப் புகழ்ச்சி.

பைத்தா மனரப்பணி சேய்மயில் வெற்பிற் பருமவல்குன்
மைத்தா மரைக்கிலக் காமன மேநின்ற மாதவியே
வைத்தா மரைக்கணை பின்கூடு மென்னுடை மாற்றல்தங்
கைத்தா மரைநிகர் பூவே தழைகவிக் காசினிக்கே. (நா)

கண்படை பேறுது கங்கு னேதல்.

விழியா ரிமைக்கி லுருமாறு மென்று வியன்மனத்தார்
சுழியார் புனற்சண் முகநதி யார்பசந் தோகைவெற்பி
லுழியார் நனைவ யவர்குழல் போனீண் டறக்கருகி
வழியாரு முண்கட் குவளை மலர்த்தி வருமிருளே. (சய)

பிரிவுழிக்கலங்கல் ழுற்றிற்று.

ஏழாவது—இடந்தலைப் பாடு.

தந்ததேய்வந் தருமெனச்சேறல்.

புலியை யனத்தை யெனைமாலைக் கூறிற் புணர்ப்பினுக்கு
வலியை யுடையநல் லேதுவன் நேபொன் மயில்வனாக்கென்
கலியைப் பிறப்பைக் கடிந்தோன் முருகன் கருணையுண்டென்
மெலியைகெஞ் சேதரு மின்னஞ்செ லந்நெறி மேல்வினாந்தே.

முந்துறக் காண்டல்.

இரைதேடி மாவும் பறவையுங் கானத் தெழாமுன்மலர்
விரைதேடி வண்டினஞ் சாயாமுன் மன்மத வேண்மருது
துரைதேடிக் கும்பிடும் வேலோன் மயூரச் சுருப்பினிற்பொன்
வரைதேடிப் பாணு வராமுன்முந் துற்றதென் மன்னுயிரே (சஉ)

முயங்கல்.

வாழ்காணக் காளைக் கொருகொம்பு தந்தோன் மயூரகிரிச்
சூழ்கான் குழலும்வ வேள்கை யயில்போற் றுணைவிழியு
மேழ்கான் வார்த்தையுங் கட்கிலக் காய் விருமுலையு
முழ்கா னகையுங்கண் டாடின மின்ப வுததியிலே. (சங)

புகழ்தல்.

கள்ளங் கொடுத்தகண் மீனாட வைந்து கரணத்திலார்.
புள்ளங் கொடுக்க முடன்கூவ வாரிக்குப் போற்றலார்ப்
பள்ளங் கொடுத்த முருகன் மயில்வரைப் பாரிலின்ப
வெள்ளங் கொடுத்தனை யுன்போலு ளாரில்லை மேதினிக்கே. (சச)

உடன்புணராயத் துய்த்தல்.

பிறப்பொன் றினும்பிரி யேனென்றவன்புறைப் பேச்சையெண்ணி
மறப்பொன்றி டாமற் கனிக்குப் புவிசுற்றி வந்ததெய்வச்
சிறப்பொன்று தோகை மலைவேலன் சிறச் சிதைந்தவர்போ
லிறப்பொன் றினும்பிரி யேனினைந் தாயத்தை பெய்துகவே (சரு)

இடந்தலைப்பாடு முற்றிற்று.

எட்டாவது—பாங்கற்கூட்டம்.

தலைவன், பாங்கனைச் சார்தல்.

தக்கினு மெச்சினுந் தும்புரு நாரதர் சாற்றமுன்றிற்
றிக்கிட தோவென நின்றடி மைந்தன் சிகண்டிவெற்பின்
மக்களி லாறெனும் வாயிலைச் சாரின்மற் றுங்கவனாற்
புக்கிட மேலிட மாயினு மேவுவன் புவையையே. (சசு)

பாங்கன், தலைவனை யுற்றது வினாத்தல்.

மூன்று மிசைத்தரு மாலிகை யான்மயின் முத்திவரை
யான்றா பதர்க்கருள் செய்தது வோவய னார்மகற்குத்
தான்றாழ்வி லாதவன் சொல்லிய தோபதஞ் சார்ந்ததுடியோ
வான்றாழ் குடுமிவெற் பாவென்னை யெண்ணிய வந்ததுவே. (சா)

தலைவன், உற்றதரைத்தல்.

வேட்டும் புரிந்தன முன்னாட் கொடுத்தொழில் வெங்கைவில்லிற்
பூட்டம்பி லெய்த்தது போன்மான்மயூரப்பொருப்பில்விண்ணோர்
கூட்டம் பணிகுகன் மாமயி னல்லெழில் கொண்டுநின்ற
னாட்டமு நெஞ்சும் பெயர்ந்துள்ள பேரில்லை நானிலத்தே. (சஅ)

கற்றறி பாங்கன், கழறல்.

மலைதாங்கு நூலு ம்ரவினந் தம்பகை மாற்றாமங்கைச்
சுலைதாங்கு நேமி மதயானை நோக்கிற்குச் சீயமஞ்சங்
கலைதாங்கும் வெம்புலிப் போர்வேலன் றோகைக் கனங்கிரியே
னிலைதாங்கிவாது விடர்போல வாகனை நீயென்னிலே. (சக)

கிழவோன் கழற்றெதிர் மறுத்தல்.

குன்றக் குடிக்கும ரேசனைப் போன்வளை கூறச்செய்து
தன்றவன் றந்தையை யோர்கூறு கொண்டதம் மான்மன்கூறி
லொன்ற ஈரத்தி லுதித்த தவன்மக னேதியநாச்
சென்றது பெண்மையென் றுல்வன்மை யாரினிச் செப்புவனோ.

கிழவோற் பழித்தல்.

வாண்மையும் வின்மையு மோதுஞ் சமரின் மனத்திறமு
மாண்மையுந் தேவரு முரல் செய் யார்கொ லடுத்திலர்க்குச்
சேண்மையு மண்மை பிறருக்கு மாகியென் சிந்தைநடுக்
காண்மையுல் னோன்மயில் வெற்பானாக் கண்டு கலங்கியனோ. (1)

கிழவோன் வேட்கை, தாங்கற் கருமை சாற்றல்.

கும்பிட மோதுங் கிரீடந் துகலெழுக் கூடி வந்து
நம்பிடத் தேவனாக் காத்தோன் மயில்வரை நாரிவிழி
யாம்பிட மோநகைப் பாலோ ததும்பி யசைந்த சொங்கை
வாம்பிட மோகுழன் மேலோ மனஞ்சென்ற மார்க்கங்கனோ. (12)

பாங்கள், தன்மனத் தழுங்கல்.

விண்ட விளக்கிற் கொளிதனை நல்குதன் பின்பிரியோ
கொண்ட வழுதிற் திருகி விடமுங் கொடுப்பதுண்டே
வண்டமர் பூங்குழன் பாணுகு வேங்கை வடிவுகொண்டோன்
றண்டமிழ்த் தோகை மலைமன்னர்க் கிபான்சொலத் தக்கதின்றோ.

தலைவனோ டழுங்கல்.

அல்லவை நீக்கியு முத்தானஞ் செய்து மறப்பிறத்தின்
வல்லபங் காட்டியும் வேலன் மறுபுர வரையின் மன்னு
நல்லவர் சுற்ற மனஞ்சிங்க மேலுற நண்ணிலையோர்
வில்லணி போலுதன் மான்மே லுறவும் விரும்பினையே. (13)

எவ்விடத் தேன்றல்.

காகங் கவிழ்த்தநன் னீர்பாப்வ தோதின்ற கைக்குழந்தை
யாகங் கரையிற் கராத்தந்த தோசெங்கை யன்னியநீர்
மோசுந் தரும்விண்டு பீனா தோசொன் முருகன்மயி
னாக புகிழிறை வாதேய மேதந்த நாரியர்க்கே. (14)

அவனஃ தீவ்விடத்தேன்றல்.

மாமன் பணியுமஞ் சேறு மயில்வா சுளமுருக
நாமன் கடந்தயி லேவிச் செயம்பெற்ற நாட்டில்வஞ்சி
காமன் கணையந்திற் கண்ணரி லேவிக் கலக்குமிட
காமன்பு பெற்ற பகந்தோகை வெற்பி னகர்ப்புறமே. (15)

எவ்வியற் றென்றல்.

தந்தை பணிபீணிச் சாரன் மயூரத் தனிவரையா
நெந்தைகை யாயுதங் கண்காட்டு மோபச் செனும்பரீயை
முந்தைய வீட்டையொப் பாமோ னியலு முழையும்வற்றாச்
சின்தை குறைத்த திருவன்ன மானுக்குச் செப்புகவே. (ந௭)

அவனஃ தீவ்வியற் றென்றல்.

நாலெனுஞ் சாதியிற் சண்பக மேனியெண் ணுசிபச்சை
மாலெனச் சங்கரஞ் சங்கெந்துங் கையில் வனக்கொடி க்குர்
பாலெனப் பேசி யிரந்தோன் மயில்வரைப் பாவைமைக்கண்
சோலேன வாகுமறிகுழை மேன்மணிக் கொப்பொன்றுமே. (ந௮)

பாங்கன் இறைவனைத் தேற்றல்.

சங்கார காலனை வான்வழித் துன்றிய தானவருக்
குங்கார வேலனை மாயூர வெற்பனை யுன்னுதலாற்
சிங்காரச் சொற்க முடையாரைக் காணர்கென் சேனெறிக்க
ணிங்காரஞ் சூழ்சிலம் பாவரு வேணிற்றி யில்வயினே. (ந௯)

தலைவன் கூறுதல்.

எல்லார் கிரணம் விரும்பாத தாயரை யில்லைமதி
மல்லார் மலர்விரும் பாத குமுதமும் வண்ணீரூண்டே
யுல்லாச வேலன் குமரன் குகன்மயி லோங்கலொப்பாய்
நல்லா டவரை விரும்பாத பேரில்லை நாரியரே. (ந10)

குறிவழிச் சேறல்.

இந்திர ஞாலவை யம்போன சேனையை யென்கின்றைத்
தந்திரஞ் செய்த முருகேசன் பொன்மயிற் சாரலீலி
தந்திற் சரவண மீது மருதுந ராதிபதி
சின்தையிற் செய்த திருக்குள மீதிவண் சேர்விடமே. (ந11)

இறைவியைக் காண்டல்.

தாருக வெற்பு மலையு மயில்கொண்டு சாய்த்துமற்றைச்
சூருக் வென்ற குகன்மயில் வெற்பிலேத் தோகையரே
யோருக மோர்கண் மெம்மிறைக் காக்கி யுதவிதழும்
போருக வாசங் கமழச் சுகந்தரப் போந்தவரே. (ந12)

இசுழந்ததற் கிரங்கல்.

காலஞ்ச மேசெலங் கண்ணஞ்சி னுற்புவி காத்தன்முதற்
பாலஞ்சு மான குகன்றோகை வெற்பிற் பருத்தத்தன
சாலஞ்சு சுமந்தகை யென்படு மோவெற்பர் தையன்முத்த
நாலஞ்சு மொன்று நகையென்று பார்ப்பார் நறுமுல்லைவே. (ந13)

தலைவனை வியத்தல்.

கருவேலை விட்டுக் கரையேற்றி யூழ்தருங் காலவெதிர
வருவேலை முன்வரு வோன்மயில் வெற்பன் வயம்பெறுநா
னொருவேலை யஞ்சினன் குர னுருவடு வுற்றதுமா
னிர்ருவேலை யுற்றுங் குழைதந்த தானம் மிறையுருவே. (கக)

தலைவியை வியத்தல்.

கோடணை வில்லி முசுருந்தன் சீர்தாக் குஞ்சரிமா
னாட மணஞ்செய் பரங்குன்றி னான்மயி னாகமின்னா
கூடலி லாணைக்கொம் பால்வந்த காயமுங் கூர்மைபெற்ற
வாடருங் காயமு மாற்றுவ தார்வாய் மருந்தன் றியே. (கக)

தலைவன்றனக்குத் தலைவிநிலைகூறல்.

தொட்டிற் சிறையுற் றயனைக் குரவந்தஞ் சொல்வின விக்
குட்டிற் சிறைவைத்த வேலன் பசுமயிற் குன்றமின்னா
சிட்டிற் புணர்ப்பினை நோக்குந் வருவரிச் செல்லுங்கொங்கை
வட்டிற் குறிமகி முங்குளிர் விக்குமெய வாழையினே. (கக)

இதுவுமது.

மருவிப் பிரிந்த கலைமானை யுன்னி மறத்தியெனு
முருவிக்கு வேட வடிவெடுத் தோன்மயி லோங்கலின் வா
யருவித் திணையிலொர் பொன்மறி மான்னனை யாடல்கண்டேன்
அருவிப் புனத்தை யகல்பா ருரிஞ்சுஞ் கடர்வெற்பினே. (கக)

தலைவன் சேறல்.

பாலும் பழமுங் கமலத்தி லேகொண்டு பாக்கிலையு
மேலமும் வைத்திள நீர்தாகந் தீர விரண்டகலு
நாலுஞ் சுமந்தெதிர் தோன்று ங்கொ லோடுதப்பவநாதொழுங்கூர்
வேலு மயிலு முடையபி ரான்மயில் வெற்பகத்தே. (கக)

தலைவியைக் காண்டல்.

மலைமே லருவி யெழுந்தென்ன மைக்கு வளைத்தரள
முலைமே லருவி விழவள்ளி மாது முதிநிறைக்காக்
கொலைமே லருவித் திணைசுற்றுங் வேண்மயிற் குன்றின்மன
நிலைமே லருவிபை மாதவி வாய்க்கண்டு நோந்தனமே. (கக)

கலவியின் மகிழ்தல்.

முயலுங் கலவி முயலும் பிணையு முதிர்கனித்திதன்
வயலுங் குளமு நிறையு முருகன் மயில்வரைக்கென்
செயலும் விரும்புஞ் சமப்பாக மென்றுந் தெவிட்டுவதன்
றியலுங் கலவ மயில்ன்ன கூந்த ளினம்பிடியே. (கக)

புகழ்தல்.

ஆயமுள் ளார்க்குச் செயுமாயத் கீட்டு மருண்முடிப்பும்
நாயமென் நேகொண்ட செவ்வேன் குகன்மயி னாகமின்னே
நேயமு ளுமற் பயவுத ரம்பெற்று நின்சுழற்சீ
நேய மருந்துள்ளி யாகாயம் புக வொழிவிசுளே. (எக)

தலைவியைப், பாங்கியோடு வருகெனப்பகர்தல்.

ஒருமையி னீவர னீகா நகல்புண யோதுஞ்செவ்வெ
நருண்மயில் வெற்பிற் கணக்கறு செவ்வு மவற்றையொப்பா
மருவுஞ்சு காபத் துணையற்ற நின்னை மருவல்பொல்லா
விருணைறி விட்டனர் நேர்மலர்க் கூந்த ளென்மடிபே. (எஉ)

பாங்கிற், கூட்டல்.

விழிக்காவி போலு முருகன்மயில்வரை மேற்கொடிக்கால்
வழிச்சாரி நோக்கிய மாண்கூடும் பேட்டை மகிழ்ந்தகன்கூங்
கழிச்சார் துறைவழி மீன்வரத் தள்ளியுங் கானடையிற்
பழிக்காசு தீர்ந்துதும் மாயத்தை மேவு பசுந்தொடியே. (எங)

பாங்கிற்கூட்ட முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது—பாங்கி மதியுடம்பாடு.

நாற்றத்தா லையமுற்றோர்தல்.

கனத்தால் விளங்கிய லோதிக்குண் டாங்கொல் கடிபெரிய
தனத்தார்க்கு வம்புண் டியரெவ் வனத்தினுஞ் சாருமயன்
மனத்தார் வெறியே யெனினு முருகன் மயில்வரைக்கெ
வினத்தார் சிவிக் குப் பெருவாச மேனிய தென்னைநெஞ்சே. (எச)

தான்புனையா எழில்கண்டு ஐயமுற்றோர்தல்.

எழிலுக்கு நீரிதைத் தாங்குப் பிறவன்பு மேயினர்தர்
எழிலுக்கு நீங்கு முருகன் மயில்வரை நேரலர்போற்
குமலுக்கு நன்று குறிஞ்சியென் நேகொண்டு கூர்விழிசேர்
தழலுக் கனைய தளிர்மேனி கொண்டதென் னாயிடைமே. (எடு)

இறைவினைத்தான் புனையா வெழில்கண்டைய முற்றோர்தல்.

வினைக்குறையென்னினும் பாக்கல்லையோவகம் வேண்டினர்பொற்
பனைக்குறை கொள்கை வளைவிள்வ ரோபுனம் பாடியமா
தினைக்குறை சொல்லிப் புகழ்ந்தோன் மயில்வரைத் தேம்பொழிபூ
மனைக்குறை மான்விழி நன்மைகொள் ளாத மயக்கமென்னே. (எ)

பிறைதொழுகேன்றல்.

கோற்றவர் எல்லில்வில் லம்மீன் மதகரிக் கோட்டி னல்லார்
சொற்ற புணையின் மயில்வரை நாதன் றொடர்ந்தபன்றிக்
கிற்ற மருங்கிற் கரீர் மலரினு னேர் துதலிற்
பொற்ற நகையிற் பிறைவந்த தாற்றொழு பூந்திருவே. (எள)

தலைவி மறுத்தல்.

இறைமகன் மாதலன் சாபமுங் கோபமு மேற்றுடலங்
குறைத னிறைத லுளதுப தேசி கொடுமொழிகொண்
டுறைவது வேண்மயில் வெற்பி லரன்றிட்டி யுற்றொருநான்
மறையுங் குடில மதிக்கேது நான்சம் மதிவனக்கே. (எஃஅ)

ஊசல் முதலன மறுத்தலால் ஐயமுற்றோர்தல்.

காதன லுசலுங் கொங்கையிற் பந்துங் கழங்குகைப்
போதன மூரலுந் தேவருக் கெய்திய புன்கணற்ச
சேதன்ஞ் செய்சண் முகவேண் மயில்வெற்பிற் றேசடையு
மாதனம் பூவையுந் தேடாத தென்ன மதிமயக்கே. (எக)

செய்வினை மறைப்பால் ஐயமுற்றோர்தல்.

அல்லினங் கூந்தன் மடமாது தன்செய கல்லசெய்கை
நல்லின டர்கச் சுறுவதுண் டோகதிர் நாதனுஞ்சேர்
மெல்லினர் தோகையும் பூசுத்த வேண்மயில் வெற்பினிலாம்
பல்லினங் கானியலரா திதழ்கொண்ட பங்கயமே. (அய)

ஆயநீங்கி அருநெறிப்போதல்கண் டையமுற்றோர்தல்.

கொடைகற்ற மன்னவர் வேட்டஞ்செய் கானிற்றங் கோதிமத்தி
னடைகற்க வோபிறர் காணுது தத்தை நனிலும்வினா
விடைகற்க வோமயின் செல்லு மயில்வரை வேண்மருவார்
படைகற்ற காட்டிச் செலும்புரம் போலும் படர்வனத்தே. (அக)

ஒருழைப் பயிற்சிகண் டையமுற்றோர்தல்.

மருது நராதிபன் றுமரைப் பொய்கையின் மற்றவனே
கருதிய வாயிரத் தூண்மண்ட பத்திற் கடம்பணிவேள்
வருதிசெய் தோகை மலையி லரச வனத்தினிதம்
பருதியை நோக்கு மலர்போற் கிளிசென்று பார்ப்பதென்னே. (அ)

அவ்வகைதன்னு லையந்தீர்தல்.

ஐய மெழுநகை யானு மகன்றன வாதலினுன்
மையமர் கண்ணியைப் பேரறிவுற்றது மான்மருகன்
செய்யபொன் மான்மகள் சேர்வேண் மயூரச் சிலம்பின்மனை
நெய்யமர் கூந்தல் வளர்ந்தில தோன்றில நேர்முலையே. (அங்)

மெய்யினுற் கவர்போருட் சோல்லி நாடல்.

கோடிக்கு ளாஷ தனத்தாரும் பல்வடுக் கொண்டனர்கொண்
டாடிக்கை டேல்புரி கோக்கனும் வின்மையழிந்ததுண்டே
தேடிக்க திர்பணி சேந்தன் மயில்வரைச் சேயிழைதன்
னேடிக்குளமறைப்பேது வருந்துய ரோதுனக்கே. (அசு)

மெய்யினுற் கவர்போருட் சோல்லி நாடல்.

என்ன புகல்வ தினியான் மலர்த்தடத் தெய்துமிரு [டோர்
கன்னன் மொழிச்சியர் சேர்வேண் மயில்வெற்பிற் கத்திகொண்
மன்னர் தலைகொய் திசைந்த திருமுகம் வைத்தனர்கை [டே.
நென்னனின் போல்பவர்க் தேய்ந்த மணமென்று நேர்ந்துகொண்

மெய்யினும் மெய்யினுங் கவர்போருட் சோல்லி நாடல்.

வம்பா புங்கொண்ட சூரன முகனறன மகன மகனுளு
செம்பாற் கரனும் பணிவேண் மயூரச் சிலம்பிலென்னே
கொம்பாருந் தும்பி யொருவன் ரனுவைக் குழைத்த தன்னோர்
கம்பாவ தோரைந் துருவின் மதனைன்ப ராயிழையே. (அசு)

சுனையியந்துதைத்தல்.

காராடல் செய்யுங் குறிஞ்சியை வேய்தந்து கங்குகற்றிப்
பாராடு மாம்பல் வடுச்செய்து வேல்சிவப் பாக்கிவஞ்சச்
சூரா டனீகந் துகளாக்கி வேள்பகந் தோகை வெற்பிற்
போராடல் டோலச் சுனையாட லற்புதம் பொற்கொடியே. (அசு)

பெட்டவாயில் பெற்றுச் சேறல்.

நாளொன்று போலப்பன் னுளு மெளிதன்று நாமகிழந்து
வேனொன் றியமருங் காரை மருவுதல் வேடர்வனத்
தாளொன்று தூறென்றுக் காவார் மயில்வரை யான்கமலத்
தாளொன்றவரிற் சகிக்கோதிப் பேரின்பஞ் சார்குவனே. (அசு)

இரவு வலியுறுத்தல்.

உடைநகை யொப்பனை பாகன்ன வார்த்தைவெள் ளோதிமத்தி
னடைகுண மொன்று மயில்வரை யான்செக நாதன்னைவேற்
படைவிழி காட்டு முயிருமொன் றென்பதைப் பாங்குமின்னே
யடைமனத் தைய மிலைய வாருக்கென் னுதுவதே. (அசு)

இருவருமுளவழி யோருமையிற் போதல்.

புதேவி புந்திருப் புறங்கடற் பால்வந்து பொற்பிருந்த
சுதே விபுமென வைகின ராலித் தெரிவையரு
மாதேவி. பாலன்குன் றக்குடி யானருள் வாய்த்ததுதப்
பாதே வியப்புள்ள நான்மா லெனச்சொற் பகருவனே. (கூடு)

ஊர் வினாதுல்.

சீருருங் தூரைக் குடிகொண்டிருமதி சேர்ந்துகமி
லேரூர் குமிழ்ப்பட்டி காட்டிமுத் தூரெல்லை யெய்தவற்றும்
பாருருக் கீப்படிச் சென்னெறி சாட்டிடிற் பச்சையி
லாருருன் றக்குடி கைவச மாக்குவ னுரணங்கே. (கக)

பெயர் வினாதுல்.

புலனைந்தி லொன்றயன் வைத்தில னோமணப் பூங்கொடியென்
றலம்வந் திடமற் குழைகொப் பிசைத்தகம் மாளன்கொண்ட
பலனென்ன மோகந்தன் றோகையஞ் சாரலிற் பாவையின் னூர்
நலன்விண்டி டாயென்னி னும்பே ருரைக்கினு நன்மையுண்டே.

இடை வினாதுல்.

கண்ணேறு பட்டது வோவயன் செய்தல் கருதிலனோ
வுண்ணோர் சுணையு மதன்மேற் காமலமு மோர்ந்தனம்யாம்
விண்ணோ மலருமுன் டோகந்த வேண்மரில் வெற்பினின்ற
பெண்ணோ கொடிதெரிக் கேமில்லை யென்னினும் பேதைமையே.

மொழியாமை வினாதுல்.

முத்தத்தை யாம்ப லளிக்குமென் றோசு முகமதிதூ
வித்தத்தை வாய்ப்ப்கன் மேவுமென் றோமே வினருக்குவா
யத்தத்தைக் காட்டிற் பிழையோ மயில்வரை பாரருள்போ
லித்தத்தை நீக்க மொழியா விரதமெ னேந்திழையே. (கச)

இடை வினாவிற் கெதிர்மொழி கோதேத்தல்.

விடைக்கொடி. கட்டி மகன்றேவ குஞ்சரி மென்குறிஞ்சிச்
சடைக்கொடி பாகனெம் மான்கோகை வெற்பிற் றனிச்சுடர்வேற்
படைக்கொடி யீர்திரு மாலுமன் றேடிவிப் பார்த்திபர்நீ
ரிடைக்கொடி மேல்வந்த தேட்டமென் னோவுமக் கெய்தியதே.

கண்ணியேந்தி நண்ணி வினாதுல்.

பார்க்கினும் போலும்பொற் றோகைநங்கண்ணியிற் பட்டு நென்னற்
சேர்க்கையை யெண்ணிப் படர்ந்தத னுலதைத் தேடினஞ்சூர்ப்
போர்க்கயில் கொண்ட முருகன் மயில்வரைப் பொற்கொடியீ
ரார்ஞ்சூர் தவறுண்டு கண்டான் மறைப்ப தறிவின்மையே.

எதிர்மொழி கோதேத்தல்.

தாவின் மயிலுக்கு நீர்வைத்த கண்ணி தலையிநீகண்டேன்
றேவி மலைமகள் பாலன் மயில்வரை தேடியிர்தப்
பூவிற் றினைப்புன மெல்லார் துருவியிப் போதுமலர்க்
காவினி வீர்கொண்ட கண்ணிகண் டேன்சொடிக் காட்டேத்தே.

தழையேந்திநின்று வினாத்தல்.

தையற் படாதகலையான் மயில்வரைத் தையலிர்நீர்
வையத் தருவன வார்த்தைசொன் னீர்பயிர் வையமெல்லா
முடியப்பல் கோடி விலங்கடித் தோஞ்செல் லொளிக்குழைநங்
கையிற் செறிந்தன பார்த்தும்பொய் போலக் கருதலென்னே. (1)

எதிர்மொழி கோடுத்தல்.

பாருல கிற்செல் லொளிக்குழை கைக்கொண்ட பார்த்திபர்க
ளாருல கோருய்யக் கோடி விலங்கடித் தாரெவ்ருஞ்
சீருள நீதியும் வாழ்வுநன் றாயின சேந்தன் பச்சை
யேருள் தோகை மலையில் விவங்கு மிறையவரே. (சூசு)

சிங்கம் வினாத்தல்.

தங்கத்தை யன்ன வடிவீர் வியதுக்குத் தக்க சொல்லாய்ப்
பங்கத்தை யெண்ணி யுரைத்தீ ருமைபெற்ற பாலன்பச்சை
பங்கச் சிகண்டி மலேமே லுமதிடை யாமெனுமோர்
சிங்கத்தை நீர்வரக் கண்டா லுரைமின்கள் சென்னெறியே. (11)

எதிர்மொழி கோடுத்தல்.

வன்னி தொடரும் வன்மா யுலக மடுத்தபிறைச்
சென்னி மகன்குகன் மாயூர வெற்பினிற் றேடவெங்கான்
றுன்னிய சிங்க மறிந்திவஞ் சோதிடர் சொற்றதுண்டே
கன்னி தொடர்சிங்க நும்பொற் குடிலங் கலந்ததின்றே. (12)

புலி வினாத்தல்.

சூலக் கடிப்பிட் டுடைவா ஞர் இக்கை துணித்தனங்கார்க்
கோலத்த பூமல ராவேங்கை வந்தது கூறுங்கண்டா
லாலத்தை யன்னகண் ணீர்பரி யாச மடைத்த செப்போ
ஞாலத்தில் வேண்மயில் வெற்பினி னும்வாய் நறுங்கனியே. (13)

எதிர்மொழி கோடுத்தல்.

உரைத்தது வேங்கை யெனிப்பு வுதவு முழுவையென்ற
விரைத்ததன் ணீரின்று புல்லெனில் வீரமென் னுமிறையோர்
வரைத்த கொடுவரி நாடுவ ரோமெய்க்கை வல்லியமேல்
விரைத்த கடம்பன் மயில்வரை சார்ந்தவர் மேவுவரே. (14)

வேழம் வினாத்தல்.

பாடாத தும்பி யணியாத மாதங்கம் பட்சியொன்றிற்
கோடாத நாகஞ் சுடாத தூடுகாடி யோர்கிறைக்குத்
தேடா விலங்கு குகன்மயில் வெற்பிற் றெறித்தகொம்பு
வாடாத மாவென் பதுகாய மேவி வறிற்சொல்லுமே. (15)

எதிர்மொழி கோதேத்தல்.

பாடிய தும்பி யணிகின்ற மாதங்கம் பட்சியொன்றிற்
கோடிய நாகங்கள் சட்ட கரிகொடி யோர்சிறைக்குத்
தேடும் விலங்கு குகன்மயில் வெற்பிற் நெறித்தசொம்பு
வாடிய மாவுண்டு காயத்தி லாணை வருவதின்றே.

(௩௫).

பன்றி வினாது.

மருகியைக் கொண்ட மனையாளை முன்ன மருப்பெடுத்துப்
பெருமுத லாதி பதமலர் தேடிப் பிளந்துலகைத்
துருவிய கோலக் குலக்கோலம் வேலவன் றோகைவெற்பி
லுருவிய வேலிது கண்டதுண் டோவந்த தோதுங்களே. (௩௬)

எதிர்மொழி கோதேத்தல்.

அடிப்பார் பலருண்டு காப்பார்க ளினீவனத் தாங்கவரை
நொடிப்பாய் வினவு மயில்வரை நாதனை நோக்கியெம்முர்க்
கடிப்பீர் முரசங் கறங்கிய போதெங்கள் கைக்குடிவி
னியுப்பார் தினையந்த மாக்கோலம் வேல்பட் டிருப்ப துண்டே. ( )

கரடி வினாது.

பணித்தச்ச னுக்குப் பகைகுதி ரைத்தடம் பார்த்தவற்கு
மணித்தொட்டின் மானை யளித்த திராகவன் வானரத்தி
னணித்தலை னைக்குமொன் றானது வேண்மயி லார்வரைபோற்
கணித்த வுருவத்த பல்லுகஞ் சென்னெறி காட்டுங்களே. (௩௮)

எதிர்மொழி கோதேத்தல்.

ஆங்கே யறுகொடும் போர்புரிந தீரல் தன்றிமறித்
தீங்கே யொருபுற்கு வானெறிந் தீர்நிக ரேதுபுனப்
பாங்கேமெய்த் தாங்கல்வென் றிப்பல் லுகம்வரப்பார்த்திலம்யாங்
காங்கேயன் றோகை மலையென்பர் பல்லுகங் கண்டதுவே. (௩௯)

மரை வினாது.

பைத்தீர் ரணியவர் தாமரை யென்றுசொல் பட்டங்கட்டி
வைத்தாம் வடமற்று வந்ததுண் டோபொன் மயில்வரைமேற்
சத்தான நாதற் கணியா குஞ் சாமரை சாற்றிலின்ப
வித்தாயெமக்கமு தாயென்று நெய்துவிர் மேன்மைகளே. (௪௦)

எதிர்மொழிகோதேத்தல்.

சாமரை யென்னி னடவா துலகினிற் றுமரையேற்
காமரைப் போலப் பறிப்பீர் மயில்வெற்பிற் காம்பயிலா
மாமரை முன்பட்டங் கட்டிவைத் தோனருள் வாய்த்தியுனே
பாமரை நாழிகை யிற்பட்டங் கட்டுவ தாருக்குமே. (௪௧)

மான்வினாதல்.

மறிபிணை யென்று திடுசொல்லி னீமிரு மன்னர்துணைப்
பிறிதலை மேவ வருத்திய தாறு பெரும்படைவீட்
பெறிமுனை யெல்கன் மயில்வரை நாதற்கொர் ரேந்திழைநல்
லறிவி னளித்தது மான்வரிற் சொல்லு மரிவையரே. (௧௧௨)

எதிர்மொழி கொடுத்தல்.

எதமில் லாமன் மறியென்கி லோம்பிணை யென்றவரை
மோதம ராகிலும் விள்ளுகி லோந்தங்கன் முன்வருமான்
போத லறிகிலந் தோகையஞ் சாரற்புத் தேண்முருகன்
ருளைக்கைப் பட்டதுண் டோர்மான் முனிவர் தழற்பிறந்தே. (1)

முயல்வினாதல்.

சஞ்சி வகன்மகிழ் கேசரி மரிக்கந் தவறச்செய்து
வஞ்சி சரித்தது சோமற்கு நாமம் வழங்கியது
பஞ்சி கரித்த புவிநாதன் றோகைப் பருப்பதமெய்
துஞ்சி தளச்சுனை யுண்ண முயல்வந்த தோமெலிந்தே. (௧௧௪)

எதிர்மொழி கொடுத்தல்.

பூருவ பக்கத் துவாமதி யோனைப் பொருக்கெனவே
பாரு மிருக்கு முயல்குகன் றோகைப் பருப்பதத்தா
ராரு மறிவர் சிவன்கான் முயலை யவருடன்போய்
நேரு மெமக்கு முயலேதுண் டாயிடி னீர்சொல்லுமே. (௧௧௫)

மனம் வினாதல்.

வாளா வினவினம் பற்பல செய்கை வருவதறிற்
கேளா தனதும்மிற் கேட்டது வேதிண்ணன் கேடிற்றெண்டு
நாளாறிற் கொண்டபி ரான்மகன் வேண்மயி னாகத்தினும்
மாளாகி யிப்புனங் காப்போம்பொன் மானை யளித்திடினே. (1)

எதிர்மொழி கொடுத்தல்.

கற்கூடகமதி போலாகி னீரெங்கள் காட்டிற்குவிண்
மற்கூடகமனந் தீர்த்தோன் முருகன் மயில்வரைமேற்
சொற்க டகர்தன் சொல்லாது போமுன் றொடர்ந்தபொன்மா
லிற்க்ட காஞ்செங்கை யேந்துங் குழைக ளிறையவரே. (௧௧௭)

வழிவினாதல்

சுரமெது கர்தன் மயூர கிரிக்குத் தொடர்ந்தசரி
சரவணத் திற்கெது வாரி யெதுதிருச் சன்னிதிக்கே
யரச வணத்திற் கெதுபட்ட மத்தம்வை யாபுரிக்கே
துரையு மருது துரைசெய் தடாகத்துக் கோர்நெறியே. (௧௧௮)

எதிர்மொழி கொடுத்தல்.

நீரறி வீர்நெறி யுத்திர மேலத்த நீண்டபட்ட
முரவர் விட்டன வான்பாறும் வாரி யொலித்திடுமின்
ரைகங் கைபிற் சரியுண்டு வெஞ்சர மாய்மயில்வெற்
பாரடி யாருக்கின் றாருக்குப் பாதை பதமலரே. (ககக)

தலைவன் நயந்துளையாடல்.

நான்வைத்த கண்ணி யொடும்வந்த தோகையை நாடறிய
மான்வைத்த கண்ணி தரிலுண்டு புண்ணிய மற்றினிச்செந்
தேன்வைத்த நின்சொன் மறிப்பா ரெவரெங்கள் சேந்தன்மயிற்
கோன்வைத்த கோல மணிமுடித் தோகையங் குன்றிடத்தே. (ககக)

யாரேயிவன்மனத் தெண்ணம்யாதேனத்தேர்தல்.

சொல்லாதன சொல்லி யும்பிரி யான்சொற்க டிச்சமென்ப
தல்லா னிசமுமின் றன்றிக் கவர்பொரு ளாயதுகை
வில்லா னு மின்று முருகன் மயில்வரை மேவிநின்றுங்
கல்லா நெறியி னுரையா டினனெண்ணங் கண்டிலனே. (ககக)

எண்ணந்தெளிதல்.

அவ்வகை யானைய முன்றீர்ந் தனமியட் காளிமுத
லிவ்வகை யானைய மன்னர்க்கு மாறின மேந்திழைக்கா
வைவகை யூர்சுற்றி னேன்மயில் வெற்பினம் மாயிழைக்குக்
கைவகை செய்தவர் வேறு ரிவரன்றிக் காசினிக்கே. (ககக)

பாங்கியை நகுதல்.

புனங்காவ லுக்குவந் தீரோ குகன்மயிற் றுதரத்தார்
மனங்காவ லுக்குவந் தீரோ முலைகண்ட வாரணங்கள்
கனங்காவல் கொண்ட குழலீர் வருமியல் கண்டுமயி
லினங்கா வலம்புங் கருந்தினைப் போர்பொரி தேறிடுமே. (ககக)

தோழி, இறைவனை நகுதல்.

பரதர் குலம்புரி காதையிற் கோட்டிற் பழம்பொருந்தல்
விரதம் பிறவினன் றேயயில் வேண்மயில் வெற்பினினுங்
கரபங்க யத்திற் குழைபு மிருகமுங் கண்ணியுஞ்சொற்
சரதமி லாமையுங் காரியம் யாவும் தருந்தருமே. (ககக)

மதியினவரவர் மனக்கருத்துணர்தல்.

மேலாந் திருக்குவி வேகத்தி னத்து விதந்தெரித்தார்
காலா விராகவன் பொன்மான் றொடர்ந்தது காரிகைக்கே
பாலா மிவர்க்குமற் றென்குகன் றோகைப் பருப்பதத்தின்
மாஸா யினண்மெல்ல வெண்பிறை தோன்றி மறைகின்றதே. (ககக)

பாங்கி மதியுடம்பாடு முற்றிற்று.

பத்தாவது—பாங்கியிற் கூட்டம்.

புழுமிறை யிரப்பிற்குச் சகியுரையாடல்.

தேனுக்குச் சாதியும் வேங்கையு மெய்திலென் சேர்பயனோர்
குணக்குப் பாற்கட லீந்தோர் மகன்குகன் றோகைவெற்பி
• லானுக்குச் சிங்கங் கரிவேட்ட மன்றி யுறாது மன்னர்
கோணுக்கென் னோதனி யானிற்கு மிவ்வுழிக் கொள்பயனே. (1)

தலைவ னுட்கோள் சாற்றல்.

குன்றக் குடிக்கும ரேசன்கை வேல்பொருங் கூர்விழிமான்
மன்றற் கெனைக்கலை மானாகச் செய்தரை வாசிதர
வின்கைக் கிரண்டு தனக்குடங் கொள்ள விசையிலன்றோ
தென்றற் குழவி நடையீர் பகர்பணி செய்வதுவே. (கஉஎ)

பாங்கி, குலமுறை கிளத்தல்.

பங்கந் தருங்குலம் பார்க்கினுஞ் சேர்க்கையைப் பண்ணினுந்தாழ்
சங்கம் பழத்தைத் தரள மொவ் வாது சரியெனவே
வங்கந் தனைவெள்ளிக் கோதுவ ரோபொன் மயில்வரைமேற்
றுங்கஞ் செறிமயில் வேள்போ லுமக்குநர் தோகைக்குமே.

தலைவன் தலைவி தன்னை யுயர்த்தல்.

மன்னர்க்கு நாற்குல மாசிலைச் சேரின் மயில்வரைவேண்
முன்னுக் கெனையவர் போலென்ற லானு முதிர்ந்ததவப் [வ்வி
பொன்னுக்கும் வீரர்குங் கற்றோர்க்கும் யெளவனம் போந்த செ
மின்னுக்குந் தாழ்வின் றெனலானும் பூத்த வியன்கொடியே. (1)

நன்னுதற்பாங்கி, அறியாள் போன்று வினாத்தல்.

ஆறுமு சேசன்குன் றக்குடி யானருள் போல்விழைந்துஞ்
சேறக லாத வயலுர வு அன்புடை சேர்ந்துமின்னு
முறகன் மீனு மறலு நிகரன்றிவ் லுர்மடவார்
கூறு மளவிற் கெவரென்றி யாலும்கிற் கூட்டுவதே (கஉ௦)

இறையோ, னிறைவி தன்மையியம்பல்.

தனைமே லெனச் செய்த சேந்தன் மயில்வரை யேந்திழையான்
மனைமேல் வலைப்பட்ட மாணுநக் காணின் மழைமயிலார்
தினைமேல் வளர்த்த பசங்குளி நின்னுயிர்ச் சேக்கைசெ வ்குட்
சனைமேற் பிடிபவ ளக்கொடி சன்னத் தடியிடுடையே. (கஉ௧)

பாங்கி, தலைவி யருமை சாற்றல்.

தேனுந் தீனையுங் குறவள்ளி போலத் திரட்டிநெடு
வானஞ்சந் தோகை மலைவேட் குதவ வருமொருநாட்
கானு நிதியு மமுதமுஞ் சேரினுங் கைப்பெறுமோ
நானுப்பு னாதது நீயுஞ்செல் லாதது நன்மனையே. (கஉ௨)

தலைவன், இன்றி யமையாமை யியம்பல்.

பூவுண்டு சஞ்சாரி கங்கட் கதிர்கிறைப் போகிக்கட்டுக்
காவுண்டு கார்க்கு மலையுண்டு விண்ணுக்குங் காசினிக்குங்
கோவுண்டு தோகை மலையேல னுமக் கொடியவன்கை
பேவுண்டு வந்த வெமக்கா ருமையன்றி பேந்திழையே. (கநந.)

பாங்கி, நின்குறை நீயே சென்றுரை யென்றல்.

கற்றாரைக் கற்றவர் கல்லாரைக் கல்லார் களிப்பர்கண்டு
மற்ற ருரைக்கினுஞ் செஞ்செவிச் செல்கில வாரிசற்றும்
பற்றாரை வென்ற முருகன் மயில்வரைப் பாரிலின்பம்
விறுருங் கொண்ட வருமண்ணை கூறின் மிறையிலையே. (கநந.)

பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தல்.

வட்டி வன் மதியை வரவழைப் பிரிந்தி லோவியத்தைக்
கட்டி முகம னுரையுமென் பிரிந்தித் தாவலிமே
கொட்டி முருகன் மயில்வரைக் கேயெதிர் கூய்த்திரிவீர்
கெட்டி யுமைப்பெண் குறைமுடிப் பிரென்று கேட்கின்றதே. (1)

பாங்கி, பேதைமை யூட்டல்.

பொன்னலர் காவிற் பிராமிளம் பூவை புதல்வதுண்டோ
கொன்னலர் வேழங் குழையா லடுஞ்சிந்தை கொண்டுசொற்றாய்
மின்னலர் வேலனை மாயூர வெற்பனை வேதியனை
யுன்னலர் போல்வன்கண் மாதர்க்குண் டோவுன் னுழையுறவே. (1)

காதலன் தலைவி, முதறிவுடைமை மொழிதல்.

வளநீர்ப் பரவையில் வந்தவன் நேர்மிசை நிட்களஞ்ச
களநீர்மை யானவன் நேருகையஞ் சாரலிற் காரிகையா
ருளநீ ரறிந்திலி ரோர்நாட் டுபர்ந்த தறிந்திரண்டா
மிளநீர் கொடுத்தி தாகந் தவித்ததுண் டென்னெஞ்சிலே. (1)

பாங்கி, முன்னுறு புணர்ச்சி முறையுறக் கூறல்.

மன்னர் கொடுத்த மரியாதற் தோகை மலைக்குமரன்
றன்ன தருளில் வரும்போக மாதவர் சாபநல்லோர்
சொன்ன வசனம் பிசகாமற் றுங்குத் தொட்பகலா
கன்னன் மொழியவர் தாம்வேண்டு மின்பமுங் காவலர்க்கே. (1)

தன்னிலை தலைவன் சாற்றல்.

ஆறு முகன்குதன் நேருகை மலைப்பயி லஞ்சகீமே
மாறுசெய் தென்னுடன் போர்செய் கொடிய மதன்கையம்பாற்
பிறிய மெய்யெனும் போர்வைக்குத் தையலைப் பேணிநல்லா
லுறக லாது பெரும்பாச முன்னரு ளுன்னருளே. (கந)க

பாங்கி, உலகிய லுரைத்தல்.

வல்லிக் கொடிமணர் தாருச் செயுமெனில் வாய்த்தமலர்
புல்லிக் கொடிமணம் வண்டே யுறுமெனிற் பூங்கமுகிற்
செல்லிக் கொடிதிகழ் சேந்தன் மயில்வரைச் செந்துவர்வா
புல்லிக் கொடிமண நீவிர்செய் யாதினி யார்செய்வரே. (௧௪௦)

தலைமகன் மறுத்தல்.

காடும்புக் காடுங் கனியுங் கனியுமங் காயெனக்காய்த்
தேடுங் குகன்மயில் வெற்பினி னீயொன்று செப்பிலென்கை
சூடு மலர்தனை மேற்கொண்டு நன்மொழி சொல்லிலுண்டாம்
வாடு மலர்தனைத் தந்தாலுண் டோநன் மணமென்பதே. (௧௪௧)

பாங்கி அஞ்சி யச்சுறுத்தல்.

வருமலை யானனம் வெம்புலிப் போத்துங்கை மாத்திரளுங்
குருமலைக் காலமு மாறலைப் பார்தங் கொலையுமன்னு
வருமலை யண்ணிய சேந்தன் மயில்வரைக் குன்னலரென்
நிருமலை மேற்கொண்ட மின்னார்க ளில்லைத்திருவன்றியே. (௧௪௨)

ஆங்கவன், கையுறை புகழ்தல்.

கதிரோன் கதிர்க்கு விகாசிக்கு மலை கழுத்தினிற்சேர்
நிதிதாழ் சுருக்கைமின் னூர்தருங் கத்திகை நெட்டிலைவேற்
பதிவாழ் மயூர கிரிக்காசைப் புட்படப் பட்டகண்ணி
யதிரா வருமதிக் கீசன்பொன் னூர மரிவையர்க்கே. (௧௪௩)

தையல் மறுத்தல்.

ஆரக் கழுத்திய ரெஞ்சாதிக் கிலலை யணிக்கழுத்திற்
சேரச் சுருக்கை யிடுவாருண் டோநத் திகைபுனைவார்
வீரப் புயத்தார் சுவாமி மயில்வரை வேங்கையெண்ணிப்
பாரப் பறையறை போதிவெல் போதும் பரிப்பதுண்டே. (௧௪௪)

ஆற்றநெஞ்சினோ டவன்புலத்தல்.

ஏன்மலை யோதியு நீங்கா திரந்து மிரங்கலளாய்
நன்மாது நின்றளள் வேலன் மயில்வரை நண்ணினர்போன்
மின்மா சகலுஞ்செங் கையணி யீதல் விரும்பினந்தோ
பொன்மலை வேண்டிலர் முத்திரை யாழி பொறுப்பதின்றே. (1)

அவுள், ஆற்றவித்தகற்றல்.

மாலையி லேயொரு மாலையைக் காட்டியுன் மலைவிண்டு
காலையி லேமலர்க் காலையும் வேண்டிக் கருத்துரைப்பேன்
சோலை மயில்வரை யான்கால் பிடித்துத் தொடர்ந்தகொடி
வேலையிற் சூனைக் காட்டிடுங் காலிவண் மேவனன்றே. (௧௪௬)

இரந்து குறைபெறுது வருந்திய கிழவோன்.

மடலே பொருளென மதித்தல்.

பொன்னுரணிகலன் மாமணி யாதி பொறுக்கிலரார்
தன்னால் வருந்துன்பர் தானையொழித்த மருதியன்றோ
வென்னாதன் வேலன் மயில்வரை போன்முலை யேந்தெழில்சேர்
மின்னுரை வேண்டிற் கருக்கேறுஞ் சிந்தையும் வேண்டுநெஞ்சே

பாங்கிக், குலகின் மேல்வைத்துரைத்தல்.

செங்கனல் வந்த தகரேறி னோன்மயிற் சேவகன்வான்
கங்கை மகன்குகன் றோகையஞ் சாரற் கன வ்குழையீ
ருங்களைப் போலு முதவியில் லாரை யுறிற்சிறியோர்
சங்கீர னாவ ரெருக்கணிக் தாடித் தனித்துரின்றே.

(கசஅ)

அதனைத், தன்மேல் வைத்துச்சாற்றல்.

கடம்பெற்ற தாருக னானியும் வெற்பீங் கடந்தவைவே
லிடம்பெற்ற செங்கை தரித்தோன் மயில்வரை பேந்திழையீர்
திடம்பெற்ற காசினி யோர்யானு மங்கையுஞ் சித்திரஞ்சேர்
படம்பெற் றிருக்கிலன் றோதிரு மாலெனப் பாவிப்பரே.

(கசக)

பாங்கி, தலைமகளவயவத் தருமைசாற்றல்.

எருக்கொடு நீறு புனைந்து மயறலைக் கேறிமனங்
கருக்கினின் மேவ லெளிதையன் றோகனங் காவல்கொண்ட
சொருக்கினில் வேலன் மயூர கிரியெனத் தோன்றுமுலை
நெருக்கினிற் சற்று மெழுத லரிது நெகிழ்வினையே.

(க௫0)

இ து வு ம து .

என்றன் விருப்பும் வெறுப்புஞ் செலுந்திசை யெங் தஞ்சென்று
நின்றன்பு தந்த மயில்வரை மேவு நிமலனருட்
டன்றந்தை போலெழு பூவும் விசும்புந் தரினுமுயர்
குன்றங் குழைய வெழுத லரிது குவலயத்தே.

(க௫க)

தலைமகன் தன்னைத் தானே புகழ்தல்.

பழைய செயலும் புதிய செயலும் பயில்செயலும்
விழையுமன் பர்க்குத் தவிர்த்தோன் குகன்மயில் வெற்பணிங்கு
தழைவல்லி சாதகத் திற்பீட்டுங் கொம்புக்குன் சார்பிருந்தார்
குழையு மழகு மலரு மணமுங் குறிக்குவனே.

(க௫௨)

அலர்முலைப் பாங்கி யருளியல் கிளத்தல்.

விரும்பு கவச மருது மகிபதி வேண்டியிட
வரும்பிய வோகை யயில்வேலன் றோகை யணிவரையீர்
குரும்பை முலைப்பெண் பொருட்டாகி வீசலுங் கூட்டுடனே
கருமீபனை மாய்த்தில னீர்மாய்த்த னல்ல கருத்தல்லவே.

(க௫௩)

கோண்டிலை கூறல்.

கடும்பனைக் கைமுகன் பின்னோனில் யாருங் கருதிவிரும்
பிடும்பனை யாளிலெ னீக்கிலென் றேறகைப் பெருஞ்சிலீப்பா
தடும்பல பெண்ணை யணைதலை யென்னிற் றயைவருமோ
ரொடும்பழி யாகுக்கொ லோபின் சொல் வேனிலை கோடலையே. (௧)

தலைவி யிளமைத் தன்மை பாங்கி, தலைவற்குணர்த்தல்.

மங்கையு மல்லன் பெதும்பையு மல்லன்பொன் வார்புணையக்
கொங்கையு மல்ல விளநீரு மல்ல குமரன்மயி
லங்கவெற் பாமதக் கூத்துக்குப் பாத்திர மல்லன்விண்டேற்
றங்குடு மோமுனைக் குஞ்சிற கில்லாத் தனிப்பட்டசேய். (கருடு)

தலைவன் தலைவி, வருத்திய வண்ணமுரைத்தல்.

சிங்கத்தின் குட்டி மதமானிற் பாய்ந்திடுஞ் சித்திரம்போன்
மங்கைக்கு னானுற்ற துண்டே முருகன் மயில்வரையாய்
துங்கச் சலத்திற் சரிப்பது மீனுகூச் சொல்வதுண்டோ
சங்கிற்குக் கூர்மைக் பாவமல் லாலெவர் தந்தவரே. (கருசு)

பாங்கி, சேவ்வி யருமை சேப்பல்.

ஒருமல் றிற்பல காய்கொள்ளு வாளுவர் பாண்டிபசு
விருகுழி யிற்பதி னுன்குவி டாள்கும ரேசன்மயில்
வரையிலு னிச்சை புகல்வதெங் கேபுனம் வாய்த்தசெல்வத்
துரைமக னுக்கெனைப் போலொரு கோடியர் தோழியரே. (௧)

தலைவன், சேவ்வி யெளிமை சேப்பல்.

தக்க பகுதி விசுதி யிடைநிலை சாரியையுந்
துக்கமில் லாதுறுஞ் சந்திவி காரமுந் தோன்றும்பெண்ணை
கொக்கின் மயிலுங் குருகுங்கண் டோன்மயிற் குன்றுறைவோன்
மிக்குற வந்தன னென்னும் பதநீ விளம்பிடினே. (கருஅ)

பாங்கி, என்னமறைத்தபி னெளிதேன நகுதல்.

பாவை நிமித்த முடன்குடி. னாலுமப் பாவையினைக்
கோவை கெயுந்துணை விட்டாடு மோமயிற் குன்றையுள்ளார்
சேவையில் வேண்டல் பெறலா மெனினுமென் சேயிழையை
நீவையம் போற்றப் பெறுவதுண் டோவென்னை நீத்தென் றுமே.

அந்நகை பொருஅ தவன் புலம்பல்.

நாலின் முதனகை நான்பெற்ற பாற்றன்று நாரியுறை
பாலன்கங் காநதி பாலன் மயில்வரைப் பைந்தொடியாய்
கோல நகையமு தாலம தாகினுங் கூர்நிழியா
மால மமுதென வாக்கிய தென்விதி யாந்துணையே. (கசு௦)

அவள் தேற்றல்.

திராச் சபதந் தருஞ்சண் பகீவல்லி தன்னையும்பொய்
சேராத் தீமிழ்சொரி சிந்தா மணியையுஞ் சேர்ந்தனரே
வாராப் பொருளுமுண் டோமுயன் றுலெங்கண் மாதாமன
நேராக் குவன்குதன் றேகையஞ் சாரலி னின்னுடனே. (க௬௧)

கையுறையேற்றல்.

வெப்புங் குளிருஞ் சமமாக்கி யாண்டருள் வேலன்மழை
யப்பு மயூர கிரிக்குறை வாவுன் னருளடைந்தா
டப்பு நடையறி யாங்கொளத் தக்கது தானிதென்றற்
கொப்புங் குழையு மறுப்பதுண் டோகைக் கொடுத்தருளே. ( )

கிழவோன் ஆற்றல்.

மானுக்குப் புத்திரி யாகிய மானுக்கும் வானிற்றெய்வ
யானைக்கும் பாகன் மயூர கிரியனை யாண்டலர்க்கை
மேனிற்ரு மென்கை முறிக்கெழுண்டபோதே விலைப்பொருளாய்
நானிறகன் நேனெழுத் துச்சோர்வு மில்லை நடுவில்லையே. (க௬௩)

இறைவன் நனக்குக் குறைநோர் பாங்கி,

இறைவிக் கவன்குறை யுணர்த்தல்.

பூமேலுண் டேயிரு.தாமரை பென்பர் புயலணவுங்
காமேலுண் டேயொரு பொற்பிடி பென்பர் கடியமயின்
மாமேல் வருமுரு கன்றேகை வெற்பில் வருமணங்கே
நாமே துரைப்பது பித்திரிற் சொல்கின்ற நல்லவர்க்கே. (க௬௪)

இறைவி, அறியாள்போன்று சூறி:பாள் கூறல்.

காவில் விளங்கு மயூர கிரிக்கந்தன் கால்பணியும்
பாவை மயிலைக் குயிலாட் டியதும்பன் னைத்தின்வாய்ப்
பூவை மயங்கலும் வேண்டுஞ் சுகம்வெளிப் போதலுந்
ராவியின் மஞ்சோ டியதும் பிறவு மறிந்திலையே. (க௬௫)

பாங்கி யிறையோற் கண்டமை பகர்த்தல்.

கனக வரைநிகர் மாயூர வெற்பன் கருணைபெற்ற
வனகனுன் மேனியைத் தாங்கி வதனும் புயத்தினுக்கே
தினகர னாகி யொருவன்கண்டேன்பொய்யிற் சேர்ந்தபொன்மான்
வனமயி றேடிப் புனமயி லுன்னிடம் வந்ததுவே. (க௬௬)

பாங்கியைத் தலைவி மறைத்தல்.

அன்னங்க டாமரை சேருங் குவளை யடைந்திலசூர்
மன்னனை வென்ற வடிவேலன் றேகை வரைவயர்க்கே
சின்னம் புகன்றனை நீயுயர் வானிற் செடியுமுண்டோ
வின்ன மினத்தொ டினஞ்சேரு மென்குத லெண்ணிலையே. (க௬௭)

பாங்கி, என்னைமறைப்ப தேன்னெனத் தழால்.

காலிருந் தாலு முருகன் மயில்வரைக் காரிகைகண்
வேலிருந் தாலுங் கதிர்நீதான் நிணஞ்செல்ல வேண்டுமேன
மாலிருந் தாலும் பலரிருந் தாலு மறைந்தொருவர்
புலிருந் தாலுமென் னல்லா முயற்சி பலிப்பதன்றே. (க௬அ)

இ து வ ம து .

பொன்னை மறைப்பதுங் கன்னுண் மறைப்பதும் போகமது
தன்னை மறைப்பதுஞ் சண்முகன் னோகையஞ் சாரலில்வாழ்
பின்னை மறைத்த விடையா யரிதுன்னை விட்டகலா
வென்னை மறைத்த முயற்சியென் னோவுனக் கெய்தியதே. (க௬ஆ)

கையுறை புகழ்தல்.

என்சொற் கிரங்கிய தோகைச் சிலம்புக் கிறைவருக்கே
முன்சொல் சடைக்கண்ணி யாம்வள்ளிக் காநடு முற்றியசொற்
பின்சொ லவருக்குத் தாயா நகையாம் பெரிதுமுனக்
கின்சொற்பெண் ணைமன்ன ராரக் குழையென் றியம்பினரே. ( )

தோழி கிழவோன் துயர்நிலை கிளத்தல்.

வில்லையெ டாரம்பு பட்டதுண் டேயென்பர் மெய்யிப்பல
சொல்லென டாரொரு மெய்ப்.மொழி நாமென்பர் தோகைவெப்பி
லல்லைம ழர்பக னீங்கார் குகன்பதத் தன்பிலர் போ
லில்லையு ழார்நா லெழுத்தின் குணத்தை யிசைந்தனரே. (க௬க)

மறத்தற் கருமை மாட்டல்.

நேவிற் சிறந்த சுவாமி மயில்வரைத் தென்றிசைக்கே
கோவிற் சிறந்த மருது துரையருட் கொண்டுசெய்த
வாவிக் கமலத் தனம்வளை யாட மயங்குமுன்கட்
காவிக்கு மாரன்னகக் காவிக்கும் வேற்றுமை காணிலுண்டே. ( )

தலைவன், குறிப்புவேறுக நெறிப்படக் கூறல்.

ஆடவியெல் லாங்கொடிப் போதாய் விரிந்தன வாளுமிர்தப்
புடவியெல் லாம்புனற் போதா யிருந்தன பொன்மயில்சே
ரிடமலை யான்குகன் றன்னருள் பெற்ற விறைவர்க்குண்டோ
படரொழி யாது பனையேறும் புன்ருெழில் பாலிப்பதே. (க௬ங்)

தலைவியை முனிதல்.

வனத்தில் வருங்கலை மாணக்கண் ணான வலைப்படுத்தாற்
புனத்தைவிட் டேகத் தரவில்ல வேவின் புரந்தரனை
பின்னத்திற் பதித்த சுவாமி மயின்மலை யேந்திழையுன்
றனத்தணி மூன்றட் சரவாச நாவுக்குத் தக்கதன்றே. (க௬ச)

தலைவி பாங்கி, தன்னை முனிதல்.

கலைமா னெனுஞ்சொற் கவர்பொரு ளாகக் கழறினகார்
மலைமானை மேவுமெம் மான்வேலன் றேறகை மலைக்கொடியே
சிலைமா னிரண்டு தொழிலினு முன்சொற் சிறந்ததன்னை
கொலைமா விளம்பிடி நீங்காத் காவிற் குறிப்பதென்னே. (க௭௫)

தன்கைக் கையுறை, யேற்றல்.

தாமரை போலுமுன் கையென்கை யெம்மனஞ் சார்புமொன்றே
காமன் மகன்மனை வானன் மயின்மலைக் காரிகையே
நீமலர்க் கண்ணி கொளவின்பப் புன்னொன்றை நேர்ந்தனன்யான்
மாமதப் பூசைக்கிப் பத்திர மீந்தவர் வாழியவே. (க௭௬)

இறைவி கையுறை யேற்றமை பாங்கி, இறைவற் குணர்த்தல்.

தூவியந் தோகை மலைக்கும ரேசர்க்குத் தொண்டுசெய்த
காவியங் கண்ணிக்கு நீதந்த முஞ்சரி கைக்கொடுத்தேன்
தோவவின் டாள்பின்பு லாவுமென் வண்ணமுங் கூடப்பின்னைப்
பாவவின் டாள்பின் சகிவிடு தூதும் பகர்ந்தனனே. (க௭௭)

குறியிடங் கூறல்.

கையா யுதமயி லான்கொடி காலா யுதக்கீரத்தா
னுப்பா மையிலான் மயிலான் மயில்வெற்றி லொண்டொடிதன்
மெய்யாகு சாயன் மயிலா யவளின்சொன் மென்கிளிபாய்ப்
பொய்யா மிடைகொடி யாய்க்குழல் காவாம் புனமதுவே. (க௭௮)

குறியிடத் திறைவியைக் கொண்டேசேறல்.

நிதமா டியகளை யாடா திருப்பது நீதியன்றே
மதமா விளம்பிடி நீங்காத் காணென்ற வார்த்தைபொய்யோ
சுதியாய் நடந்தனை வேலன் மயில்வரை கண்டனையே
பததா மரைக்கர்ச்சிப் பாராறு தாமரை பாரவரே. (க௭௯)

குறியிடத் துய்த்து நீங்கல்.

மலந்தேடி வண்டு வருஞ்செயல் போற்புனி மன்னர்பொய்யாங்
கலைதேடி முன்போல் வரினும் வருவர் கலங்கியஞ்சே [வேண்
லலைதேடுங் கண்ணிநில் வேண்மயில் வெற்றினம் மாற்றல்கொள்
சிலைதேடி வாங்கியஞ் சம்பும் பறித்துத் திரும்புவனே. (க௮௦)

இறையோன், இடத்தேதீர்ப் பதேல்.

தேனிற் சிறந்த கடம்பன்னை வேலன் சிகண்டி வெற்புள்
னெனுக் கரைமனை வேலைவி டோவிறுமாந்தமுலை
யானைக் கெதிர்பொரு தோமதி யாலம் புய்மலர்த்தோர்
கானத்து மீனிஞட் பெற்றுநின் றுய்ப்கற் காரிகையே. (க௮௧)

இ ன் ய த ல் .

ஆகம்பிரம்ம கேயென் றதுவாதல் போன னவனெனலான்
முதல்வன் ணிதழ்பொன் வளைசெங்கை பஞ்சடி மூரன்மணஞ்
சங்கங்கொங்கை பொன்னணி பெற்றவடன் னுருத்தோர்நினன்பல்
லுகங்கண்ட சேந்தன் மயில்வெர்பி லென்னினி யோதுவதே. ( )

பு க ழ் த ல் .

மேலா மயில்வரை வேளருட் டந்தை வெகுண்டுகையான்
மாலார் சிலம்பு வளைத்தார் தெறித்திலர் மாங்குயினீ
காலாற் சிலம்பு வளைத்துத் தெறித்திடக் கற்றுவிட்டாய்
தேரலாத முப்புரர் தீயிட்டு மூவர் ககம்பெழவே. (கஅங்)

வி டே த் த ல் .

எழுதிய சித்திர மென்மனைக் கேயுண்டுன் னின்பவுருத்
தழுவிய மெய்யிலுண் டார்துன் பிலேமயிற் றண்வரைவேண்
முழுதரு ளுண்டுமுன் காயாய்ப் பிழமாய் முடிந்து முய்ந்தும்
பழுதுகொள் ளாததும் மாயத்தை மேவு பசங்கனியே. (கஅச)

பாங்கி, மேல்லியற் சார்ந்து கையுறை காட்டல்.

என்றைக்கும் வாழு ம்ருது துரைகும ரேசருச்சுக்
குன்றக் குடியில்வைக் குந்தென்னஞ் சோலைக் குளிரினீ
ரோன்றுந் தனத்துக் கணையாகும் பார்கரும் புக்கமுத்த
நன்று நகையென லாங்காவி யாங்க ணினினமின்னே. (கஅரு)

மையுறு கண்ணியைப் பாங்கிற் கூட்டல்.

மேலாறு காட்ரொண்ட யானைகண் மேற்பல வேங்கைகண்டாய்
நாலாறு மாண குமரன் மயில்வரை நாரியரே
காலாறு முப்பங்கி லொன்று துவண்டொன்று கன்றியதான்
மாலா நெருபங்கு வீசமின் னுத்தொழ வாமனைக்கே. (கஅசு)

நீங்கித் தலைவற் கோம்படை சாற்றல்.

காதல் பெறுமன்றில் பேடையை நீங்காக் கடர் றுறைவா
மோதைமுத் தேவருந் தாங்கினர் நீவிடின் மஞ்ஞைவரை
நாத னடையலன் போல்வடுச் சேரு நடுத்துணியு
மோதற் குருகும் பிணிமுக முப்பெற வுற்றிடுமே. (கஅசு)

விருந்து விலக்கல்.

அருவியும் வெற்பும் புயமுமுத் தாரஸீ மாகநினைந்
துருகும் பிடிக்கு மதயானை யாயிர வுண்டிருந்து
மருது துரைசெய்த தைப்பூசத் தேர்மிசை மஞ்ஞைவரை
முருகன் ஈரக்கண்டு நின்னுர்க்குப் போதி முனையுரைத்தே. ( )

பெருந்தகை விருந்திறை, விரும்பல்.

மூன்றை யூரண்டிற் புரட்டிக் குறக்கொடி மூன்னெடுக்கத்
தான் றனித் துண்டதுண் டேமயில் வெற்புறை சாமியென்மா
னுன்று மேழுத்தொரு நாலி வீரண்டைநிட் பிப்பொரித்துத்
தேன்றைசையோடஞ் செழுத்தைத் தந் தாலுண்டு செல்குவமே. (1)

பாங்கியிற் கூட்டப் பூந்நிலம்.

பத்தென்னுவது—ஒருசார்பகற்குறி.

கிழவோன் பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம், பொழுது கண்டிரங்கல்.

மூலையஞ் செழுத்தைக்கச் சான்மன்றித் தார்சுவை முத்தமுத்து
மெலிய பவளத்தை முத்துக்கு னேவைக்க விண்டனர்பொற்
சிலைநிகர் பன்னிரு கையான் மயில்வரைச் செல்வாசிவந்
துலையுமெய்க் கிட்டனர் சார்தஞ்செம் மலைக்கொன் றேறதிலவே (1)

பாங்கி புலம்பல்.

மருவு மிறைவர் சிறுபொழு தேசொன் மீறந்தனரே
திருவை விகாரம் பெருக்கினை யோபொற் சிகண்டிவரை
முருகன் குறிஞ்சி மலர்மலை யேனுஞ்செய் மோகத்தின
லுருவஞ் சிவக்கினு நீமுல்லை மாலையென் றேறுவனே. (ககக)

தலைவனிடத் தலைவி வருந்தல்.

தாரா திராரசுகந் தந்தவ ரென்னே தடைசெமாற்
வாரா திராரினி வேலன் பைந் தோகை மயில்வரைமே
லாரா ரெனக்குற வையோ விடர்பல ராய்வர்பழி
யூரார்செய் வார்மறந் தார்மதி பானுவென் றேறதியதே. (கக௨)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்.

நீருற்ற புள்ளல்லர் தேனுண்ட வண்டல்லர் நேசித்தநம்
மேருற்ற மன்னர்ச கோரங்கண் டுயெங்க னேந்தியழை
சோருற்ற வன்றிற் பெடைநிகர் வாய்குகன் றேகைவெற்பாய்
தாருற்ற வேனள னைப்பிரிந் தாண்முன் மயந்தியே. (கக௩)

தலைவி, முன்னிலைப்புறமொழி மொழிதல்.

உண்டமர் நீர்நி லொதுங்கினர் போலென் னுழையிருந்தேரர்
விண்டிருந் தாலு மிருப்பர் மயில்க் கரை வேலனருட்
கெண்ட லிறைவரு, மாயமிக் காரினிக் கூறுவதென்
வண்டனன் றென்பார் பன்நாலி லொன்றறி வாரிலையே. (கக௪)

இன்னுயிர்ப், பாங்கியோடு புகர்தல்.

பாரினு ம் வானினுந் தேவரென் றோது பகுப்புடையா
ராரினு மிக்குள்ள சேந்தன் மயின்மலை யாயிழைக்கேள் .
பேரினுஞ் சீரினு மிக்கையுள் ளாரைப் பிரிதலெங்கே
சேரினுஞ் சேரா விடினுங் குளியுங்கைச் செம்மலரே. (௧௯௫)

பாங்கியச் சுறுத்தல்.

நினைத்த மருது மகிபதி நெஞ்சி னிறைந்துகொல்லை
வினைத்திரண் மாற்றிய கந்தன் மயில்வரை மென்கொடியே
தினைப்புநக் தேபெரு மான்சாரி வந்த திறமறிந்தா
வினைப்பிள்ளை யாக்கி யெனைக்கள்ள னாகுவ ஞன்னையே. ( )

நீங்கற் கருமை தலைவி நினைந்திரங்கல்.

தாமரை மேல்விழும் வண்டுஞ்செவ் வல்லியிற் றுமரையு
மாமலை பைச்சற் றசைக்கின்ற கையுஞ்செவ் வாய்க்கையு
நாமகன் றோமல்லற் தாமகன் றார்மயி னைச்செவ்வேள்
பூமலி நாட்டிந்பைற் தாருவை நீங்கல் பூங்கொடியே. (௧௯௭)

தலைவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்.

பூவேந்தன் போற்றுகுங் குன் றக்குடி வேளருள் போற்றிப்பெற்ற
பாவேந்தர் சொல்லு மருது மகிபன் புவனியைப்போற்
றேவேந்தி ராவெச் சரிக்கையென் றார்செழு மாப்பலவார்
மாவேந்தன் சந்தனம் பார்புன்னை நீழலில் வைகுவமே. (௧௯௮)

சிறைப்புற மாகச் சேறிப்பறி வுறுத்தல்

விழிபோலு மானுங் கலையுங் கலையா விறல்பெறவு
மொழிபோலும் பச்சைக் கிளிவளை யாது முயன்றுறவும்
வழிகூடல் போலுங்குன் றக்குடி யான்முன் மறவர்க்கண்டு
பழிகூற நின்ற புலிநாமங் கானவர் பார்த்தனரே. (௧௯௯)

முன்னிலைப்புறமொழி மொழிந்தறிவுறுத்தல்.

வள்ளி மயில்சேர் மயின்மலைக் கேமரு தையன்செய்த
வெள்ளி மயிலை விரும்புங் குகனருள் வேந்தன்மறந்
தெள்ளி மயிலிலென் பொன்மயி லைப்புணர்ந் தேகினும்போற்
புள்ளி மயிலின மேமற வீரன்பு போற்றுகலை. (௨௦௦)

இதுவுமது.

செவ்வரி யேறுங்கண் மான்றெய்வ யானைதன் கீறடிக்கே
தைவரு செங்கை முருகன் மயில்வரைச் சாரலிலே
மவ்வரி யாதிபு மெல்லினத் தாறு மறந்திடினுஞ்
சவ்வரி கவ்வரி முன்றே மறத்த நறுமனன்றே. (௨௦௧)

முன்னின் றுணர்த்தல்.

மாரன் பரிப்பேர் மணப்பேர் கண்ப்பேர் வனத்தெழிந்தோர்
மாரொரு புல்லொளி மாலேதி நாமங்கைக் கையர்கொண்டார்
விரப் புயன்பணி செவ்வேண் மயில்வரை மேவண்ணலே
பாரக் கிரியின் மலரா தினியிரு பங்கயமே. (௨௦௨).

முன்னின் றுணர்த்தி, யோம்படைசாற்றல்.

வண்டினந் தேனுண்டப் பூவிற் றுவளு மருதநிலத்
தண்டலை பூர முருகன் மயில்வரைச் சாரலிலே
கண்டகண் பேரா திருகோங்கின் முத்தத்தைக் காட்டி நிற்கு
மொண்டொடிக் கும்மடி யேற்கும் பழியற வுன்னுகவே (௨௦௩.)

மேம்படுகிழவோன், தஞ்சம்பெறுது நெஞ்சோகிளித்தல்.

விடு மலையிம்பர், மெய்ப்பதத் தொன்றில்விட் சேபம்வந்தாற்
கூடுவ தோவில் வரையிக வாதுகுறிமனமே
நாடு புத்திப்பன் னிருகையன் போன்மயி னுசுபின்னூர்
தேடி, லரிப்புன நாமும் பறவையுந் தேடினமே. (௨௦௪)

ஒருசார் பகற்குறி முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது — பகற்குறியிடையீடு.

இறைவனைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல்.

கிரா தமிழ்சொலெ னுச்சிறை ரீட்டவர் கேகயத்தார்
பாராவில் வேதனை வைத்தவர் தோகைப் பருப்பதத்தீர்
தாராள மாய்மந்தி வேங்கைமு னோடிச் சரிப்பினன்றோ
நீரா வயின்வர லேனலங் காவலு நீங்கினமே. (௨௦௫)

இறைவினையக் குறிவரல் விலக்கல்.

உண்ணுளென் னேயென்னுந் தாங்காளென் னேயென்னு மோரி
னண்ணுளென் னேயென்னும் பெண்குற வள்ளி நடுங்கவிரைந்
தண்ணு வருகவென் றன்மயில் வெற்பினம் மன்னையினிக்
கண்ணை கடத்தினை யேகவ னோடு கடத்தினையே. (௨௦௬)

இறைமகள், ஆடிடம்நோக்கி யழிதல்.

பாரதத் தோர்தரு நீங்கா விரதஞ்செய் பட்சியின
நீரத னுணிலைத் தாண்மற வாம னெடி னுநின்றிர்
வீர நவர்பணி வேலுடை யான்மயில் வெற்பிறைவர்
சார லினங்கிள்ளே யேமறந் தார்பொற் றனக்கிள்ளையே. (௨௦௭)

பாங்கி, ஆடிடம்விடுத்துக்கொண்டகறல்.

குருகின மேனாரு கேகன்மயில் வெற்பற் குருகினமே
மருமலி வண்டின மேவரிற் சொல்லுது வண்டினமே
மொருவரும் பாரல ரேபழி யூருரைப் பாரலரே
பொருமலை யேசொல்வை யேவந்து போகும் பொருமலையே. (1)

பின்னாள், நெடுத்தகை குறிவயினீசென்றிரங்கல்.

அயிலணி கையான் மயில்வரை யீதெனி லாடல்கொண்ட
மயிலதெங் கேசந்தி ராங்கமெங் கேபெரு வாசமெங்கே
செயலறக் கொத்து மரவமெங் கேயிடஞ் சேர்ந்தசொன்னக்
சூழிலுமெங் கேயில்லை யேயினி யேதொன்றுங் கூறிலமே (20௯)

வறுங்களநாடிமறுகல்.

புண்ணியத் தோகை மயில்வரை வேலனைப் போற்றலர்போ
லெண்ணிய காரியங் கூடலை யேயித னேதீனையே
பெண்ணிலை யோபுனம் வேறே கனவோ பெறுவதுண்டோ
கண்ணிருந் தார்க்கல்ல வோகாண லாஞ்ச களச்சத்தியே (210)

குறுந்தோடி, வாழுமுர்நோக்கிமதிமயங்கல்.

எறாத மேட்டுக்கு நீரிஹைப் பாரின்றெட் டாக்கொம்பிறே
ஹா முடவற்கு வாராது தோகை வெற் பாரடிப்பே
ஹாதன்பில்ல வருக்குநெஞ் சேயிலை தொள்ளிழையாள்
சீறாரினிச்செய்ய லாவதின் நேதுன்பஞ் சேர்ந்தனமே (211)

இதுவு மது.

தேமாப் பழுக்கு மயில்வெற்பின் வேலர் திருவருள்போன்
மாமான் மலர்மனைச் சென்றன னேயவன் வாழுஞ்சிறு
ராமீது வானத் தழுதம் விரும்பி யகங்குழைந்து
பூமேவு மக்க டவம்புரிந் தாலும் புகிப்பதின்னே. (212)

பகத்தறி யிடையிடு யூற்றிது.

பதீன்முன்னுவது—இரவுக்குறி.

இறையோன் இருட்குறிவேண்டல்.

கூந்த லெனவிருண் டேநீட லாற்கண்ணுக் குச்சரியா
மேந்தற் குவளை மலர்த்தின தாலா லேந்துங்கையான்
சாந்த மயில்வெற்பி னம்விரும் பார்விழித் தாமரைக்கே
காந்தி குஷற்பத னுலிருட்போதல் கருதினமே. (213)

டாங்கி, நெறியினதருமை கூறல்.

இடைவிட்டுத் தான்முலை யாந்தலை போக்கி லெழுந்தலையா
மடையக் குறிக்கிற் கொலைச்செந்து வரம் தடிக்கொன்றதாம்
படர்வழியெங்கு மயில்வெற்பர் தாதை பணிசுற்றுமார்
தொடையுறு பாதையொன் றுண்டறி யாய்வரச் சொல்வதெங்கே.

இறையோன், நெறியினதேளிமை கூறல்.

ஆறு பெரிதில்லைக் காவலை யஞ்சில னுண்மைவன்மீ
னாறுமுண் டோதிரு மாலாழி யுண்டன் புறாவசுரர்
நீறு படச்செய்த வேலோன் மயில்வெற்பி னேரிழைகான்
சீறும்வெம் பாம்புக்குப் பெண்ணுங் கருடத் தியானமுண்டே. (1)

பாங்கி, அவனாட் டணியியல் வினாத்தல்.

ஆயிரம் வெள்ளத்தொ டாளி முகனை மசியொன்றினுன்
மாயப் புரிந்தவன் போற்றுஞ்ச வாரி மயில்வரையோய்
நீயுன் னாகரின் மருவலர் மேன்மை நிகழ்த்திமண
மோய்வின்குழையா ரையுடம் பிளவரை யஞ்சொல்லுமே. (2 கச)

கிழவோன், அவள்நாட் டணியியல் வினாத்தல்.

அறியாரைப் போன்று குறியா துரைக்கின்ற வத்துரைப்போ
னெறிசே ரெளிமைக்குப் பின்னிது கூறினை நேசரிதென்
றறியேன் முருகன் மயில்வரை யாய்நும் மணிநகர்ப்பூஞ்
செறியே தெதுவுங்கள் போன்றும்மைத் தந்த செழுஞ்சுரையே. (3)

அவற்குத், தன்னாட் டணியியல் பாங்கிசாற்றல்.

ஆயா தவர்மனம் போன்றிரு நேக்குங்கற் றாய்ந்தவர்போ
லோயா மணம்பெறுஞ் சேந்தன் மயில்வெற் புறையண்ணலே
காயாத மாவென்றும் பூவாத மாவைக்கை யாலுரித்துப்
பாயாத வேங்கையஞ் சுஞ்சோலை யாங்கள் பயிலிடமே. (4 கச)

இறைவிக் கிறைவன் குறையறி வுறுத்தல்.

சங்கையை யெண்ணிய பேரைவை யான்புகழ்த் தாரைவைப்பான்
புங்கவ ரிற்சன் முகவேலன் றோகைப் பொருப்பணங்கே ின்றோ
செங்கையில் னேலும் விரைவுங்கொண் டெம்மண்ணல் சேர்தன
கொங்கையை நாடி யிடைதேடி முன்மலர்க் கூந்தலிலே. (5 கச)

நேரா திறைவி நெஞ்சோடு கிளத்தல்.

கான வரும்புடைச் செல்வர்களை தொழக் கந்தலையே
வானவர் மங்மையர் செல்வர்க ளோபான் மயில்வரைமேற்
கூன்று கானிலெங் குஞ்சர மேயெழுங் குஞ்சரமே
யானில் வரும்பு ளையே யினியெழு மப்புலையே. (6 கச)

நேரிழை பாங்கியோடு நேர்ந்துரைத்தல்.

உரவினை செய்பவர் ழாயையென் பாரறி வொன்றுதற்கோர்
திருமுகங் கூடப் பெறுஞ்சிவன் றேகைச் சிலம்பண்ணலார்
வாவினைக் கூறலு நன்றே யுனது மனமுநன்றே
யிரவினுக் கஞ்சவ தில்லைகொ லேழைக் கிரங்கவரே. (உஉக)

நேர்ந்தமை பாங்கி நெடுந்தகைக் குரைத்தல்.

ஒருவிரல் காட்டிக் குறுமுதிர் ட்டிக் கைகுவித் தோங்கிச்செங்கை
பொருநெறி வைத்தனன் கூலி கரும்பார் புதல்வர்க்குண்டோ
முருகன் மயில்வரை மேலன்னங் காட்டிக்கை முக்கில்லைத்தே
யிருவிரல் காட்டி பொருவிழி மூடின னேந்திழையே. (உஉஉ)

குறியிடை நிறீஇத் தாய்துயி லறிதல்.

அகத்தான் வருந்திய வன்முருக் கன்பு நமதுகாசண்
முகத்தான்மயில்வெற்பிலற்புதங்கண்டேன் மொழிவன்பெண்ணே
பகற்காக்குஞ் சண்பகஞ் சேராது தும்பியென் பார்க்குந்
மிகத்தா னமுத மதுவுண்டு பூமெத்தை மேலுற்றதே. (உஉ௩)

இறைவிக் கிறைவன் வரவறி புறுத்தல்.

தோழியர் தூங்கினர் நற்றயுந் துஞ்சின டோய்ந்துடைமார்
வாழியர் நங்கொல்லைச் சண்பகக் சாவின மலர்மெத்தைமேற்
கோழியர் குன்றக் குடியார்கை மேலன்ன கூங்கண்ணியே
மேழியர் மாலை யெனவே யிருண்டது விண்கங்குலே. (உஉ௪)

அவட்கோண்டு சேறல்.

பால்சர்க் கரைபழங் கர்ப்பூரம் வெற்றிலை பாக் குமுதற்
சாலவங் குண்டு மணிச்சிலம் பென்மடித் தாங்கினன்சாண்
சூலி மகன்குகன் றேகைவெற் பார்மெய்ச் சுகம்பெறவா
கோலைப்பெண் ணுக்கித் துகின்மூடிப் பஞ்சணைக் குட்படுத்தே.()

குறியுய்த் தகறல்.

கற்பூர மோர்பங்கு வைத்தளித் தார்பழுக் காயிலையீ
தற்பூ ரவம்மன மாழத்தர் காண்குக னுச்சிகண்டி
வெற்பூ ரிரவைநஞ் சாதியைச் சாரின் மிறைசொல்வதார்
நிற்பீர் மருவல ரைத்தலை சாய்ப்ப னிமிடத்திலே. (உஉ௫)

வண்ணை தானோன் வந்தேதிப்பதேல்.

செடிதேடி மத்த கயம்பிடி தேடுஞ் சிறந்தவின்பப்
பிடிதேடு மோவடி வேலன் மயூரப் பிறங்கலிலே
யடிமே லடியிட்டை யோகாடெ லாம்விழி யாக்கநின்றாய்
விடியா விடினல்ல வோமுக மாமதி மேன்மைகளை. (உஉ௬)

•பெருமக ளாற்றின தருமைநீனைத் திரங்கல்.

சாதிசஞ் சூழிக ஞாயமெம் மூர்வரத் தக்கநன்று
மீதுறை சஞ்சா விகபுட்ப ஞாயத்தின் மேவினார்
ரோது மறைபணி சேர்தன் மயில்வரை யுற்றவர்க
டையு ருரத னுனெறி கண்டெனைச் சேர்ந்தனிரே. (௨௨௮)

புரவலன் நேற்றல்.

இடைநீனைத் தாற்கன்னி வாகன மென்செய்யு மேயந்தவல்குற்
படநீனைத் தாலரி பாபனு மென்செயும் பாற்கடல்சேர் [கட்.
விடைசுமர் தான்மகன் றேகைவெற் பாய்செற்றம் வேண்டியென்
கடைசிவர் தாலெங்கு தும்மூர் சிவக்குங் கனற்கொழுந்தே. (1)

புணர்தல்.

மறையாத மின்மலர் வாடாக் கொடியை வகையுணவிற
குறையா வமுத மெனுநீ தமயந்தி கொண்ணிடதத்
திறைநா னெனிற்குகன் றேகைவெற் பிற்குற்ற தில்லை கொல்லோ
நிறைதே ருருத்தெரி யாமந்தி ரத்தி னெறிநவனை. (௨௩௦)

புகழ்தல்.

ஆல மெனுமக ரேசனை வேல்விட் டறுத்தமரர்
தாலி பதித்த முருகன் மயில்வரைத் தையலரே
மேலை யடைபலர் முன்னே கலகல் வென்புகன்ற
காலிற் சிலம்புக்கு நேரல்ல வேசிவன் கைச்சுலம்பே. (௨௩௧)

இறைமகளிறைவனைத் குறிவிலக்கல்.

இன்னமை வேண்டி னிரவி லெழுகவென் றேபெரியோர்
சொன்னர் பொய் யன்று முருகேசன்குள்பணிதோகைவெற்பா
பன்னாடர் போற்றச் சிவந்தகை கால்கொன் பங்கயக்கன்
டன்னாற் கறுத்தன பார்நீயென் னச்சுந் தவிர்ந்திடவே. (௨௩௨)

அவன், இறைவியையிலவயின் விதேதல்.

முத்தாயர் கேள்விக்கு வைத்தீர்கொ றேழியர் மூன்றுகட்டுங்
கைத்தாளிட டர்கொல்பொய்த் தாளிட டனர்கொல் கீருணையெ
வைத்தான் முருகன்மயில்வெற்பினீர்சென்மனங்கலக்குன்மேல்
வித்தேனை் கதிர்ந்தோற் றினுங்கஞ்சங் கொள்ளா விகசிதமே. (1)

இறைவியை, எய்திப்பாங்கி கையுறைகாட்டல்.

காண்கொண்ட கூந்த லிளம்பிடி யேகால் கடிதுசென்று
நாண்கொண்டு வந்த மலர்கரத் தேந்தி னளினத்திலோர்
வாண்கொண்ட நீல மலர்ந்ததென் பார்பச்சை வண்டிதென்பார்
தேன்கொண்ட சோலை முருகன் மயில்வரைச் செல்வங்களே. (1)

இற்கொண் டேகல்.

பாவிக்குச் சொல்லினும் வேல்சுவப்பானதைப்பாவிதங்கொ[வாய்
ணீலிக்குச் சொல்லினும்பொல்லாப்பென்றாய்முனிகழ்த்தல்செல்
ருளிக்கு மைந்தன் மயில்வெற்பி லெல்லார் துவண்டனவே
காவிக்குஞ் சொற்றிடு மேகண்டைச் சேலைக் கமகமப்பே. ( )

பிற்சென்றிறைவனை, வரவு விலக்கல்.

கன்ன வடுவை யிதழை முலையைக் கலந்தன் றுநீ
சொன்ன படிமறைத் தாண்டறைத் தானல்லன் சோர்வைமயில்
வன்னி முருகன் மயில்வரை மேலிறை வாவருத
லின்னம் பொறுப்பவ ளோபல்லக் கேற்ற வெழுந்தவனே. (௨௩௬)

பெருமகன் மயங்கல்.

கொங்கைக்கு மாப்பின் னகைக்குங் கலைக்குமக் கொங்கைதொட்ட
செங்கைக்குங் குற்ற முரைத்தன ளேயினிச் செய்வதென்னே
துங்க மயில்வரை வேலனு நீயுந் துணையன்றியோர்
வங்க நடந்திடு மேபெரு கோதை மயற்கடர்கே. (௨௩௭)

தோழி தலைமக யெர்கிளந்து விடுத்தல்.

ஆதி மலரை நினைக்கு முடியு மயலவர்சொற்
பாதையிற் கொண்டு மகிழு முடிமலிழல் பார்க்குங்கொடி
யோதை குறிக்கு மயில்வரை யான்பத முன்னுமிந்தக்
காதலிக் குத்தப்பு நீக்குவ தென்னூர்க் கனகதப்பே. (௨௩௮)

திருமகட் புணர்ந்தவன் சேறல்.

மாவென்ற கண்ணியென் னூர்க்கேகற் கென்றடை வையமெலங்
குவென்ற குராவென் றோன்மயில் வெர்பிற் குறுகுமிருட்
காவென்று மாவென் றுஞ் சொன்னதெல் லாநிற்க காடமுற்றை
போவென்ற போதண்ட கோளமுந் தீப்பட் டொளிகிடுமே.

இரவுக்குறி முற்றிற்று.

பதினென் காவது—இரவுக்குறி யிடையீடு.

இறைவிக்கிதுளை யிறைவர வுணர்த்துதல்.

விண்ணி லுதித்த பதினொரு கோடி விபுதருக்கடக்
கண்ணி லுதித்த முருகன் மயில்வரைக் காதலியே
யெண்ணி லுதித்தவுன் காலுஞ் சிலம்பு மிகுகையுட்போன்
மண்ணி லுதித்தன வோபட்சி சால மலர்வனத்தே. (௨௪௦)

தான்குறி மருண்டமை தலைவியவட்குரைத்தல்.

வேறு புதுவற்ற வேகாக்க சித்த வியப்பிலிடை
பூறு வராடுதன் நிருந்தேன்பெண் ணைமர மொன்றையொன்றச்
சுறை படுத்த விழுமொலி யாற்பகந் தோகைவெற்பா
ராறு பொறிகொண்ட காற்று மருட்டிற்றெ னைம்பொறியே. (1).

பாங்கி தலைவன் நீங்கெதே தியம்பல்.

காட்டவைத் தார்கல்லைச் சொல்லவைத் தார்பொய்யைக் கால்வயி
ற்றுக், கூட்டவைத் தார்கையைத் தன்மெய்யைக் கங்கையுள் ளங்
கைத்தொட்டி, லாட்டவைத் தார்மயில் வெற்பார்செய் நன்றி
யென் னன்றியுங் கை, நீட்டவைத் தார்புண்ணை மேற்பாம்பைப் பெ
ன்ன நினைப்பினியே. (௨௪௨)

புலந்தவன் போதல்.

சரம்போ னிலைய்பொன் போலிலங் கும்மனஞ் சஞ்சலத்தாற்
குரங்கா மெனச்சொன் னதுநீச மாயின கூந்தல்வனம்
பரந்தோடித் தென்னையில் வாழையின் மாவிற்பருங்குழி
னிரந்தோ டியுமில்லை வேலன் மயில்வெற்பி னேரிழையே. (௨௪௩)

புலர்ந்தபின் வறுங்களந், தலைவிகுண்டிரங்கல்.

பந்தினைக் காய்த்தது புண்ணைபொன் மாலையும் பங்கயமுஞ்
சந்தனம் பூத்தது பேசாக் கிளிமுல்லை தந்ததுண்டே
செந்தின் முருகன் மயில்வரை மேலண்ணல் சென்றனரோ
பிந்தின ரோநிற்கின் றாரோகண் ணையுண்ணைப் பெற்றென்னையே. (1)

தன்முனைக் குரைத்தல்.

அனலுக்கு ளாகிச் சரவணத் தெய்தி யறுவர்கொங்கை
வனசத்தின் பாலுண்ட வன்றோகை வெற்பினர் வாரலரே
லுணையொற்றை யன்றிலென் பார்நக ரோர்மல ரோன்றருவி
தனிமெய்ப் பொருளமு தாகவுண் டன்னைவிண் டானெய்துமே. (1)

தலைமகளவலம் பாங் சிதணித்தல்.

ஆறுரு வாய்ச்சுனைத் தொட்டிலு ளாடியெ னம்மைகைக்கோர்
பேறுரு வானசு வாமிபைந் தோகைப் பிறங்கலுள்வாய்
கூறுவ ரோபொய்ம்மை கண்டென் பலமின் குறிவிடிந்து
தேறுவையோ கொம்புபார்நேர்த்தும் விண்படச் சென்றனரே. (1)

இறைவன்மேற் பாங்கி குறிபிழைப் பேற்றல்.

விடையி லிரீவ ருடனேறி முன்வெள்ளி வெற்பகத்தே
நடைபுரி வேலன் மயூரவெற் பாவிகுநுண்ணினைப் பெ
லமைசுவன் யானு கிலுந்துணை யாய்வரற் காய்ந்ததென்னை
மடறரு மோகமு கங்காயுள் ளன்பு மறந்தனையே. (௨௪௪)

இறைவமே லிறைவன் துறியிழைப் பேற்றல்.

தொட்டி லுற் றீடி யுனீமக்குப் தேசஞ் சொ லும்பொருளின்
மட்டறி வேலன் மயூர கிரிமட மான்பிணையே
பட்டினி யில்லைப் பகலெண்ண மில்லைப் பகருமக்குக்
கட்டிலு மெத்தையு மில்லை யெளியேன் கருத்திடத்தே. (௨௪௮)

அவள்துறிமருண்டமை யவளவற் கியம்பல்.

விழுக்கு முலக வடுக்கினை மாற்றி விலங்கலெல்லா
மழுக்கி யெழுப்பு முருகன் மயில்வெற்பி னூரண்ணலே
குழுக்கென்ற சேனியும் விண்ணென்ற வோசையுங் கூவத்திலே
தொழுக்கென் றதுமுன் குறியென்றல் லெல்லாஞ் சமுன் றனளே.

அவன்மொழிக் கோமேமசேன் றவளவட்கியம்பல்.

கின்னரி ளிணையி னாவதின் தேசங்கங் கொச்சிக்கின்மேன்
மன்னுறு மிந்திரன்வெட்போரை வென்றான் மயில்வெற்பின்வாய்ப்
புண்ணை யரும்புமுற் றத்தசைக் தேனென் புகன்றினியு
ன்னன்ம் பறந்தது வோவென் றனரிறை யாயிழையே. (௨௫௦)

என்பிழைப் பன்றேன் றிறைவநோதல்.

தூங்கின னோதூங் கிலனோ தெரிந்திலன் சொல்லறிந்தா
னீங்கின ரோநீங் கிலரோ தலைவரென் னெஞ்சிருந்தா
ரேங்கிய தேவர்கள் வாழ வருளு மிறைவன்மயி
லோங்கல ரென்றோர் மிடாடையுற் றஞ்சுப்பி னுற்றதுண்டே. ( )

தாய், தஞ்சாமை.

இலக்கத்தொன்பானெ னும்வீரர் துணைக்கொண் டெழுந்துதகாக்
கலக்கற் தவித்தச வாமி மயில் டரைக் காரிகையே
துலக்குபொற் பாபத்தை முல்லையி லேவைத்துற் தஞ்சவனோ
பலிக்க வழக்கின் றபாபத்தைப் போக்கிப் பயந்தனனே. (௨௫௨)

நாய், தஞ்சாமை.

பேச பிரமனை மாற்றிச் சிருட்டி பெருக்கிமனைக்
கீசன் வரச்செய்த வேலன் மயில்வரை யேந்திழையே
யோசனை பாரிந்த ஓர்மலர்ப் பொய்கையுன் னும்புனல்யாம்
பாசியை நீக்கியிற் நீர்குடிப் பாரெவர் பார்மன்னரே. (௨௫௩)

ஊர்துஞ்சாமை.

முட்டற்ற வீரா யிரம்வெள்ளம் பூதமு மோதியுந்
தெட்டுத் தலைவரும் பெற்றோன் மயில்வெற்பி லேந்திழையே
கொட்டிய மேளமுங் கூத்தையும் பாருயிர் கொண்டவரிச்
சட்டத்தி லாறு மிடையி லீரண்டுந் தனிப்பில்லையே. (௨௫௪)

காவலர் கடுதல்.

மன் வேகத் தேரு மருத்தெனும் பாகும் வுச்சிலையுஞ்
சினவாழி யஞ்சுத்தி வேலுப்பெற் றேன்மயிற் றிண்சிலம்பார்
புனமேல் வருவர் தடையிலே யின்று புகிற்கொடிதார்
தனிபான சோலைப் பெயரோடு பூப்பெயர் சார்ந்திடினே. (உருரு)

நிலவு வேளிப் பதேல்.

முத்தக் குடைநிழற் றேவர்கள் குழ முதற்சமரி
லத்தி முகனைக்கொண் டேன்மயில் வெற்பினி லாயிழையே
பத்துப் பெயரோ டொருவர்வந் தாலும் பவுஞ்சிதென்பார்
சத்தக்கு பேரன்வந் தாலெவர் தூங்குவர் சொல்லுகவே. (உருசு)

கூகை குழறுதல்.

அசுர மெனப்பல் லுயிர்தோறு மந்திரி யாரிபுமாய்ச்
குகிலை யான முருகன் மயில்வரைத் தோகையரே
ககரத் திரண்டி னி லாறென்ப தேறிக் கதறுமென்றார்
பகர்பதினென்று தடையென்று நீங்கும் பதியைவிட்டே. (உருசு)

கோழி குறற்காட்டேல்.

ஒருசாதி யிற்பிறற் தேயஞ்சு சாதி யுட ன்கிலந்து
வருநாளி லுண்முதனை மாறிய பூட மனக்குருகார்
பரிவா பெனக்குரு கார்வை லன்றேகைப் பருப்பதத்தா
ரருகா மனையிற் பறையடித் தால்வர லாவதெங்கே. (உருஅ)

இரவுக்தறியினையிடு முற்றிற்று.

பதினெந்தாவது—வரைதல்வேட்கை.

(பாங்கி) பருவரல்லினவல்.

மாதாபீர் தந்தையும் ிள்ளையுஞ் சுற்றமு மற்றுமெல்லா
நீதா நெனநின் றவன்மயில் வெற்பினி னின்றமதி
மீதே பிறைமேற் பிறையு வ்கொவ வைச்சுனி மேலிலையு
மாதே தரித்திலை யென்னோ பருவரல் வந்ததுவே. (உருசு)

பாங்கிக்கிறைவி, அருமறை செவிலி யறிந்தமை கூறல்.

கோவைப் பதத்தினிற் காயும் வடுவுங் கொடுத்தவரார் *
பாவைக்கென் றானனை யுன்னைக் கிளிவாயப் பகர்ந்தொழித்தேன்
பூவிறு கணத்தை மறைத்த க்ரவுஞ்சப் பொருப்பையங்கைத்
தேனிக் களித்த மயிலோன் மயில்வரைச் சேயிழையே. (உருய)

தலைமகன் வருந்தோழிற் கருமைசாற்றல்.

ஒருநாளும் பாதி யதுநாலு கூறதீ லொன்றுதள்ளி
வருமுன்று கூறுக்கொ ரேழிடை யூறு வருங்கொடி தாய்த்
திருவே ரகத்தி லிருந்தோன் மயில்வெற்பர் சேயிழையே
யிருணர்வருவதெங் கேசுற்றம் பார்க்கின்றவில்லத்திலே. (௨௬௧)

தலைமக னூர்க்குச் சேலவொருப் பதேல்.

படையோ டெழுந்துவிண் ணோர்சேய்நல் லூரிற் பணியச்செந்தி
லடைவார் மயில்வெற்பி னானோர் விலைச் சரக் கானதினாற்
கடையூழி போய்க்கப்ப லேறிப் பலர்கண் படச்சென்றுபொன்
கொடையாளர் வீட்டிற் புருந்தே சரக்குப்பை கூடுவனே. ( )

பாங்கி இறைவனைப் பழித்தல்.

விரும்பிமுன் காட்டின் மகமஞ்சி லீரென்று வேண்டியுன்கா
றிரும்பிய போதுகல் லென்ற ரதுநல்ல செப்பல்லவே
கரும்பு மொழிவள்ளி யார்மயில் வெற்பர் கருணையென்றோ
குரும்பையி லேயென்றுங் கோவாத முத்தங் குவித்ததுவே. ( )

பூங்கொடி, இறையோன்றன்னை நொந்தியற் படமொழிதல்.

வானுண்ட தேசிகள் சொற்புடிக் கேவிறல் வாகுவைநீர்
மீனுண்ட வூர்க்குப் புகவிடுத் தோன்மயில் வெற்பனையாய்
நானுண்டு நியுண்டென் றோர்பூத் தலைவைத்த நண்பர்விடார்
தேனுண்ட வண்டினர் தேடாத் தருவில்லைத் தேசத்திலே. ( )

கனவுநலி புரைத்தல்.

மாகாயம் பாய்ந்தித்தத் தேவையிற் சொர்ன மலையொடுக்கி
நீகி முயர்ந்தவன் போற்றிய வேண்மயில் வெற்பர் வந்தார்
தோகாயென் றார்முத்தந் தந்தார் படுத்தார் துயில்புரிந்தா
ராகாயப் பூவு முயற்கொம்பு மாயின ராரணங்கே. (௨௬௩)

கவினழி புரைத்தல்.

அடியைப் படர விலங்கையி லுன்றி யதிற்கடற்குக்
குடியைப்-படரவிட் டோன்பணி வேண்மயிற் கோத்திரத்தார்
படியைப் படரவிட் டார்பழி ளாம்பயி னார்ப்பசிலைக்
கொடியைப் படரவிட் டார்மணம் பூசிய குன்றத்திலே. (௨௬௪)

தன்மயர் தலைவற் குணர்த்தல் வேண்டல்.

நிறித் தனுவிட்டு நாண்போன வாறும் விழுந்திடுஞ்சிற
முறக் கரைப்பட்ட துஞ்சொல்லு வாருள ராயினன்றே
யேறுற்ற வானத் திலங்கேசன் பொன்முடி யாயிரமுஞ்
சூழைப் படுத்தான் ஞெழுமவேள்பைந் தோகைச்சுரும்பவர்க்கே.

துன்புறுபாங்கி சோல்லெனச்சோல்லல்.

மால்வைத் தசுரர் வெருண்டோட வீர மயிபந்தித்திற்
கால்வைத்த வன்பணி வேண்மயில் வெற்புறை காவலர்க்கே
தேல்வைத்த கண்ணினை யாயென் னியம்புகி சேர்க்கிவிக்குப்
பால்வைத் தருத்தில ரோவளர்ப் போரிந்தப் பாரகத்தே. (உ.௩௮)

அலர்பார்த்துற்ற வச்சக்கிளவி.

இழகு மணிக்குங் குமக்குதும் பைக்கொடி யெயுனது
விழிவடு வேலுங் குழைவாய்தல் பெற்றது விண்ணமெல்லாந்
தொழுங்கடி வேலன் மயில்வெற்றி லுண்ணை சொல்லியவாய்
பழமென வாயு மலரைக் கொடுத்துப் பயங்கித்தே. (உ.௩௯)

ஆறுபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவி.

ஓதும் வடக்குமதின்கா வ லா லினை யுதவிச்சுந்த
சோதி பணியும் பருஞ்சோதி யூர்ப்பந் தோகைவெற்பார்
பாதி யிளவில் வருதனை மெழவரைப் பார்த்துதன்மே
திது செவ்ப்பணி பெயரி லூர்க்குர் செல்பாவியே. (உ.௪௦)

காமமிக்க கழிபடர் கிளவி

மங்காத சீர்த்தி பெறவீர வாகுத்து வான்கதிப்பெற்
சிங்கா சனஞ்சபைக் கந்தவன மெழவை சிலம்பண்ணலா
தங்காதல் கண்டனி ரேகிளி காண்மலர்த் தண்டலைநாள்
பொங்குர் புலினங்க னே நாயர் கூறும புலிநங்கனே. (உ.௪௧)

தன்னுட்கையா றெய்திடு கிளவி.

நிகிரிப் போர்வையன் மைத்தன் மயூரர் சிலம்பண்ணலா
ரொருகரி தாயி நுந் தோர்காட் ரொட அரைத்தவெஞ்சொற்
பிகரி யென்றதும் தோட்டனை தாமுக்கைப் பற்றியபோ
திகரி யென்றதும் வீரேனா மதிபே யதாமதி பே. (உ.௪௨)

நெறிவிலக்குவித்தல்.

மைப்பார் புதழு மருது துறைவேண் மயில்வரை மெற்
றைப்பூசத் தேரில் வரச்செய் வதுமன்ன தானஞ்செய்யு
மப்பூ மியங்கண் டிடவர லாமென் நறைவருமே
லெப்பூ சலுமுண்டு மைப்பூச லுண்டெனி மீதமின்றே (உ.௪௩)

குறி விலக்கு வித்தல்.

எவிய தாயர் குறினிலக் காகியு மென்னுடம்பிற்
பாவி யொருவன் கணைபட்ட சூழ்ச்சி பகர்ச்சுவே
காவுடி கொண்டுமுப் பத்துமுக் கோடியர் கைதொழுத
சேவடி யான்செந்தி லான்பகந் தோகைச்சிலம்பவர்க்கே. (உ.௪௪)

வேறிவிலக்குவித்தல்.

முன்னிய சூரனைச் சொல்லாமை சொல்லி முனிந்தவர்கள்
பின்னிட வந்தோன் பணிகுகன் றேகைப் பிறங்கலன்னை
பொன்னிசை மேடத்தை முன்னிட்டுப் பூசை புரிந்திடினுங்
சுன்னியுஞ் சிங்கமு நீங்காதென் றேது கனங்குழையே. (உஎந்)

பிறர்விலக்குவித்தல்.

அன்றைத் தினத்தி லசுரேசர் பல்லா யிரரையவன்
முன்றிற் படுத்தான் பணிவேண் மயில்வரை மொய்குழலே
யின்றைக் கிரப்பார்க் கிசைவதுண் டோபுக மென்னை யிவ்வூர்
குன்றக் குடியெனப் பேரிருந் தாலுங்குன் றுக்குடியே. (உஎசு)

சூரவரை வரைவேதீர் கொள்ளுவித்தல்.

சொன்றிக் குழிசி யெனப்பதின் காவததூரந்தெவ்வூர்
வென்றிக் கனலிட டவன்பணி வேண்மயில் வெற்பணங்கே
குன்றக் குடிக்கா வலம்மா மிக்கென்று கூறினையே
லன்றைக் கனைநனி யாங்கார நீங்குமின் னாவதுண்டே. (உஎஎ)

வனாதல் வேட்கை முற்றிற்று.

பதினொருவது—வரைவுகடாதல்.

வினவிய சேவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல்.

எப்போ தருள்புரி வீரென்ற வார்த்தை யிராவின்கொண்டு
தூப்போ திதழ்மின்னை யென்னையென் றுளன்னை தூங்கமரர்க்
கப்போது தூது தெரித்தவன் றேகை யணிவெற்பரே
செப்போதி னுண்மலர் கொய்மாதர் மேலீட்டுச் சீர்நெருவே. ( )

அலரறிவுத்தல்.

சீரார் சயந்தனுர் தேவரும் போற்றுஞ் சிதையினிர்கண்
கீணரான வன்மயில் வெற்பிறை வானிவ ணைப்பழிநீ
வாராத போதி லரும்பாகும் வந்தான் மலரலரா
மீரா றிடைப்பட் டிடிவ்வடு வாமென் றிரங்கினளே. (உஎஅ)

தாயறிவுணர்த்தல்.

குறியான் ஸலுவென்ற போதே கணங்கள் குரைதடலே
நெறியாக வானெறி வந்தோன் மயில்வெற்பி னேரண்ணலே
பறவாத வன்னமு முண்ணுத வன்னமும் பழர்த்திலனென்
றறவே வெகுண்டு குறித்தாளெம் மன்னை யருங்களவே. (உஎக)

வேறியச்சுறுத்தல்.

வாட்டமில் வீர ருடனேம கூட்டத்தின் மாமுனிவர்
பாட்டுக் கருள்செய் திருந்தோன் மயில்வெற்பிற் பார்மன்னனே
கோட்டிற் செறிமுலை பாரா யெனிலிந்தக் கோயிலிற்பா
ராட்டுக்கு முன்மத் தளதாள வோசை யதிரந்திடுமே. (உஅ௦)

பிறர்வரை வுணர்த்தல்.

ஆங்கார முற்றனன் வந்தா னிலனென் றடையலருர்
தாங்காண நின்றவன் றோகைவெற் பாருந் தனித்துரையே
யேங்காத் வுங்களி லூரு முலகமு மென்படுமோ
நீங்காத மாணுக்குக் கொல்லாத வேங்கையை நோக்குவரே. (உஅ௧)

வரைவேதிர் வுணர்த்தல்.

பூமலி சூரன் மகன்போரை வென்றீவன் போற்றுஞ்செவ்வேள்
காமலி தோகைவெற் பாமணும் பேசக் கருதினையேற்
ருமரை பெம்மூ ரகனித மெம்மையர் தையலிவண்
மாமணச் செந்தேன் வருநீகொண் டேகுதி வண்டெனவே. ( )

வரையுநா ளுணர்த்தல்.

தானைக்கு முன்வந் திடுஞ்சூர பன்மனைச் சாடிவந்த
சேனைக் கடலை யழித்தோன் மயில்வரைத் தேரண்ணலே
வானத்தி னூர்கொண்ட வம்புலி பார்த்தனா மாதர்மலர்
கானத்தி னூர்கொண்ட வம்புலி பார்த்தனர் கானவரே. (உஅ௩)

அறிவறிவுறுத்தல்.

அழிக்கின்ற தானவன் மாயமஞ் சக்கை யயிலெறிந்தோன்
செழிக்கின்ற தோகைவெற் பான்றந்தை போலத் திருவண்ணலே
பழிக்கஞ்சி னானோர் பதிவுசொன் னாலும் பகர்தல்விட்டுச்
சுழிக்கின்ற வாரி முழங்கா லளவென்று சொல்லினோ. ( )

குறிபெயர்த்திதேல்.

வேகித்த மானத் துடன்கோட்டை தூளிட்ட வீரன்பணி.
மாகத் தவியன் முருகன் மயில்வரை மன்னவனே
சோகத்தி லேவர வேண்டா மினியின்று தொட்டியர்ந்த
நாகத்தின் வாய்வருந் தேவா முதம்பெற நாகுவையே. (உஅ௪)

பகல்வருவானை யிரவுவருகென்றல்.

மையாரு மேனி.பெறுபாணு கோபனை மாய்த்தல்செய்த்
செய்யான் பணிகுகன் றோகைவெற் பாகுந் சேரவெண்ணிற்
கைவாரு மாலையிற் சேரா ததுமணங் காண்கிலது
மெய்யார் மனித மரத்திலுண் டாமலர் மேவிடுமே. (உஅ௫)

இரவுவருவானைப் பகல்வருகேன்றல்.

ரொடுபங்கொன் தெங்வப் படைசிங்க மாமுக குரன்விட
வொருவுதல் செய்த குமரன் மயில்வெழ்ப்புக் கோர்பகலே
வநுதனன் முமந்த வாணன் மகன்சகி வந்திடினு
பிரிவினுக் கஞ்சாத் துரையே யிராவர லெண்ணலையே. (உஅ௮)

பகலினு மிரலினும் பயின்று வருகேன்றல்.

செல்லியல் சிங்கமு காசுர னுட்கொண்ட சேனைவரக்
கல்லிய வாஸியன் வேலன் மயில்வரைக் காவலவா
மல்லியல் கிர்த்தியும் புண்ணிய மும்பெற்ற மன்னவர்க்
செல்லி யிகழார் கருநிற் மாலே யிகழ்ந்திலரே. (உஅ௮)

பகலினு மிரலினு மகலிவ ணேன்றல்

தோல்வி பட்டாத வரிமுதன் தோனத்திற் றோத்திரஞ்செய்
வேலன் முருகன் குதன்றேந்தன் வேண்மயில் வெற்பிழைவா
மாலேவந் தால்விழி நிஸ்த்துக் காபட் வருசதிநாங்
காலேவந் தாலு முகமநி யாமனைக் சஞ்சத்துக்கே. (உஅ௯)

உரலோ னுடு முருங் குலனுமரபும் புதடும் வாய்மையுங் கூறல்.

ஊருட னுதிங் குருமு மயி முயர்புகழுஞ்
ரொடு வார்ப்பாய் நின்னெய் துயர்வு ரெறிநெறியா
வேருறு வேலன் மயில்வெற்பு கந்த லிவட்குரைந்தாற்
முர்மலர்க் காடல்ல வோமணங் காணுந் தருணமிதே. (உ௫௦)

ஆறுபார்த்துற்ற வச்சங் கூறல்.

வாரீச சந்திர நூயயிற் றுர்த்குன் மலர்முகமே
பேர்ப்பானு பங்கய நூயமெம் மைமர்க் குறுமனமே
சேர்வான மாறின் முருகன் மயில்வெற்பிற் சீருறுபோ
தாரா தரசா தகநூய மங்கை தரணியிலே. (உ௫௧)

ஆற்றுத் தன்மை யாற்றக் கூறல்.

வல்லியெழுதிய தாமரை பேயென்னும் வாரிசஞ்சே
ரல்லியை நீத்த மறையென் னெனவென்னு மாடுப்பச்சைச்
செல்ல மயில்வரை வேலை நினைபார் திறமெனவே
மெல்லியு நீங்கு மிவளுக்கொன் றுற்ற விசைத்தருளே. (உ௫௨)

காவன் மிக வுரைத்தல்.

நிலவெனச் சிங்க முகன்றலை பற்பல நீக்கின் னென
கல்லினிக் தான முருகன் மயில்வரைக் காவலவா
பல்வித மான காவோ விளங்கப் படுத்தவண்ணை
சொல்லிவங் கிட்டனன் கள்ளருக் குற்றார் துணையிலையே. ( )

காமமிக புரைத்தல்.

வீட்டிற் சூழந்தை யிதழ்கடிச் சூங்கிரி மேற்புகலுங்
காட்டு மரம்பை யணைத்துமுத் தாடிச் சுனிபருகு
நாட்டிற் சிறந்த முருகன் மயில்வெற்பி னுரியிச்சை
கோட்டிற் குருவித் தலைபானங் காயென்னிற் கூறலென்னே. ( )

கனவுநல புரைத்தல்.

விழிப் திருந்து தனநீதி லாவர் விழிக்குனெஞ்சின்
வழியோ வெர்பிரி யேனென்பர் வேலன் மயில்வரைபார்
பழிபாகு மென்னும் பறித்தேகு மென்னும் பரிபிரி வின்
மொழியா விரந்தும் விழியான் விடிந்துமுன்மொகினியே. (உ'சுரு)

கவினழி புரைத்தல்.

உண்ணாத செங்கனி பூதி செறிமணி யோடடுத்த
கண்ணாடி போல்வஞ்சி யாகின மெய்யிரு நாற்பணிந்து
விண்ணாடர் போற்று முருகன் மயில்வரை மேலினர்போ
லெண்ணாத தென்னிவண் சாதியி லேழுந் திணையுருத்திக். ( )

வரைவு மாதல் முற்றியது.

பத்னேழாவது—அருவாழித் தணத்தல்.

தன்பதிக் ககற்சி தலைவன் சாற்றல்.

பிஞ்சும்வன் காயுங் சுனியும் விசையுங் பெருத்தசொர்ன்
வஞ்சிக் கொடிக்குத் துகிர்க்கொடி. நெசொல் விரிந்தணையால்
விஞ்சு மரிமுதற் கொன்றேன் முருகன் விவங்குகின்ற
வஞ்செழுத் தாகிய வாதெழுத் தெய்திலுண் டாவதுவே. (உ'சுரு)

மென்சொற் பாங்கி விலக்கல்.

ஆனி யுருவொடு போர்சொற் மகாசுர னுனவனைக்
காளியிற் போக்கிய செந்தன் மயில்வரைக் காவலா
நாளுமன் வஞ்சி விரண்டோ பழுதில்லை நடிச் செல்வாய்
மீளுமுன் வஞ்சி விரண்டு பழுதாய் விடுதிகமே. (உ'சுரு)

தலைவன், நீங்கல் வேண்டல்.

அகத்தினி லெண்ணி யசுரேசன றோரை யருகழைத்துச்
சுடிச்சொரு பம்பெற நின்றேன் மயில்வெற்பிற் சொல்வதுகேள்
சகத்தின் மகத்திற் குழைபார்ப்ப துண்டெ ட்குஞ் சாரகிலுண்
முதத்துக்குச் சென்று சுனிவாப்கு மீள்புவன் மொய்குழிலே. ( )

பாங்கி விடுத்தல்.

பொருகுர ஞர்சர பப்பட்சி யாகப் பொன் மென்மயிலா
யொருமா மலையுதைத் தோன்மயில் வெற்பி லுறையண்ணலே
திருமாண நீத்தல்செய் மன்னருண் டோவிரைந் தேசேன் றுநீ
குருவாரம் வந்து புகின்மந்த வாரங் குறிக்குவையே. (௩௦௦)

தலைவிக்கவன் செலவுணர்த்தல்.

பல்லா யிரமுருக் கொண்டெழுஞ் சூரனைப் பார்த்துநகைத்
தெல்லா மொடுக்கிய சாமி மயில்வெற்பி லேந்திழையே
மல்லார் மலைமர நோய்பின் னிடப்போய் வருதுமென்றார்
கல்லார் சுரமென நீவாடச் செல்கின்ற காதலரே. (௩௦௧)

தலைவி, நெஞ்சோடு புலத்தல்.

மார்பினிற் றுமரை பூத்ததூங் கோங்குற்ற மாமரமும்
போருறு மாவி லசோக மலர்ந்ததும் புகர்த்தென்னை
நேருறு சேந்தன் மயில்வெற்பர் கண்டிலர் நேர்த்திலர்நம்
மூரு வகைமழந் தாரு நுவகைகொண் டோடினரே (௩௦௨)

சென்றோ னீடலிற், காமமிக்க கழிபடர்கிளவி.

ஞானசொ ரூபம்வெஞ் சூரற்குக் காட்டியந் நான்மறைத்த
கோன்முரு கையன் மயில்வெற்பர் நீடினர் கூர்கடலே
கானன் மரக்கல மேகிழி நீருங் கலங்கலமே
தூநலச் சோலைக னேயெழு தீர்வரிஞ் சோலைகளே. (௩௦௩)

கோற்றெழுப் பாங்கி யாற்றுவித்தல்.

தூண்டிய தேரே றினர்மயில் வெற்பர் துரைமருது
பாண்டிய னுந்தேர் வடந்தொட் டனன்விருப் பாகுமுன்னை
வேண்டிய மன்னர் வருவார்வை யாபுரி மென்கரைமேற்
றிண்டு திருவர சேயிட மாவந் திருவரசே. (௩௦௪)

அவன், வந்தமை யுணர்த்தல்.

ஊர்அண் குரவையும் பேரியுங் கொம்பு மொலித்தவொலி
பார்மா வல்வர்முன் னானுப் படகுடி பாரகொடிபார்
கார்மா நிகரு முனைப்பார் மயில்வெற்பிற் கந்தன்வருந்
தேர்காண வந்தனர் நீயலங் காரிபொற் சிந்துரமே. (௩௦௫)

வந்தோன்றன்னொடு, நொந்து விடுதல்.

சொன்னுஞ் தாரஞ்செய் தீரோ வெனவுரை தும்மல்செய்து
பின்னாள் வருமென் றதற்குங் கொடுமொழி பேசினன்பும்
பொன்னாள் குகன்செய லாவிவண் வந்து யுகுந்ததனு
லென்னாக்கு மூக்குங் கொடுத்திற் மயில்வெற்பிற் றையவரே. (௩௦௬)

கஅ:—வரைவீடை வைத்துப்போருள் சவு
வயிற் பிரிதல்.

வேந்திறல்வேலோன், பாங்கியோடு நோந்து வீணாது
இருதலைத் தீக்கம் பெறும்போடு மத்தள மேயந்தவுன்னால்
வருத றவிர்தன் மரப்பதுண்டேபொன் மயில்வரைமேற் [தேர்
றுருவிப சொற்கொண் டிறைவியை யென்னவுஞ் சொன்னதுண்
முருகனை பெண்ணித் துயர்போக வென்று முருகனையே (௨௦௭)

பாங்கி, இறைவியை யாற்றுவதித்திருந்த வருமை கூறல்.

பொன்வினை யாளர் மரவினை யாளர் புதலுமண்ணின்
றன்வினை யாளர் மென் னுறால்வினை யாளரைத் தாக்கல்செய்தென்
றென்வினை யாடு முருகன் மயில்வரைத் தேரண்ணிலே
• யென்வினை கூறுவ துன்வினை மேன்மன மெய்திடினே. (௩௦௮)
ஒருவழித்தணத்தல் முற்றிற்று.

பதனேட்டாவது—௨ வீவீடை வைத்துப்போருள்
வயிற்பிரிதல்.

என்போருட் பிரிவுணர்த் தேந்திழைக்கென்றல்.

அறநிலை யல்கின் மறநிலைச் செம்பொ னரசர்கொள்வார்
செறுநர் பொருடன மூன்று வகையினுஞ் சீரியதாங்
குறவர் மலைக்கொடி மேவிய வேண்மயிற் கோத்திரத்திற்
றிறமுற் றுரைத்தி மலையாள வீழந் திறைகொள்வதே. (௩௦௯)

நின்போருட் பிரிவுரை நியவட்கென்றல்.

கண்டிக்குப் போம்ப வழக்காட்டுக் கேளுங் கலிங்கத்துக்குத்
கொண்டிக்குப் போந்திர ளீழங்கை யாடுந் தொடுத்தடிமைந்
கொண்டசு வாமி மயில்வரை யானுக்குக் கூறடினீ
ருண்டவ ளுண்டு விடைகொண்டு போகுவ தோர்குவனே (௩௧௦)

நீடேனென்றவ னீங்கல்.

மாதரை மேவினர் மிக்கான விகையை வர்ச்சிப்பரோ
காதலிப் பார்க்குக்கல் யாண முயற்சி கடனல்லவோ
நீதனி யாற்றுதி வேண்மயில் வெற்பினி னீடநிலலேன்
மீதெழீ கண்ணுக்குங் காதுக்குந் தூர மிகவில்லையே. (௨௧௧)

பாங்கி, ஓடரிக்கண்ணிக் கவன்செலவுணர்த்தல்.

அண்டமும் பாரூ நிறைந்த வசுரர்க்குங் காரஞ்செய்தோன்
றண்டமிழ் ஊழ்மயில் வெற்பாருஞ் சோலைத் தனிக்குயிலே
கொண்டிடு மாசைபற் றுதென்று மேலுங் கொளப்புகுந்தார்
திண்டிறன் மன்ன ருனையே யிருத்திய சிந்தைகொண்டே. ( )

பூங்குழையிரங்கல்.

பூங்குழை மீவென வின்ருளை வேலிற் பொருதவன் பூந்
தேங்கமழ் சோலை மயூர கிரிக்குறை செல்வரவர்
தாங்கட மேவி யெனது பசுவைத் தனிபுரக்க
வேங்கையைத் தேடின ராமறிந் தார்க்கு வியப்பிதுவே (௩௧௩)

பாங்கி கோடுஞ்சோற் சோல்லல்.

மாவை யிரண்டிட்டுச் சேவலுந் தீதாறை மயிலுமெனப்
பூவி லைமடுத்த முருகன் மயூரப் பொருப்பணங்கே
பாவையர்க் கிப்படி யுண்டோ மயில்பழி பார்த்திலையே
யிரவியுங் கூடுமொன் முக்கில னேமுன் நயனுமக்கே. (௩௧௪)

தலைவி கோடுஞ் சோற் சோல்லல்.

பொன்வாசஞ் செய்யு முருகன் மயில்வரைப் பூங்கிவியின்
றன்வா சகமுஞ் சகிவா சகமுஞ் சூரிசொல்லலா
மின்வாசஞ் செய்யு மயில்காட்டி யெம்மை விருதளித்த
மன்வா சகமு மரிச்சந்தரன் சொல்லு மதிச்சிலொன்றே. (௩௧௫)

வருதுவர் மீண்டெனப் பாங்கிலலித்தல்

கானே நிருவந்தும் போற்கண் டனராங் கடிதுறுவார்
மீனே சுமந்த வரைமீட்ட வேண்மயில் வெற்றினில்வாழ்
மானேயுன் கண்கவைத்த தாலே நடந்தது வந்திருநங்
கோனேது சென்றது நானே துரைத்தது கோபமென்னே. (௩௧௬)

பருவங்கண்டு பெருமகள்புலம்பல்.

எறிய மேகஞ் சரிபவில் வீசரி னெற்றொடுங்க
வெறிப லானே பிடியோ டெதிரமென் காந்தண்மின்னத்
தூறலு மேவ விருமலர்க் கண்ணிர் சொரியச் சென்றேன்
கூறு மயில்வரைக் காந்தால மிபானெனக் கூடியதே (௩௧௭)

இகுள வம்பென்றல்.

கூந்தலைக் கண்டு மயினட மாயுன கொண்டவல்குந்
பாந்தலைக் கண்டு செங் காந்தளிற் பார்தன் படமெடுத்த
வேந்திய மின்னு மிடைச்சோதி வேண்மயி லேய்த்தவெற்பிற்
சாந்த முலைபல்ல வோவினோ யாடுதற் தாவாமே. (௩௧௮)

இறைமகண்மறுத்தல்.

வானி லிடித்தொனி கூறினும் பேரிகை வாத்திபுமென்பாய்
ஞான முதற்பொரு ளாயெ வேண்மயி னுத்தின்வாய்க்
கான்வரு வார்செங்கைக் காந்தளின் மல்லினைக் கண்ணிழைப்பா
ரானையைக் குத்திச்சொல் லான்மறைத் தானிக் ரன்றுனக்கே. ( )

கஅ.—வரைவிடை வைத்துப் பொருள் சக வயிற் பிரிதல்.

அவர்தூ தாகிவந்தடைந்ததிப்பொழுதெனத், துணைவிசிறற்றல்.

ஒது முருகீன்கை வேலென மின்னி யுவன்மீயில்போன்
மீது பசந்து கொடிச்சிறை போலிடி விட்டுமுடி
ஊதொரு பத்திலொன் முனைது னுல்வந்து தோன்றியதா
னாத னருள்போற் குவிர்த்துவிண் ணார்மயி னாகத்திலே. (௩௨௦)

பிணைவிழியாற்றல்.

பாலெனத் தேனெனக் கண்டென்ன வார்த்தை பகரிருவர்
வேலன்ன கண்ணுக் கினியசெவ் வேண்மயில் வெற்றிடத்தே
கோலன்ன வேந்தர் வரல்சொல்லிக் காக்குங் குணத்தினன்முறு
மாலென்ன வுன்னை வகுத்தான் கொடிய மலரயனே. (௩௨௧)

அவனவட்புலம்பல்.

தேனாறு பாயுங்குன் றக்குடி. மாதுக்குச் சேந்தன்செங்கை
வேனாடுங் கண்முத்த நீலமுத் தாகக்கொன் வெண்முந்தெல்லாங்
கானு் வெடிமுத்த மாக நுதன்முத்தங் கன்னத்தின்வா
யானாத செம்முத்த மாகநன் றப்பொரு ளாக்கினமே. (௩௨௨)

அவன்வருகாலைப், பாகன்றன்னோடு சொல்லல்.

ஆடுங் கொடி நெடுந் தேர்வல வாவன்ப ரன்பரென்றே
தேடுங் கொடி கையிற் கற்கமந் தேபழி செய்தனம்யாம்
வாடுங் கொடிக் குவெந் நீர்விடல் போல்வேண் மயில்வரைமேற்
கூடுங் கொடியவென்னெஞ்சு முன்பாய்ச்சுற்ருதிரையுமே. (௩௨௩)

மேகந் தன்னோடு சொல்லல்.

வாரா திருந்தவன் மேலன்பென் னோவென்று மாற்றுதற்கோ
பாரா திரார்வந் தனரென்ன வின்சொற் பகருதற்கோ
வேரா ரொருவரை நீத்துச்செல் பாவி யெனைநிகராய்த்
தாரா தரமே முருகன் மயில்வரை சார்கின்றதே. (௩௨௪)

பாங்கி, வலம்புரி கேட்டவன் வரவறி வுறுத்தல்.

கார்முடி யாய்வெளி யேபயி லாயிரு கண்ணிழியாய்
வார்புனை யாபணி தானணி யாயிவை மாற்றினதா
லூர்திசுழ் வேண்மயில் வெற்பி லரகர வேரசையென்ன
வீரியர் வந்தன ரென்றேமுடிங்கிய வெண்சங்கமே. (௩௨௫)

வலம்புரி கிழத்தி வாழ்த்தல்.

வலையிட்டும் பின்னொரு வீட்டி லடைத்துங்கைவாளுருளிக்[பால்
கொலையிட்டும் சுண்டதுண்டஞ்செய்தும்வேண்மயிற் குன்றத்தர்
விலையிட்டும் மென்மையர் மென்மைய ரேசங்க மேயுங்கன்போர்
தலையிட்டும் காலிட்டும் கல்யாணத் துஞ்சொல்லத் தக்கதுவே. ( )

வந்துழி, நினைத்தமை வினாவல்.

உங்களை விட்டுப் பிரியா திருந்தி மொண்டொடிக்கு
மங்கலங் காட்டத் திருப்பூ வணம்வந்த மார்க்கநன்முஞ்
செங்கைகொள் வேலன் மயில்வெற்பிற் சிந்தனை செய்ததுண்டோ
வெங்ரளை விட்டுப் பொருள் வேறு தேடு மிறையவரே. (ங்ட௭)

நினைத்தமை செப்பல்.

குளங்கண்ட போதும் வயல்கண்டபோதுமுன் கூட்டுண்வண்டி ன்
வளங்கண்ட போதுங் குயில் கூவும் போது மழைசெறிசார்த்
தளங்கண்ட போது மயில்வெற்பி னிட்கள சாமிமெய்ச்ச
களங்கண்ட போது நினைத்தமை பாகனுங் கண்டனனே. (ங்ட௮)

அனத்தகை யவளை யாற்றுவித் திருந்தமை, பாங்கிகூறல்
தாக்கா நிதிசெய்யச் சென்மன் னாவுமை தன்புதல்வன்
மாக்கார் மயூர கிரிமான் வருத்தத்தை மாற்றியது
திக்கான் முகிலும் படமுந்தன் நாலுஞ்செஞ் சேல்விழியுங்
காக்காய் கனுவெறும் பெய்தானு நானுமுன் கைகளுமே. ( )

வரைவிடை வைத்தப் பொருளவயிற் பிரிதல் முற்றிலு.

பத்தொன்பதாவது—வரைவு மலிவு.

காதலன் முலைவலை விடுத்தமை பாங்கி, காதலிக்குணர்த்தல்.
திரைக்கட லேயென்ப தாயிரம் டோசனை சேர்ந்த வொன்னு
புரத்திடை வாவென்ற சிங்கார வேலன் புரக்குமயில்
வரைக்குயி லேகிளி யேமன் னவருன் மணங்கருதி
யரைப்பணங் கொள்ளப்பொன் னாயிரங் கோடி யனுப்பினரே ( )

காதலி நற்று, யுள்ள மகிழ்ச்சியுள்ளல்.

கண்டனனை நெஞ்சங் களிகூருஞ் சிற்றன்னை கண்டனனோல்
விண்டிட நெஞ்சங் குறியா விதுநிசம் வீணல்லவே
திண்டிற் ல் வேலன் பசிய மயூரச் சிலம்பிடத்தே
வண்டென்ன வென்றன் மணந்தேடி மன்னவர் வந்திடினே. ( )

பாங்கி, தமர்வரை வெதிர்த்தமை தலைவிக்குணர்த்தல்.

காதலர் வந்தனர் நியெதிர்ந் தாலென்னக் காருண்யராஞ்
சோதி முருகன் குகன்சேந்தன் றேகைச் சுரும்பிடத்தே
மாதங்கந் தேர்பொற் குடங்கயல் பூங்க வரிபொடுமுன்
றுதை யெதிர்ந்தனர் கேண்மேளத் தோடுகைத் தாளங்களே. ( )

• அவ,ளுவகையாற்று துளத்தோடு கிளத்தல்.

ஆடங்குருவந்த விபத்தும் வராத தறிந்துமுனைக் •
கோட்டுக்கு வந்த விறுமாப்பு மாடவர் கூறுங்கல்விப்
பாட்டுக்கு னான பயனுநெஞ் சேவிடப் பார்த்திபர்கைத்
தேட்டுக் களிற்றியம் வேண்மயில் வெற்பைத் திடுக்கிட்டதே. (1)

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்.

தாமரை மேற்பனை காய்த்தது நின்மேற் றயையிலின்போற்
புமின் முழுத்தலை சாய்த்ததும் வேண்மயிற் பொன்வரைநீ
காமனு மாசி விரதயும் போலக் கலந்ததுவு
நாமநிற் தோமண்ண லேயது வோவின்னு நண்ணு வதே. (நா.நி.ச)

தலைவி, மணம்போருட் டாக வணங்கைப் பராநிலை; காட்டல்.

திருமான் மருகன் பரங்குன்றின் வாய்த்தெய்வ யானைதனக்
கொருமலை யிட்டவன் றேறகை மயில்வெற் புறையண்ணலே
வருமலை யந்தொழு மங்கைபைப் பார்மறை மண்டலத்தே
யிருபு வெழும்கி யொருபு வரும்பா யிருந்ததுவே. (நா.நி.ச)

கண்டோன் மகிழ்தல்.

மன்னன் முககுந்தன் சீர்கொண்டு போற்ற மனமகிழ்வோன்
பன்னுந் தமிழ்செறி தோகை மலையினிற் பார்மனமே
மின்னும் புயலு மதியமும் பூவில் விளக்கிமல
ரன்னங் கடவுளை நம்மால் வணங்கு மருமைபையே. (நா.நி.ச)

வரைவுமலிவு முற்றியது.

இருபதாவது—அறத்தொடு நிறறல்.

கையறு தோழி கண்ணீர் துடைத்தல்.

இந்திர னுக்குடி யேற்றிக் கயிலைக் கெழுந்தருளி
வந்தவர் தோகை மலைச்சாரற் போந்த யிலிபயிலே
சந்திர கந்தக்கற் சாணையிற் றண்ணீர் தருதலென்னே
பந்தியில் லாத பதலே மதிபெங் கமர்ந்ததுவே. (நா.நி.ச)

கவழ்த்தற் காரணங்கூறல்.

வாளுக்கு வின்மையை வைத்தா ருறவை மனத்தெண்ணியோ
நீளத் துயில்புரி யாத வெறுப்பை நினைந்துகொண்டோ
வேளுக்குப் பேரழ சேந்தருள் வேண்மயில் வெற்பிடத்திற்
நாளிப்பற் றுள்ளவர் போலே கலுழு நயனங்கலே. (நா.நி.ச)

தலைவன், நெய்வங்காட்டித்தேளிப்பத்தேளிந்தமை, யெய்தக்கூறல்.

கண்ணுன தரீமரை வேலவன் மேற்செலக் காட்டியுயர்
விண்மீ திருதா மரைமலர் நீட்டி விரைந்தினிமேற்
பெண்ணோ பிரியிற் பிரிந்தே னிசமென்று பேசினர்ப்பற்
றெண்ணோர் தவறு மயில்வரை ரீதி லீருந்தவரே. (௩௩௯)

இகந்தமை யியம்பல்.

அண்டர் பணிகும்ப மாமுனிக் கேதமி ழானவெல்லாம்
விண்ட குழகன் கடம்பன் மயில்வரை மேவுகொடைக்
கொண்டலன் னார்கனி வாய்ப்பா லமுதங் குலாவிப்பன்னு
ஞ்ண்டவர் வீட்டுக் கிரண்டகஞ் செய்தா லுரைப்பதென்னே. ( )

(பாங்கிஇறைவனை) இயற்பழித் துரைத்தல்.

பார்மே லிறைவார்சொற் கன்மே லெழுத்தென்பர் பார்க்கிலுது
நீர்மே லெழுத்தென வாயிற்றன் நேயிவர் நேர்நனவு
கார்மேல் விளங்கு முருகன் மயில்வெற்பிற் கந்தருவ
ஞர்மேன்மை யானது நீயன்ப ரென்பதென் னோவியமே. (௩௪௦)

(தலைவி) இயற்பட மொழிதல்.

முயக்கிடை யேவெளி காண வயர்ந்தது முன்னொருநாட்
கயத்திடைச் சொற்றதும் வேண்மயில் வெற்பர் கருதலர்மேல்
வயத்திடைச் செல்பவ ராரென்ற போது வருந்துயரு
மயர்த்திருப் பாரல்லர் தப்பாது மார்க்க மதிர்கடலே. (௩௪௨)

தேய்வம் போறைகோளச் செல்குவ மென்றல்.

முருகா வுன்முன்சொன்னவார்த்தைவிண்டாரென்றுமுத்தவெற்பி
லீருகாந்த னேற்றிய துண்டே பொறுத்தரு னென்னுசொல்லக்
குருகார் சரவணப் பொய்கையின் முழ்க்குக்குன் றக்குடிக்கே
திருகா மனச்சுகி யேவிரை வாயின்னு செல்குவமே. (௩௪௩)

இவ்வயிற் சேறித்தமை சொல்லல்.

காட்டி ன்மறித்துப்பொய்யாமொழிகூறு வ்கவிதைகொண்டோன்
வீட்டினி லாறு படைவீட்டி னுண்மயில் வெற்பினையாய்
சூட்டிய மாடையுந் தோண்மாலை யுஞ்சொல்லுஞ் சோடையுநின்
முட்டிய மாடையுந் கண்டன்னை யிற்செறிப் பாக்கினனோ. (௩௪௪)

சேவிலி, கணையிரு ளவன்வரக் கண்டமைகூறல்.

கத்தூரி மிஞ்சிய நீற்றிலை சேர்பழுக் காய்ச்சுருட்டு
வைத்தாய் மலர்மெத்தை மீதுகொண் டன்னை மனத்தயிர்த்தா
னெத்தா மெனவெண்ணி வேண்மயில் வெற்பி லாவினின்
முத்தார மும்வெற் றிலைச்சிட்டுங் கண்டு முனிந்தனனோ. (௩௪௫)

எறிவனா வேற்றுமைக் கேது வினாதல்.

செய்யவன் வேலன் மயில்வெற்பின் மன்னர் சிறுநீர்க்கின்றே
மெய்யுற்று வேதனை நேரென்னி லன்னம் விருப்பமில்லைக்
கையில் வளை யில்லை பாலென் றெவருங் கருதினரே
வையமுண் டாய தவன்பாங்கி யாமென் னருண்மகனே. (௩௪௬)

வேறி விலக்கல்.

சோக முறுத்தென் கிழக்குறு தேவின் றுயர்குறியாய்
வாகன மான கடாய்க் கின மென்ன மனத்தெண்ணிலாய்
கூகுலென் றுர்த்தனை குன்றக் குடியிற் குமரவெங்கள்
நாகு மாணுன்னை நம்பின பாவநன் றுகயதே. (௩௪௭)

வேறி விலக்கியவழி வினாதல்.

தாருகன் பாசு பதத்தைக்கை யேந்திய சாமியையம்
பொருக னுணப் புகன்றனை னுணப் புகல்லதென்னே
யோரு மயில்வரை மேலுள்ள வார்த்தை யுரைபெறுநூல்
வாரங்கொ ளன்னைக் குணாயா தொளித்தன் மரபல்லவே. (௩௪௮)

பூசுவாகத் தலைப்பாடியம்பல்.

பெரும்பூத மைந்த னுருவான சூணப் பிளந்தடியார்
தரும்பூசை பெற்றவன் மாபூர வெற்றிற்றை யற்களியே
பொருந்தாணப் பைங்குழல் பற்றி யிழுத்துப் புகழுடித்து
வருந்தா வுரைசொற் றிருந்தா ரொருவர் மனமகிழ்ந்தே. (௩௪௯)

புனல், ஏதுவாகத் தலைப்பாடியம்பல்.

முன்பகை யாக வரிபட்ட பூக்கண் முகிழ்நகையைத்
தன்பகை தீர்க்கவும் பிற்கொல்லு நாளித் தரணியிலோர்
மின்பதி வேலவர் கையிற் குழல்கொண்டு வேட்டெழுப்பி
யுன்புதல் விக்குயிர் தந்தார்செவ் வேண்மயிலோங்கலினே. (௩௫௦)

களிறு, ஏதுவாகத் தலைப்பாடியம்பல்.

கண்ணுக் கமுதெனும் வேண்மயில் வெற்பிலொர் காவலர்நம்
பெண்ணிற் கரும்போர் மதயானை வாய்ப்படப் பின்னளித்தார்
விண்ணி லெழும்புக் கலைசுளின் போயது வெய்யபணி
நண்ணுமல் வேளை கரிமலை வச்சிர நாந்தகமே. (௩௫௧)

மின்னிடை வேற்றுமை கண்டோய் வினாதல்.

அரவிற்குங் கோழை மேற்றோன் றியபிறை யாய்ந்தலைசெய்.
கரவிற்குங் கோதையுங் காண்கலை சேரீர்துகில் காண்கலைகோன்
வரவிற்குங் கோதை மகிழ்வதுஞ் செவ்வேண் மயில்வணமே
சேரவிற்குங் கோதை குறிப்பதும் பாரா திருந்தனையே. (௩௫௨)

‘சேவிலி, முன்னிலை மொழியால் மொழிதல்.’

அண்ணாந் பரங்கி மதியுடன் பாட்டிலொ ராண்சிங்கநம்
பெண்ணனை மத்தகஞ் செங்கை நகத்தாற் பிளந்ததுண்டாங்
கண்ணை தெய்வ முருகன் மயில்வரைக் காரிகையே
யுண்ணு துறங்கா தெதிர்சிங்க நோக்கநெஞ் சோர்வின்றதே. ( )

அறத்தோடு நிற்பல் முற்றிற்று.

இருபத்தொன்றுவது--உடன் போக்கு.

டாங்கி தலைவர் குடன்போக் குணர்த்தல்.

அஞ்சப் படைபஞ் சனுப்பிவெஞ் சூர னணியைவென்றோன்
மஞ்சிற் பொலியு மயில்வரை காத்தின்று மன்னவரே
செஞ்சொற் கிளியையுன் பூங்கா வனத்திற் செறிந்தனன்றுங்
கொஞ்சத் தனத்துக்குக் கொஞ்சத் தனத்தைக் கொடாரெமரே.

ஆங்கவன் மறுத்தல்.

இரண்டு தனக்குட ரிய மனுட ரிருக்கவுநீ
முரண்பட வார்த்தை மொழிந்தனை நிற்க முதியவின்னை
சரண்புகுஞ் சாமி மயில்வெற்பிற் றுமரை பூத்தடுமீமா
வரண்புரம் போகுமுன் மாந்தளிர் மேன்முத் தரும்படுமே. ( )

அவளுடன் படுத்தல்.

இனத்திற் செறிந்த விவன்புத்தி சாலியென் றின்னுமெண்ணீர்
கனத்திற் பொலிந்த முருகன் மயில்வரைக் காவலரே
யனத்திற் செறிநடை யார்நல்ல கான மகல்வதுண்டோ
வனத்திற் படாததுண் டோதா மரைதும் மகிழ்ச்சியுண்டிட. ( )

தலைவன் போக்குடன் படுத்தல்.

கல்லுஞ் சரிமல ருஞ்சரி வேண்மயிற் கார்வரைமேற்
புல்லுமுன் ஸுஞ்சரி சேர்ந்தேகி லென்று புகன்றதுண்டே
யொல்குங் கனிக்குத் தினைசாமை காட்டியவ் வோர்புறத்தே
நெல்லுங் கனியுந் தெரித்தமு தூட்டி நின் றேருவனே. (ருரு)

பாங்கி, தலைவிக்குடன்போக்குணர்த்தல்.

நனத்திற் சிறந்தவர் கைபாலை யாழிற் றடவந்ததா
லுனக்கவ ரென்றும் பிரிமா திருப்ப துசிதமன்றோ
வனத்திற் குமரிக்கு வேண்டுதல் செய்ய மயில்வரைவென்
புனத்திற் குமரி வரவே வண்டு மென்றுங் புகன்றனரே. (ருருஅ)

உக--உடன் போக்கு.

தலைவி, நாணழி விரங்கல்.

தென்னுவென் நின்னிசை வண்டி நம்பாடுஞ்செழுப்பொழில்சூழ்
பன்னாடர் போற்று முருகேசன் றேகைப் பருப்பதத்தே
தன்னாளை தேசமெங் குஞ்செலப் போக்குத் தபையின் றியே
பென்னாளை மாற்ற நினைத்தனன் றேநம் மிறையவரே. (நருக)

கற்பு மேம்பாடு, பூண்முலைப்பாங்கி புகறல்.

இற்படு வாழ்க்கையர் போலிரு மாத ரிடத்தர்மயில்
வெற்பிற் காண்க்க ணெடுத்தவ ரார்கரி வென்றவரார்
கற்பது வேதலைக் கொள்வார் மணத்தைக் கருதியபேர்
பொற்பறு நாண்டலைக் கொண்டா லென் னுவது டுங்கொடியே. (1)

தலைவி, யொருப்பட்டேழுதல்.

ஊரிருந் தாலென் னுறவிருந் தாலென் னுவந்தபெய
ராரிருந் தாலென் களிறறைப் பிடிநீத் தமர்வதுண்டோ
பாரிருந் தாளுங் குமரன் மயிலிவரைப் பாங்குமின்னே
காரிருந் தாலல்ல வோமயி லாடல் கருதுவதே. (நருக)

விருப்புடைப்பாங்கி, சுரத்தியல் புரைத்தல்.

மன்னர் பி னப்படிச் செய்வது வேகற் றின் மங்கையர்க்கு
நன்னய மாவது சேந் தன் குகன்மயி னாகமின்னே
யுன்னுசெம் பாப்பு கரும்பாம் பதாங்கரி யுங்கரியாம்
பன்னு தழலிற் குறையுங் குழையும்வெற்பாலை யுண்டே. (நருக)

(தலைவ்) சொல்லல்

ஆண்டவன் சொலை மலதிரு வேரக மாற்பழனி
வேண்டு பரங்கிரி செந்தூரன் வேண்மயில் வெற்பகத்தே
யிண்டி வர் வீட்டின் மனமில்லைக் கோவிலை யின்பயிலிலை
நாண்டரு கில்லா வலரில்லைக் காட்டிலிற் நாலுமுண்டே. (நருக)

பாங்கி, கையடை கொடுத்தல்.

பொருக்கும்ப ராசி யொருசுங்க ராசியிற் போயிடினுஞ்
சாரின்ற கூந்தல் விடைராசி யின்பெயர் சாரினும
சுரபினங் கொள்ள விடாமலிக் கன்னியைக் காத்துநனரு
யிருகற் கடகக்கை யாம்வேண்மயில்வெற் பிறையவனே. (நருக)

வைகிருள் விடுத்தல்.

காமத்தி லாடிய தேவர்மெய்ம் மாலை கலிக்கவட
லீமத்தி லாடி மகன்றேகை வெற்பி ஷிறையவரே
சேமத்தி லாக மனமிருந் தாலித் தெரிவைக்குரீர்
சாமத்தின் மாலையைச் சூட்டிப்பொன் வைகறை தான்செல்லுமே.

அவன்கரத் துய்த்தல்.

மாலை லரவம் புரியார் விடையில் ஸ்ரூபவர் பொன்
மேலை லரவம் புரியார் மகன்மயில் வெற்பணையாப்
பாலை லரவம் புலையுண்டு பாம்புண்டு பையநட
காலை லரவமில் ஐரி லரவத்தைக் காட்டிடுமே.

(௩௬௬)

அசைவறிந் திருத்தல்.

நேத்திர மூன்றுடை யான்மக னென்ற னினை வில்வந்து
பாத்திர மாக்கொண்ட வேண்மயில் வெற்புறை பைங்சொடியே
காத்திரந் தேற வினாந்துநன் னீரிற் கலந்துணாத் தேர்
மாத்திரை செல்லிற் சுரமாலும் பின்னை வழிநலமே.

(௩௬௭)

உவந்தலர்குட்டி யுண்மகிழ்ந்துரைத்தல்.

பணமுடி யாரன் பணமுடி யார்வன் பணமுடிப்பார்
குணமுடிப் பார்தருஞ் செவ்வேண்மயில்வெற்பிற் கொம்பரன்னீர்
கணமுடை யாரென நின்றோமிக் காட்டினிற் காரிகைநடும்
மணமுடி யார்நத் திகைக்கொள்ள வந்த மகிழ்ச்சிருந்தே.

(௩௬௮)

கண்டோரயிர்த்தல்.

பண்ணு யிரங்கொண்டு தும்புரு நாரதர் பாடவிரு
பெண்ணார் விரும்ப வெழுந்தருள் காட்சிப் பெருமையுள்ளான்
றண்ணார் மயில்வெற்பி லீந்தராணி யென்னிற்கண் டானிமைக்குங்
கண்ணு யிரமில்லைத் தேவேந்தர னென்னக் கருதிவந்தே

(௩௬௯)

காதலின் விலக்கல்.

ஆறோ பெரிதா றலைப்போர் கொடிய ரலைகடல்போ
லூறோ வளவின் தனிச்சம்பொ ருதுள்ளங் காலுவட்டு
வீறோது மாயை மகனைவென் றோன்மயில் வெற்பண்ணிலை
பேறோதெம்மூரலர் மாளிகை வைகுந்தம் பின்செல்கவே.

(௩௭௦)

தன்பதியணிமை சாற்றல்.

பகர்தேவி பட்டணம் விட்டுவந் தாற்றிருப் பாலைக்குடி [டோ
மிகுசேது மார்க்கமென் றெண்ணால் லாலெண்ணம் வேறுமுண்
புகலே சிறுவயல் விட்டாற் பெருவயல் பூப்பொழில்கண்
மிகவே தெரியுங்குன் றக்குடிக் கோவிலும் வேலையுமே.

(௩௭௧)

தலைவன், தன்பதியடைந்தமை தலைவிக்குணர்த்தல்.

அன்னை யெனும்பினி யில்லாத காட்டி லருக்கினியே
யுன்னிகர் கின்ற சரவணப் பொய்கை யுதுசுவர்க்கந்
தன்னிகர் கின்றசெவ் வேண்மயில் வெற்பிது தண்களப்
மின்னிகர் பொன்னுல கைவெள்ளி யாக்கிய வீடிதுவே.

(௩௭௨)

உடன்போக்கு முற்றிற்று.

22.—கற்பொடுபுணர்ந்த கௌவை. இங்

இருபத்திரண்டாவது—கற்பொடுபுணர்ந்த கௌவை.

பாங்கியை வினவல்.

பந்தெடுத் தாய்பே ருயிர்ப்பெடுத் தாயொர் பயிலெடுத்தாய்
கொந்தெடுத் தாயங்கு மிங்குஞ்சென் றுய்பவங் கொள்கடலில்
வந்தெடுத் தாண்டவன் சேந்தன் மயில்வரைக் குண்களிதான்
சிந்தெடுத் தேசெல்லுங் கோவை யுறுமெனிற் செப்பினியே. ( )

பாங்கி சேவிலிக் குணர்த்தல்.

நன்றே தருமிந்த மாலையென் றாடதர நான்புகுந்தே
னன்றே பழைய வரைநினைந் தோவெனை யன்பிகந்தோ
சென்றா யு ரும்பினன் காணேன் முருகன் செயலிதென்றே
நின்றேன் மயில்வரைக் கூகை யிரட்டு நெடுஞ்சுரமே. (௩௭௪)

இணைய லென்போர்க் கேதிரழிந்து மொழிதல்.

சொல்லிலங் கிட்டதல் லானான் வளர்த்த துரைப்பிடிக்கு
வல்லிலங் கொன்றுசம் பாதிக்கி லோம்விரை வாய்ப்புகுந்தாள்
புல்ல விளையும் பயிர்க்கிந்தப் போக்கு முளைத்ததென்றாற்
செல்வஞ் செறிசின்ற குன்றக் குடியான் செயலிதுவே. (௩௭௫)

தன்னறி லின்மை தன்னெனோந் துரைத்தல்.

இரவு தவிர்ப்பது நன்றையென் றுளிர்த வேந்தலிற்போய்
வரவினை யாட வருள்செயென் றுள்வேண் மயில்வரையார்
கரவி லொடுங்கவர் கள்ளரென் றுள்சொற் கருதிவன்யா
ஹரமதிற் சாயந்திணிப் பாலை யுதவென்று மோதினனே. (௩௭௬)

தெய்வம் வாழ்த்தல்.

பகரத்தி லேவ லடியென்றல் பண்ணை பகரும்விதை
மகிழ்கின்ற தாய்போல் வருமாறு செய்வி மயூரகிரி
முகிழ்நகை வள்ளி கணவர் தலைவரை முன்னிமணர்
தொகுமலர் பாலை யிருகோங் கலர்த்திய தோகையையே. (௩௭௭)

செவிலியறத்தோடு நிற்பல்.

பிடியானைக் கொம்பொரு நான்குபின் பாகிடப் பிள்ளொடங்க்த
துடியானைக் கொம்புமுற் நான்கினின் றானைத் துறந்துநமர்
படியிது வேற்று மணநினைந் தானம்மிற் பற்றுமுண்டோ
வடியுரை வாழ்விக்கற் வேண்டியில் செற்றினம் மாயிழைக்கே. ( )

பாங்கி தன்னோடு புலம்பல்.

ஆரப் பொருந்திய துன்றாய்க் குறைத்தனை யன்றெனக்கே
சேரச்சொற் றாயில்லை வேலன் மயூரச் சிலம்பிலெம்மை
புரிந் பகைத்துடி பார்க்கவைத் தாயுன் னுறவினைப்
பாந்ந பகைத்துடி பார்க்கவிட் டாயென்ன பாவமிதே. (௩௭௮)

பாங்கியர் தம்மோடு புலம்பல்.

தேவையை மேற்கொண் டெழுந்தாலும் போம்பொருள் சேக்த
பாவைய ரேவேண் மயில்வெற்பி னென்ன பகர்வதியா ளுண்டோ
னேவு நிகர்கண்ணி யைநோக்கி நீங்க ளிரங்கலென்னே
கோவை விரும்பிப்பின் பாலை யிகழ்தல் குணமல்லவே. (௩௮௦)

அயலார் தம்மோடு புலம்பல்.

இரவே யிருபூ மலர மதியை யெமக்கொளித்து
வரவே புரியும்வெய் யோனை யழைத்து மதிகொடுத்து
ளிரைவாய் நடந்தனர் வேலன் மயில்வரை மெல்லியலீ
ரரவே யிழந்த மணிபோல வாடி யயர்ந்தனமே. (௩௮௧)

பயிலிடந் தம்மோடு புலம்பல்.

மாவே வடுக்கொள் பலாவே கனிகனி வண்டன்முல்லைக்
காவேகண் ணீர்சொரி யாதே யிரைசுனை கான்றமணப்
பூவே தலைகவிழ் மென்கொடி யேவனம் போய்நடுங்கு
தேவே யுறைமயில் வெற்பாளை யானெனத் தேடிக்கொண்டே. ( )

நிமித்தம் போற்றல்.

ஒருங்கடி சிற்சுவை தானஞ்செய் வாரொரு கோடி நற்றப்
பெருங்கடி போலு முருகன் மயூரப் பிறங்கடிலே
யருங்கடி யாமென்றன் காவலை நீத்தா ளனையச்செய்தாற்
கருங்கொடியேவரும்பொன்கொடியாற்றின் னுங்காய்க்கொடியே.

சுரந்தணி வித்தல்.

நேசித்த பாதையி ராய் சுரவழி நேரும்வல்லோர்
யோசித்த பாம்பனந் தங்காண லாம்வே யுகுத்தமுத்த
மாசித்த பூமகள் கொப்புள மாங்கதி ராந்தெய்வநீர்
பூசித்த வேண்மயில் வெற்பாறைக் காப்பது புண்ணியமே. (௩௮௨)

தன்மகள் மென்மைத் தன்மைக் கிரங்கல்.

பன்னீரில் லாச்சந் தனம்பார்க்கில் வெப்பாம் பதயுகள்
மென்னோவொர் நாளனத் தூவி யெனச்சிவப் பெய்தியவா
னன்னீர்கொள் வேண்மயில் வெற்பிற்குனை மொண்டநல்லதண்ணீர்
வெந்நீரென் பாட்டுக் குளிர்நீர்மை யானதென் வெஞ்சுரமே. ( )

இளமைத் தன்மைக் குளமெலந் திரங்கல்.

வேங்கைத் துறுகற் புலிப்பற மென்று வெருவியையர்
பாங்கர்வந் தீட்டி கொடுக்கு மிளமைப் பருவத்தினு
நீங்கிருள் யாமத்து வேண்மயில் வெற்பைத் துருவினளாங்
கோங்கரும் பாது தளவுமின் ளாது குறுமுதையே. (௩௮௩)

அச்சத் தன்மைக் கச்சமுற் றிரங்கல்.

பங்காளும் வள்ளியென் றாய்தேவ குஞ்சரி பால்விருப்பார்,
மங்காத வாசக் கடம்பார் மயூர வரையினிலே
சங்கித மேளந் தனூரென்ற போதுள்ளந் தானஞ்சுவாள்
வெங்தா ருடலத்த நாகங்க ளோசிக்கின் மெய்நடுக்கே. (ந.அ.௭)

கண்டோ ரிரக்கம்.

தாகத்தி னாற்சென்று பாங்கிய ராற்றிற் ருலைப்படச்சூழ்
போகத்தி னூர்சொல் விடியே முழங்கப் பொறுதநற்று
யாகத்தின் கண்மழை சோனைய தாக வகலுங்கொல்லோ
மேகத்தின்பான்மின் னுப்போலச்செவ்வேண்மயில்வெற்பிடத்தே.

ஆற்றுத் தாயைத் தேற்றல்.

வானத்திற் செல்வன் பரவையி னாடி வருவனிந்தக்
கானத்தை வெற்பைத் துருவில னேபண்டு காதிர்பட்டி.
தான்வைத்த வேரை யிவர்மாறி வைக்கினூர் தான்கொணர்வன்
ஞானக் குமரன் மயில்வரை வேந்த னளனல்லவே. (ந.அ.௯)

ஆற்றிடை, முக்கோற் பகவரை வினாதல்.

படையவர் முன்செல்லப் பின்படைந் தாளொரு பாவையி
லுடையவர் வேண்மயில் வெற்பகல் வாரினுண் டோகண்டது
நடையவ ரேகையின் முக்கோல்கொண் டிய்வா னடையவரே
குடையவ ரேயறக் கூனி யமுது குடையவரே. (ந.க.௦)

மிக்கோ, ரேதுக்காட்டல்.

பெண்ணைப் பிரிந்தாள் பிரிந்தா ளெனச்சொற் பிதற்றிவந்தார்
விண்ணி காட்டினில் வீணை யலைவதென் வேலெடுத்தோர்
மண்ணிம் போற்றுங்குன் றக்குடி யாய்பரு வத்தொருவ
ருண்ணை கேணி சுவைபெறு மோவிவ் வுலகத்திலே. (ந.க.௧)

எயிற்றியோடு புலம்பல்.

மேகம்தேறிய வெண்பிறை போற்கொடு வேங்கைநக
மோகையிற் குடு மெயினர்பெண் ணோமரி லோன்முருகன்
சோகயி லாத மயில்வரை மீதொரு தோகையுமோர்
நாகமுங் கூடி விளையாட லுண்டோ நவிலுவையே. (ந.க.௨)

குரவோடு புலம்பல்.

மருணர் குழையணிந் தாய்பூங் கொடியிடை வாய்ந்தண்பூர்.
கூருவா யினைமுரு கோன்மயில் வெற்பிற் செழுங்குரவே
பிருகா னடையும் வலோக்கையுஞ் சொல்லுமில் லாவியப்பா
யொருபாலை காட்டியொர் பாவையைக் காட்டா துணர்வல்லவே.

சுவகேண்டிரங்கல்.

திரண்ட குமரியைக் ஷகப்பற்றி னீர்சுரத் தீவலஞ்செய்
துரந்தரு சேந்தன் மயில்வெற்பை நீங்கின ருற்றவர்கா
லிரண்டடி நாலடி யாகிய தேபெண் ணிரண்டடிதா
னரண்புது மெட்டடி யாகிய தேசெய்ய லாவதென்னே. (௩௯௪)

இ து வு ம து .

எங்குஞ்செந் தாமரை மேற்றா மரையுற் றெதிர்கடம்பு
குங்குமஞ் சந்தங் கொழுந்து மணத்தாற் குளிர்ந்தனவாற்
றங்கு புறவடி மீதுசெங் கைகொண்டு தாங்கியபோ
தங்க வினையடி யீதுசெவ் வேண்மயி லார்வெற்பிலே. (௩௯௫)

கலந்துடன் வருவோர்க் கண்டு கேட்டல்.

உடம்புமுன் னாக வுயிர்பின் னுருவெடுத் துற்றதுபோ
லிடம்பெறுகொங்கையொருவேந்தன்பின்னடந்தேகலுண்டோ
குடம்பைதன் னீடுனெப் புட்போற் குகன்மயிற் குன்றிடத்தே
நடந்தவர் போல் வரு வீர்தும் வரத்து நலந்தந்ததே. (௩௯௬)

அவர், புலம்ப நேற்றல்.

சுவர்ப்படு பந்தென மீடிமின் னேயவர் சுந்தரனார்
தவப்புதல் வன்முரு கேசன் மயில்வரை சார்ந்தவர்போ
லுவப்பின் ராகி மருவ லரைமுடித் துற்றுதவிச்
கவற்சியில் பேரின்ப மேவ நகர்ப்புறங் கால்வைப்பரே. (௩௯௭)

புதல்வியைக் காணாது, கவலை கூர்தல்.

விண்ணாட்டு மங்கைய ரான் மாடி யாடியின் மெய்ம்மறைக்கு
மண்ணாட்டு மாதர் திகழ்வேண் மயில்வெற்பின் மற்றென்கண்
கண்ணோர் குராவு மராவு மராவுங் கராவுமென [டேன்
துண்ணே ரிராவுங் கலையுங் கலையுமென் னுள்ளமுமே. (௩௯௮)

கற்போடு புணர்ந்த கேளவை முற்றிற்று.

இருபத்துமூன்றாவது—மீட்சி.

தலைவிசே ணகன்றமை செவிலிதாய்க் குணர்த்தல்.

முத்தெனச் சென்றோர் மயில்தொடர்ந் தேனது வான்பறந்த
போதொரு மாணைத் தொடர்ந்துசென் றேனது போனதுகான்
வீதி செறியில் வெற்பார் செயலென்று மீண்டனன்பான்
போதல்செய் யாதது வானே யவர்கேண் பொருந்தினரே. ( )

தலைவன் றம்மூர் சார்ந்தமை சாற்றல்.

வையா புரியுஞ் சரவணப் பெய்கையும் வூயில்செற்
கையா றீரண்டுடை யான்கோயிற் றேகைக் கணங்கிரியு
முய்யா னீமுந்க நும்வீர வாசு வுடனிடும்பன்
மெய்யான சன்னிதி யும்பா ரிதூநம் வியனகரே.

(௪௦௦)

தலைவிமுன் செல்வோர் தம்மோடு தன்வரல்,
பாங்கியர்க் குணர்த்தி விடுத்தல்.

பந்தடி போற்பா விடையா டியகுழற் பண்பினைப்போ
லுந்து மிருவினை யாற்போகந் துய்ப்பா ருடம்பினைப்போல்
வந்து திரும்பிய பாங்கியர்க் கேவேண் மயில்வரைமேற்
சந்தடி பார்த்து வரல்கூறும் வேதத் தலைவர்கனே.

(௪௦௧)

ஆங்கவர், பாங்கியர்க் குணர்த்தல்.

நல்லதண் னீரீள்ளி யுண்ணு தவரில்லை நன்மலரை
யெல்ல வருமுடிப் பாரத னுசிலன் னிரங்குதனீர்
கல்கிகொள் வேண்மயில் வெற்பி லிருவருங் காடன்செட்டி.
செல்வ மணிமண் டபப்படி பார்த்துத் திரும்பினரே.

(௪௦௨)

ஆங்கவர் கேட்டு, நற்றாய்க் குணர்த்தல்.

அன்னை யெமையிந் நகரார் துணையற்றவரெனவே
சொன்ன பழிமொழி போயின வாற்சரம் போமிருவர்
மன்னுகுன் றக்குடி வேளை வணங்கி மருதுதுரை
தன்ன தரண்மனை யிற்புகித் தேவரல் சாற்றினரே.

(௪௦௩)

நற்றாய் கேட்டவ, னுளங்கொள் வேலனை வினாதல்.

மயில்வரை வேலன் வருவரென் றேறி வருமுருகா
புயலு மொருமின்னுங் காட்டி னடந்த புதுமையுண்டே
யயலவர் காண வகமெய்து மோவயல் வீடெய்துமோ
செயல்பெற்ற மின்கைத் தருமோவின் றேவிது செப்புகவே.

( )

மீட்சி முற்றிற்று.

இருபத்துநான்காவது—தன்மனைவரைதல்.

பணிமொழி நற்றாய் மணனயர் வேட்கையிற்,

சேவிலியை வினாதல்.

வராம லிருக்கினு மோர்வீட்டுள் ளார்பிறர் மாடத்திலே
யிராம லிருப்பர் குகன்மயில் வெற்பி லிதுவளமார்
தராதுகொண் டார்பின் கொடாதுசென் றுர்வந்து சார்ந்திந்தலூர்
பரவி மணங்கொண் டிலர்கா வலரென்ற பான்மைநன்றே.

( )

‘சேவிலிக்கிதுகா,’ வரைந்தமை யுணர்த்தல்.

சொன்மாலை கொண்டபுலவர்க்குச் சேந்தன்பைந்தோகைவெற்பி
னன்மாலை பைம்பொன நூர்தூசு தண்டிகை நல்லுணவீர்
சொன்மாலை யீந்து தலைநா ணிகர்நா ணிலைசெய்துநம்
பொன்மாலைக் கேமணந் தந்தாரென் றெற்றார் புகன்றனரே. ( )

வரைந்தமை சேவிலி, நற்றாய்க் குணர்த்தல்.

அருணிதிப் பாலினு மேற்பா ரினுமறி யாமையினன்
மருது துரைபணி சேந்தன் மயூர வரைத்திருவே
யிருவரை யேந்தி யொருவரை யுட்கொண் டிருந்தவனோர்
வரைதலை மேற்கொண் டனவென்று வெஞ்சொல் வழங்கினரே.

‘உற்றங்கிருவரும், தலைவியில் வந்தழி தலைவன் பாங்கிக்,
கியான்வரைந் தமைநுமர்க் கியம்புசேன் றென்றல்.

குன்றக் குடிக்கும ரேசன் பதத்தருள் கொண்டென்று
மன்ற னடந்தது சோலையில் லாமலைன் மாணையருண்
மின்றகு நண்ணிடைக் கோது சனத்தை விளம்பவற்றோ
வொன்றியநீயெனுங் கொம்பில்லைத்தப்பென்பதொன்றில்லையே. ( )

தானது முன்னே சாற்றிய துரைத்தல்.

வெப்புற்ற கார்வலம் பார்க்கின்ற நாடவிம் மெல்லியலைக்
கைப்பற்றி யேகல்கல் யாணமன் றோவின்னு கைப்பற்றின
ரொப்பற் றவரென்று சொல்வதென் னோண்மயி லோங்கலிவ்வு,
ரெப்பக் கழுமுரைத் தாரெங்கள் போலுன்கை யேற்றவரே. ( )

இதுவுமது.

நானுரைத் தேன்முன்ன மன்றித் தமிழ்கொண்டு நல்குவெகு
மானமுந் தோகை மலைக்கும ரேசர்முன் வைத்தவன்ன
தானமு மஞ்சளும் வாசியும் யானையுந் தையனல்லார்
தேன்மொழி யுங்கண்ணுங் கைகாலு மூரெங்குஞ் செப்பினவே.

தன்மனை வரைதல் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாவது—உடன்போக்கிடையீடு.

நீங்குங் கிழத்தி பாங்கியர் தமக்குத், தன்சேல வுணர்த்தி விடுத்தல்.

அன்பினிற் காத்தவர்க் கேகாணிக் காசை யளித்தனன்பின்
வன்சொற் செவிலிக்குக் கூற்கா சளித்தேன் வருபவரே
துன்குர வற்கொரு கரசளித் தேன்குகன் றோகைவெற்பி
லென்சேல விப்படி யானதென் றோதிடு மேழையர்க்கே. ( )

தலைமகள், தன்சேல வீன்றுட் குணர்த்தி விடுத்தல்.

ஹைக்குயில் கூவ மதன்வருஞ் சேர்தன் மலிவ்வரைமேற்
கைக்கிளிக் கன்னத்தை யூட்டச்சொல் லீர்கலைக் கேபிடிசேர்த்
திக்கணம்பிச்சைப்புன்னீட்டச்சொல் லீரெங்கு ன்ணையப்பூங்
கொக்கைக் குயிலுக்குக் காட்டச்சொல் லீர்நடக் கும்பலரே. ( )

ஈன்றுட் கந்தனர் மொழிதல்.

ஒட்டித் திருட்டைவி சாரித்தி டாம லொருத்தரிடங்
கட்டிக் கொடுக்க நினைத்தத னாலிவன் காட்டொளித்தாள்
செட்டிப்பெயர்கொண்ட வேண்மயில் வெற்பினுன் செங்கைக்கிளி
யெட்டிப் பழந்தின்னு மோகொள்ளுங் கோவை யிகழ்ந்தினியே.

ஈன்றுள், அறத்தோடு நின்றலிற் றமர்பின் சேறலைத்,

தலைவி கண்டு தலைவற் குணர்த்தல்.

பந்தன கொங்கை யறத்தொடுநின் றிடும் பாவிசொல்லா
லெந்தை யிடத்தன்னை சொன்னாள் கொ லெந்த லகத்திருக்குஞ்
சந்தனஞ் சுற்றிய வத்தியு மாவுந் தழைபரசங்
கந்தசு வாமி மயூர வரைகுழ் கடம்படர்ந்தே. (சகசு)

தலைமக டன்னைத் தலைமகன் விடுத்தல்.

உருக்கு மணியைத்து வாரசை யான்கொண் டிடன்செல்லுநாட்
டிருக்கு மவனுக்கு முன்னேனைக் கட்டிய தேரிதன்றே
நெருக்குமுன் றன்னைக்குந் தந்தைக்குஞ் சேனைக்கு நேசமுன்னு
விருக்குமுன் றேகந்தன் டாயூர வெற்பினி லேந்திழையே. (சகரு)

தமருடன் செல்பவ ளவன்புற நோக்கிக், கவன்றறற்றல்.

போர்புரிந் தாற்பழி யென்றார் குகன்மயிற் பொன்வரைமே
லார்பிரிந் தாரிப் படிச்சேலை சுற்ற வணிகொடி சேர்த்
தூர்புரிந் தாரினை வாழையுங் கட்டியுள் ளாமெனது
தேர்பிரிந் தாரினத் தேரே திரும்பு திரும்பினியே. (சகசு)

உடன் போக்கிடையிடு முற்றிற்று.

இருபத்தாறுவது—வரைவு.

சென்றோன் மீண்வேந்து அந்தணரை (முன்னிடல்.)

கையிரண் டாறுடை யான்மயில் வெற்பிற் கவன்றதுகண்
டுப்தலை யெண்ணித் தமரொடும் பேசி பொருவர்தன் னா
வையரை மேவிவந் தாலுயிர் போல வந்தான்
மெய்யுறு நாலரை மேவ விவற்குடிகவெய்தே.

MAHAKHOPADHI

சான்றோரை முன்னிடல்.

திக்கோ ருடன்புவி யோரு மமரருந் தேடத்தக்க
தக்கோருந் தேடும் விசாகன் மயில்வரைச் சாரலிலே
புக்கோ ருரைத்தசொற் றப்பா ருடனே புருந்தனரான்
-மிக்கோரை நோக்கியன் றோசெய்கு வார்மண மேலவரே. (௪௧௮)

அருங்கலந் தருதல்.

சேலாகு மாயன் மருகன் மயூரச் சிலம்பிடத்தே
மேலாநம் மைய ரிறையோ னளித்த வியன்கனக
மாலார் சரப்பணி சொன்ன வளைமுத்து மாலைகொ ள்ருங்
காலாழி கண்டன ரோராழி போலக் கலித்தனரே. (௪௧௯)

வரைந்துழிக் கண்டோர் மகிழ்ந்து கூறல்.

சங்கமுங் கைப்பற்றித் தீவவுஞ் செய்த தகையுஞ்செங்கை
கங்கைப் புனல்வைத் ததுபாவுந் தேருமுன் கண்டனமே
மங்கல வேண்மயில் வெற்பின் மழுவில்லே மாணுமில்லே
யிங்குவ ரீசனன் நேமங்கை பாக மிசைந்தனரே. (௪௨௦)

வரைவு முற்றிற்று.

இருபத்தேழாவது இல்வாழ்க்கை.

தலைவன் தலைவிமுன் பாங்கியைப் புகழ்தல்.

காவேந் தியகுழல் கண்ணுஞ்செங் கையுங் கதிர்நகையு
மாவேந்தர் பொன்னும் பெரியோரு மில்வண்ணம் வைத்ததின்னே
பாவேந்தர்க் கன்பன் சுகன்றோகை வெற்புறை பாவையென் கைப்
பூவேந்து முன்கையன் றோவிந்த வண்ணம் புரிந்தனுவே. (௪௨௧)

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்.

கதிர்மதி போலென்றுங் கன்னி தொடர்ச்சிங்கங் காணுமென்றும்
விதியினிற் சொற்றனார் வீணவார்த்தை யின்றி விளைத்தல்செய்தி
ரெதிருற்றி வேண்மயில் வெற்பி லிராமனென் றேயிசைத்த
மதுர மொழிரிலைத் தீர்மான ரென்சொல்வளர்த்தனிரே. (௪௨௨.)

தலைவியை, வரையு ளாளாவும் வருந்தா திருந்தமை.

உரையா யென்றல்.

ஆர்விட்டின் மன்றலென் றார்மெலிந்தாய்பின் னறுபுதுநா
ளோர்விட் டிருந்தனை நீங்கா திருப்பதை யுன்னியநீ
கார்விட் டிலாவுங் சுகன்மயில் வெற்பிற் று காட்டல்கண்டு
புதுவிட் டிறங்கினை யாவியெங் கேலைத்துப் பாததனை யே. (1)

பெருமகளுரைத்தல்:

மொருந்திட முண்டண்மை யுனை துணையுண்டு பொய்க்குநுண்டு
விருந்துண் டியமுண்டு சங்குண்டு தேருண்டு வேட்கையென்னு
மிருந்திடு கீயுண் டிவருண்டு நானுண் டெலாங்கொடுத்த
மருந்தெனுந் தோகை மலைமே லிருக்குஞ்ச வாடியுண்டே. (1)

தலைவனைப் பாங்கி வரையுநா ளளவு,

நிலைபெற வாற்றிய நீர்மை விதைத்.

கனவினு நீங்கில னெம்மா னுணையெநதக் காலத்துமுன்
மனமிசை நீங்கிலம் யாழுமி தாக மயின்முருகன்
றனிமயில் வெற்பி லிவன்பாவை நோக்கிச் சலிப்பதுண்டே
யநநடை யைப்பிரிந தெவ்வண்ண நீதுய ராற்றியதே. (சீஉநீ)

மன்றன் மனைவரு சேவிலிக் கிதுளை, அன்புற வுணர்த்தல்.

காவும் விழைவும் வரவங் கொடையுங் கதித்தமயிற்
றேவு மயில்வெற்பு மாயின ரோயன்று தேயு யுன்கால்
வாவுங் கிரியுஞ் சரமும் புறவுமீ வருந்தசெய்தார்
பூவு மணமும் பிரிதலுண் டோபெற்ற டுங்கொடியே. (சஉசு)

வாழ்க்கைநன் றறைதல்.

விண்பார்த்த னேக்கி விசம்பு தொழுமயில் வெற்புடையான்
பண்பார்த்த தொளிக்குஞ்சொன் மாண்புணர்வேன்பதம்பணியோ
னண்பார்த்த மங்கை பறிவையென் சொல்வது நன்குணவிற
கண்பார்த்து மற்றவன் கைபார்த்து றிறகுஞ்சொந் கண்டிலனே. (1)

மணமனைச் சேன்று வந்த செவிலி,

பொற்றொடி கற்பியன்றறய்க் குணர்த்தல்.

இசைநதிநிங் காலை முருகன் மயிலவரைக கேகிவரும்
வசம்பெறு மானம் புரக்குஞ் சரவண வானிகுடைந்
தசைந்த விருளுந் தறியாது சேருநண் பாதரிக்கும்
பசங்கொடிக் காரோ கருங்கொடிச் செய்கை பயிற்றியதே. (1)

நன்மனை வாழ்க்கைத் தன்மை யுணர்த்தல்.

நம்மனை வாழ்க்கை யினுமவர் வாழ்க்கை நலங்கனிவா
கும்மனை யன்பிற் படுத்துஞ் செயல்கொடுக் குஞ்செயற்கெ
மம்மனைக் கல்லும் பகலும் துயிலில்லை யாறுபெற்ற
கம்மனைப் போலு நிலைபெற்ற தோகைக் கனங்கிரிக்கே. (சஉசு)

அன்னவர் காத லறிவித்தல்

ஒதா திருந்திலர் வேந்தரக் கா லு முறநினைப்பார்
துதே துணையில்வந்தாலும் வருவர் துயர்தலின்றி
மாதேயித் தியோதிபிரிவினுஞ் சேந்தன் மயில்வரைமான்
சேதாந் தியர்மனம் போல்வே றெருருதேய்வம் வேண்டிலனே. (1)
இல்வாழ்க்கை முற்றிற்று.

இருபத்தெட்டாவது—பரத்தையிற்பிரிவு.

காதலன் பிரிவுழிக் கண்டோர் புலவிக்,

கேதுவி தாயிவ் விறைவிக் கென்றல்.

மணிமாட வீதி மயில்வரை வேலை வணங்கிலர்போற்
றுணியா தனதுணிந் தேகினர் மாவென்று சொல்லவுற்றா
ரணியார் நறுங்கொங்கையாற்றுங்கொல்லோவன் பில்லாயிழையார்
பணிமே விருந்தங் கருடனை யேவிட்ட பாவத்தையே. (சாநக)

தனித்துழி யிறைவி துனித்தழு திரங்கல்.

கர்ட்டைவி டாதுபின் னுட்டைவி டாது கலந்தவுயிர்
கூட்டைவிட் டோடிற்றை மோவெனைப் போல்பவர் கூறிலுண்டோ
சூட்டு மயில்வரை யாரரு ளீதெனிற் சொல்வதென்னே
வீட்டில் விருப்பறுத் தாரோ பரத்தை விரும்பினரே. (சாநக)

பாங்கிது வென்னெனப் பாங்கி வினாதல்.

தேன்காணும்பூம்பொழிற்செவ்வெண்மயில்வெற்பிற்சேயிழையுன்
மான்காணு மைக்கண் ணுங் கொங்கையுங் காண மலரணைநீ
தான்காணு மந்தப் புரம்பலா காணச் சரிக்கிலிது
நான்காணத் தக்கது லோ சொல்ல சொல்ல நறுதுதலே. (சாநக)

இறைமகன் புறத்தோழிக் கிறைம்க் ஞுணர்த்தல்.

கொண்டு கழித்தன வாளைங் குகன்மயிற் குன்றிடத்தே
வண்டு கழித்த மலர்களுண் டேயிந்த மானகரா
ருண்டு கழித்த கலமென்றெண் ணுரிறை யோர்பலருங்
கண்டு கழித்த குடந்தேடிச் சூளையைக் காத்தனரே. (சாநக)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்.

ஆனாலும் பட்சியை வாவிதன் ளாதடி யார்பதவி
மேனாலு மெய்த வருள்வோன் மயில்வெற்பர் வேண்டினர்பாற்
றேனாலும் கன்னல்விட் டோலையுண் ணுங்கரித் தேசத்தினர்
போனாலும் போவதுண் டோமனத் தாசையும் போகமுமே. (1)

தலைவி; சேவ்வணி யணிந்து சேடியை விடுத்தல்.

குருட்டின ரானைகண் டாலன்ன பன்மதக் கொள்கையுள்ளோர்
மருட்டினை நீக்கு முருகன் மயூர ளளையையன்ன
டிருட்டினர் சென்றிடுஞ் சேரியிற் செல்கெனச் சேடிமின்னு
ரிருட்டினிற் செவ்வ லரிபலர் காண வெழுந்ததுவே. (சாநக)

அவ்வணி யுழையர்கண் டமுங்கிக் கூறல்..

பாய்காய்க்குந் தோளுடை மாயன் மருகண் பணிந்தவர்க்குத்
தாய்காய்க்கு மன்பன் மயில்வரை மேவிய தையனல்லார்
நோய்காய்க்கு மாகையி னாலே விடுத்தனர் நொய்யபிள்ளைக்
காய்காய்க்கும் பூவைக் கனிகாய்க்கக் காட்டல் கருத்தல்லவே. ( )

பரத்தையர் கண்டு பழித்தல்.

சேவேற் றிடுங்கொடி யார்பணி யார்க்குத் திருக்கொடியார்
கோவேற்ற பிள்ளை குமரன் மயில்வரைக் கொம்பனையார்
காவேற்ற பூங்குழன் மேனா னெறிந்திக் கடைத்தெருவிற்
பூவேற்ற தன்பருள் வாளை மருவப் புரிந்ததுவே. (ச௩௮)

பரத்தைய, ரூலகிய னோக்கி விடுத்தல்.

பரத்தையிச் சித்தவர் வீட்டையு றுரேன்ற பான்மைதப்பி
வரத்தை யுதவினம் வேண்மயில் வெற்பர் மகிழிறைவா
வரத்த களிறு மலையூடு போய்த்தரு வற்றொடித்துத்
திருத்தகு பூஞ்சனை யாடியுந் தன்பிடி சேர்ந்திடுமே. (ச௩௯)

தலைவன், வரவுகண் வேந்து வாயில்கண் மொழிதல்.

காத்தெனைச் சிந்தையிலெண்ணியநான்கையுங்கைக்கொடுத்தோன்
தேத்தரு வாரு மயில்வரை யாசிறதை சீரிதன்றோ
தூர்த்தனை நீத்தனர் பன்னிரு நான்வரை துயக்கவல்லி
பூத்தது பார்த்துவந் தார்வடு நீங்கப் புறநகரே (ச௪௦)

வரவுனர் பாங்கி யரிவைக் குணர்த்தல்.

வாய்க்காற் புனன்மறு வாய்மடை பாய்ந்து வரிணுந்தலை
சாய்க்காது செந்நெ லதனால் வெகுநலந் தான்பெற்றதாற்
சேய்க்காசை யுள்ள மயில்வெற்பர் வந்தனர் சென்றெதிர்வாய்
தாய்க்கா னதுபிள்ளைக் குண்டேமன் னர்க் குச் சகசமதே. (ச௪௧)

முதிரா மேன்முலை யெதிர்கொண்டு பணிதல்.

கண்ணுக்குங் கைக்கும் பகைவருமோசெங்கைகண்ணிற்பட்டால்
விண்ணுக்குப்பாதையெ னுமே வண்மயில்வெற்பர் வேற்றுமையோ
பெண்ணுக்குப் பேயு மிரங்குமென் பாரிவர் பேரறிவா [தே.
மெண்ணுக்கென் னோசொல்லதின்பமொன்றேயுயிரென்பதொன்

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்.

நிரம்பப் பசித்தவர் சோறுண்டல் போல நிருபர்துயத்தார்
குறும்பை முலையுந்தண் ணீர்த்தாக முற்றவர் கொள்கைபெற்றாள்
விரும்பிய சேந்தன் மயில்வரை யாளொரு மிக்குப்பெற்றாள்
கருமீபுகட் டாக வெறும்பு வருமென் கதைப்படியே. (ச௪௩)

இதவும் அடுத்தகவியும் தலைவிக்குறறு.

காமக்கிழத்தி, நீத்தமை பொருதுநின்றிகிழ வோனைப் பழித்தல்.
அன்றிலன் ஒரு முளர்பாரி னம்மன்ன ரட்டையன்னு
ரென்றுசொல் வாளு மொருத்தியன்றோவவ ளென்னின் மிக்காள
குன்றக் குடிக்கும ரேசன் பதமலர் கூடலர்போற்
கன்றி வெகுண்டுசொல் ளாதது சொல்லுங் கருத்தெண்ணிலே ()

அவளோடு, பாங்கோடு பரத்தையைப் பழித்தல்.

அருளை விருமபி மறவாத வென்னை யகன்றுசென்றார்
பொருளை விருமபி மறப்பார் விருமப்ப புகுதல்செய்தார்
முருகன் மயிலவரை யாரன பவாமிசை முறுவங்கொல்லோ
விருவரும பொய்யன் பினரன்றி யில்லை யியம்புதற்கே. (சசௌ)

(காமக்கிழத்தி) மனைவியைப் பழித்தல்.

வந்தார் மறந்தனண் முன்செயல் யாவு மறித்துமங்கே
பிரதா ரதற்கும் பெருமூச செறிந்தனள் பேதையிவ
டந்தா வளத்தை விலங்கிடு வாரிற் றடைபுரியா
ளெந்தோ விவன் செய்கை வேண்மயில் வெற்பி லிருப்பவரே ()

பரத்தையர் காதற் பரத்தையைப் புகழ்தல்.

வாராது வந்த மறிமாளை நீக்கி மனைபயலா
டாராத வாளைக் கொருபிடி யாகுருளு சாதிமீன்னாள்
பாரா ளவளொடும வா த்தனம் வாழ்க்கையின் பண்பையன்றோ
சீராரும் வேலன் முருகன் பழரச சிலமாடிடகதே. (சசௌ)

(பரத்தையர்) தம்மையிகழ்தல்.

திராத நெஞ்சுககு தெய்வந னுணையென்று செபபுமொழி
தாராள மாயின தெங்குநக கோவவர் தங்களுக்கோ
வாராரைச் சீறி வருவாரைத் தேடி மதாததெழுந்தாய்
பாரா நனைக்கொங்கை யேகுசன் றோகைப் பருப்பதத்தே. ()

(பரத்தையர்) கிழவோன் றன்னையும் பழித்தல்.

மின்றகு நண்ணிடை யார்குண மாறிடை வேசைகுண
மென்ற தவர்க்கு வராதே நடந்துகொ ளின்பமென்னோ
மன்றன் முருகன் மயில்வரை சென்று வருமிறைவா
வொன்று மறிவினர் மேலே நடந்தன வுன்புத்தியே. (சசௌ)

(பரத்தையர்) தம்மை (த்தாமே) புகழ்தல்.

மின்னென மாதர் பயிலு வ குகன்மயில் வெற்பவரே
பெர்ன்னனை யாளுமப புவையு நங்குலப் பூணவ்யரம்
பன்னுவ தென்னவர் கற்பிற்கு வெஞ்சொற் பகர்த்தற்கன்றோ
மன்னு முல்கொரு நூலைக் குறளென்று மாற்றியதே. (சசௌ)

வெள்ளணி யணிந்து வீத்தேதல்.

மதுமலர்ச் சோலை யுதிர்மலர் சோதி மதியுழுத்த
முதிர்வன் போலு முருகன் மயில்வரை யொண்டொடியார்
கதுமென வெள்ளைத் துகிலுமுத் தாரமுங் காட்டிவெள்ளைப்
புதுமலர் சூடிப் பழமலர்ப் பேர்சொல்லிப் போந்தனரே. (சுருக)

புள்ளணி, மாலைவே லண்ணல் வாயில் வேண்டல்.

ஆயிர கோடி யுடுவுதிர்ந் தாலென்ன வார்த்தகனி
பாய மலருகும் பூஞ்சோலைத் தோகைப் பருப்பதத்தார்
தாயிலு மன்ப ரருளுண்டு மானருள் சற்றுமுண்டு
சேயின் னென்றனி ரண்மைய னாயினன் செப்புகவே. (சுருக)

தலைவிநெய் யாடிய திசுளை சாற்றல்.

தருவார்த்தை யின்றி மறுவார்த்தை பேசுந் தையயிலரைப்
பொருள்வார்த்தைக் காவி சுழுவா ரிகரென்று பொய்மறந்தீர்
முறவார் நிகழ்துகன் மாபூர வெற்பின் மடந்தைக்கென்சொற்
குரு வார்த்தை யோபெற்ற பாலானெய் யாடிக் குளித்ததுண்டே. (1)

தலைவன் றன்மனத் துவகை கூர்தல்.

அனைக்குமுன் னேதருதையார்க்குமுன் னேபெற்ற வையனன்பர்
தனைக்குமுன் னேவருந் தோகை மயிலவரைத் தையனல்லாண்
மனைக்குமுன் னேபெற்ற வானகன்று தூக்கியென் றோமகிழு
மெனக்குமுன் னேயிரு பாறகுடந் தாங்கி யெதிர்கொள்வதே. (1)

தலைவிக் கவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்

நாசாணு நாச ரெனததேவா வந்தடி தாழ்ந்துகிவ
பூசா விதிசெயுந் சேர்தன் மயிலவெற்பா பூங்கொடியுன்
பேசாத பின்னையப பேசுகி கும்பினினை பேரிடவுன்
ஞசார வாசலுற் றுரறி யேனுன னருளுள்ளமே. (சுருக)

தலைவி யுணர்ந்து தலைவனோடு புலத்தல்.

பூவென்ற சோலை புனிமே லுடுக்கணம் பூதததென
மீவென் றெழுகுகன் றோகைவெற் பிரன்பு வேண்டி வந்தீர்
மாவென் றகண்ணு முலைப்பான் மணப்பவ ரென்றிடினுங்
கோவென் றவரென்ன மோவிழி யாமை குறித்தனரே. (சுருக)

பெரியோன், விடுத்துழிப் பாங்கி வாயில் மறுத்தல்.

விண்கா வுணுமந்தி மேனோக்கிப் பாய விரிந்தகனித்
தண்கா வளந்திகழ் வேலன் மயில்வரைத் தையனல்லாய்
மண்பா ணடைகொண் டனையுடம் பாங்கி மதியுழுத்துப்
புண்பா விசைந்தவர் வந்தாரென் றோதுதல் பேதைமைமே. (1)

பாணன் வாயில் மறுத்தல்.

இங்கே யிறையவர் வந்தார் புறத்தொழுக் கில்லையென்று
சிங்கீரம் பேசினே வேலன் மயூரச் சிலம்பண்ணலா
ரங்கே யிருக்க வவனோ விவனென்னு மப்பதத்திற்
சங்கீதம் பாடின யாமே பொய்ப் பாணர் தருமநன்றே. (சௌஅ)

பாணன் கூற்று.

வல்லென்ற கொங்கைமின் னேகுகன் றேகை மயில்வெற்பிலே
கொல்லென் றயலவர் கூடின ரேயவர் கூடவப்பாற்
செல்லென்ற போதிடி யுற்றதொத் தேன்சினர் தேயெடுப்பேன்
கல்லென் றனைபடி யாதிருந் தேனருள் காண்பதென்றே. (சௌக)

விறலி, வாயில் மறுத்தல்.

பண்ணுஞ் சுரமும் பயின்றிடுங் காலம் பயின்றனமு
னண்ணுஞ் சுரமு மொழியு மறந்தனர் நாளுக்குநாட்
கண்ணுமில் லோமிரு காதுமில் லோமிரு கையுமில்லோம்
பெண்ணுமில்லோம்விற லீகந்தன் றேகைப் பிறங்கலிலே. (சகூ0)

கூத்தர் வாயில் மறுத்தல்.

ஆடிய்காலுஞ்சொற் பாடு மிடறுமுள் ளார்கண்மிக்கா
முட றவிர்த்தவர்க் காவன தேட லுறுதியென்றே
தேடு முருகன் மயில்வெறபர்க் கொதுமின் செப்புமென்போற்
கூடு நசைகொண்டு மேலா டியகழைக் கூத்தர்களே. (சகூச)

விருந்தோடு வந்துழிப் போறுத்ததுகண், டிறையோன் மகிழ்தல்.

செருந்தொன்று கூந்த லினியென்செய் வா ளன்பு சேரினமாம்
விருந்தொன்று வந்தது ரெஞ்சே குகன்மயில் வெற்பிலது
பொருந்தென்று சொல்லு மினமே துனியெனும் புன்கணுக்கோர்
மருந்தென்று தேறினிச் செவ்வா யமுத மருந்தல்லவே. (சகூஉ)

இறைமகள் விருந்துகண், டோளித்த வூடல்வெளிப்பட னோக்கிச்,
சீறே லென்றவள் சீறடி தோழல்.

பஞ்சுனை, மேலஞ்சிச் செல்கின்ற காலைப் பருத்தடக்கை
வெஞ்சின வேழத்தின் மேற்சிலம் பார்த்தன வேர்த்துவிம்மித்
துஞ்சினர் போலு மினாம்பிடி பஞ்சடி தொட்டவன்றே
கஞ்சமுத் தின்றன செவ்வேண் மயூரக் கனங்கிரிக்கே. (சகூங்)

இஃ, தேங்கையர் காணி னன்றன் றென்றல்.

வேலை விநீம்பினர் புன்றொழிற் செய்தல் விகிதமுன்றே
மாலுடை யாரென வந்தனை தோகை மயிற்சுமரன்
சோலை மயில்வெற்பின் மன்னவ னேசிறுத் திதாண்டனென்னக்
காலை முடித்தனை யெங்கையர் காணிற் கலங்குவரே. (சகூச)

அங்கவர் யாரையு மறியே னென்றல்.

மிஞ்சுமென் றுல்வினைக் காரர் பதம்விழில் வெஞ்சினம்போய்
நெஞ்ச குழைவரென் பார்க்கண்டி லேன்பர னேர்குவரோ
பஞ்சனை மேற்படுப் பார்க்குன் றேகைப் பருப்பதத்தே
கஞ்சத்துத் தண்ணீர் கலிங்கத்துப் பாய்ச்சல் கருணையன்றே. (1)

காமக் கீழ்த்தயைக் கண்டமை பகர்தல்.

வளளல்ச மாலி யுடையண பாண்டியன் வாழச்செய்த
வெள்ளி மயிலி லெழுந்தருள் வோன்மயில் வெற்பினிலோர்
களளியுன். றுய்தலை மேற்கையு நின்மிசைக் கண்களுமாய்
மெள்ள நகைத்ததுங் கண்டேனுன் வீட்டிலென் மேல்வைப்பிலே.

தாமக் குழலியைப் பாங்கி தணித்தல்.

தேருத செல்வ முருகன் மயில்வனா? செல்வனுன்பாற்
கூறு தனசொல்லிச் செய்யு தனசெய்துங் கோபமென்னே
மாறான் மகிழுக திருமகிழ் தள்ளினாம் வாய்ததபதி
னாறு யிரரன்றி யோர்மானென செறி யமாந்ததுவே. (சகௌ)

தணியா ளாகத் தலைமக னாடல்

சிறுதுளி கற்பிளந் தாலனன் பினசொற் சிறந்தனவென்
பற்றுரை சேற்றிடைக் கம்பததை நேர்ந்ததென் பாவமிதே
கற்றை யழற்சடை யானமகன் னேருகைக் கனங்கிரிமே
லற்றைப் புனச்சுக மன் னேருநம் விடுதற் வஞ்சுகமே (சகௌ)

அணிவளைப் பாங்கி யன்பிலே கொடியையென்,

றிணர்த்தார் மாற்பனை யிகழ்தல்.

தலைநா ளிடைச்சின மெங்குவைத தீரயிற் சாமிமயின்
மலைமாதர் முந்தி வரிக்கிலன் பேது மலிந்ததுதின்றற்
பலநாட் கரும்புங் கசக்கு முமையன்றிப் பற்றையில்லா
விலைமாத ரேவிலை யில்லாத மாதர் விரும்புகவே. (சககூ)

மகப்பொறை கூர்ந்த வண்ண முழாத்தல்.

ஆகம வேத மடிதொழு தேத்துமை யாறுமுகன்
றேகை மலையில் விளையாடும் பொன்மயில் சூற்கொண்டநான்
மேகங் கறுத்தது மின்னுந் துடித்தது வேய்பசந்த
பூக மலர்ந்தது தென்னையுங் காய்த்தது பேர்மன்னனே. (சௌ0)

புரவலன் போந்து புதல்வனைக் காண்டல்.

சேன பதிக்கும் விறல்வாகுக் கீர்துதன் செய்கையெல்லீ
ழாத சங்கர லிங்கத் தபோநிதிக் காக்கியவே
டேனார் மயில்வெற்ப ரஞ்சனம் போட்டிலர் செங்கையிலே
பாணுறு முன்சொற் பொருளெடுத்த தார்பொன் பலகொடுத்தே. (1)
முன்.00 சூர்புது நீயுற உலர்ந்ததுமிக் கொய்க்கெயல்,

புறங்காட்டல்.

ஆனக ணைமுந்தடி யார்க்கு விடைதந் தருளுமெங்கள்
கோன்கண் மணியெனும் வேளுறை குன்றக் குடிமலைமேன்
மாண்கண்ணி ழேயின்பப் பாலு மமுதமும் வைத்துக்கொண்டு
தேன்குழ லீந்தனை காமப் பசியதிற றீர்வதின்றே. (சௌஉ)

காமக்கிழத்தி வாயில்வேண்டல்.

வாக்குங் கிருதாக் கினிஞாய நீங்கு மதிச்சிலைபோ
லாக்கு மனத்தைக் கதிர்ச்சிலை ஞாய மழகதன்றும்
பாக்கு மிளகு மலிகுகன் றேகைப் பருப்பதத்தாய்
தேக்கிலை நீரொன்ச் செப்பதென் போல்பவர் செய்வதுவே. (சௌங்)

பாங்கி வாயில் நேர்வித்தல்.

தித்தட்டு கல்லென்பர் மன்னரை மேல்வரு கென்றல்கண்ட
பூத்தவளு சிக்கொடி யாமெஃபர் மாதரைப் போர்வயவர்
நீத்தடி. லென்கண் டகபல ஞாயத்ததை நேர்தனன்றும்
காத்திகழ் தோகை மலைவேலன் வேலன்ன கட்டுயிலே. (சௌச)

ஆயிழை மைந்தனு மாற்ற மையுமே,

வாயி லாக வரவேதிற் கோடல்.

தேங்கமழ் சோலை மதுளாயி லேபண்டு சென்றுசங்கந்
தாங்கிய சங்கை தவிர்த்தோன் மயில்வரைத் தாரண்ணலே
யிங்குகைக் கென்றடை யாற்றமை யும்பெற்ற வென்பிள்ளையு
மூங்கி லணைதழற போலென் வெறுப்பை முடித்தனவே. (சௌஞ)

மணந்தவன் போயின் வந்த பாங்கியோ,

டிணங்கிய மைந்தனை யினிதிற் புகழ்தல்

மறுமார்க்கஞ் செய்தவெஞ் சூரா தியர்க்கு மயிற்குமுத்தி
யுறுசாபஞ் செய்த முருகன் மயிலவரை யொண்டொடியே
தறுகர்ப் புலிக்குட்டி வீரரன் நேபரி தானுமின்றிச்
சிறுதே ருருட்டிப் பெருந்தே ரணப்பெண்மை சேர்த்தியதே. ( )

தலைவனைப் புகழ்தல்.

பூவிற் கொடுக்குந் தொழில்கொடுப் போர்மெய்ப் புரவலர்க்குங்
காவற் செயலருள் வோர்மயில் வெற்புறை காரிகையே
பாவத்தை வாங்கித்தன் புண்ணியம் பாதி பகிர்ந்தளிர்க்குந்
தேவர்க்குக் கண்ணிமை யானுகை நீங்கில சேக்கையினே. (சௌஎ)

சிலைவந்தற்பாங்கி, மனைவியைப் புகழ்தல்.

பெர்ருந்தினை ரென்றபொழுதேமுன்கொண்டபொழுபையெல்லா
மருந்து கலந்த விடம்போ லொழிந்தன் மாதவர்க
டிருந்திய வேலன் மயூர வரையினிற் சேயிழையே
யருந்துதி யென்னி னிகரோ வதுவு மருந்துதியே. (சௌஉ)

பாலனைப் பழித்தல்.

ஆதியி லூக்கிப் புசிப்பன யாவு மளித்தவன்பன்
பேத நினைத்திலன் சேந்தன் மயூரப் பிறங்கலிலே
தாணைக் யாடுந் தனக்குட நீபெறத் தக்கதன்றோ
வோதிய பாற்குடம் பிள்ளாய் விதியின் றுதவியதே. (௪௭௯)

பரந்தையிற் பிரிவு முற்றிற்.

இருபத்தொன்பதாவது—ஓதற்பிரிவு.

தலைவன்பிரிவறிவுறுத்தல்.

கைம்மலர் லாய்மலர் கண்மலர் கான்மலர் மெய்ம்மலர்த்து
மெய்ம்மலி நூலும் பிறவுங் ருகன்மயில் வெற்பிடத்தே
வைம்மலி வேற்கண்ணி சந்தேக மாற்ற மனநினைத்தோ
நெய்ம்மலி கூந்த லினம்பிடிக்கேசென்று நீசொல்கவே. (௪௮௦)

பாங்கி தலைவிக்கதனையறிவுறுத்தல்.

உதவி புரியுந் தலையாய நட்ப ருடல்சிதைத்தார்
பதயுக ளத்திற் கெதிரான தொன்றைப் படுத்தல்செய்தார்
ரிதமகி தஞ்செயு நண்பர் மனமறி யேன்முருகன்
மதிதவழ் தோகை மலைநா வலர்பலர் வந்தனரே. (௪௮௧)

பிரிவுடன் படாமை.

தலையாய நட்ப ருடல்சிதைத் தாரென்ற சாடைநன்று
நிலையா கியநம் முடைநட்பி லாவதென் னேரிழையே
பலதேவர் போற்று முருகன் மயில்வெற்பிற் பண்ணறியுஞ்
சிலையா ருபாபண் ணிருதெய்வ மாசிச் செறிந்ததுவே. (௪௮௨)

பிரிவுடன் படுத்தல்.

மனத்தின் படிவிடு லீலா சுகர்கதை மற்றறிவாய்
வினிக்கை யிசைபுகப் பேய்பாம்பு பாலன் வெறுப்பதுண்டோ
வினத்த விசைத்தெய்வ மேழி விரண்டை யெழுமெறியார்
கனைத்துவண் டார்கனை வேண்மயில் வெற்பிற்பண் கற்பவரே. ( )

பிரிவுடன் பதேல்.

தாரமு நல்ல கிளையும் புகுவார் தடையி னில்லார்
தீர ரகப்பொருள் வாசிப்ப தேநன்று.சேந்தன்மயி
லோர்கொண் மலையி லலங்காரம் பாரா திருவருநம்
முனிற் புறப்பொருண் மேற்கற் பியனெறி யுன்னுவமே. (௪௮௪)

பிரிவுழிக் கலங்கல், (கார்ப்பருவம்.)

பிள்ளையுந் தந்தையும் வந்தா ரெம்து பெருங்கவினைக்
கொள்ளைகொண் டாரிருந் தார்நடந் தாரினிக் கூறியென்னும்
புள்ளி மயிற்சுகன் றோகை மலையின்முன் பொற்பழிந்த
வெள்ளை முகிலுங் கறுத்தே யுறுமி வெளிவந்ததே. (சஅரு)

பாங்கி வன்புறை.

வீறிற் பிரிந்தனர் போகிலர் மாதம் விளங்குமுப்பத்
தாறிற் கழிந்தன கண்டுங் கலங்க லறிவிண்மையார்
தேறற் சிகிவரை வேலனை யுள்ளார் திறமெனவே
தூறித், திரியுமிக் காருக்கென் னோவுண்மை சொல்லுவதே. ( )

தலைவி வன்பொறை.

ஓதற் ககன்றோ னொழிந்திடை மீண்டன் புடன்கலந்து
போதற் கியையப் புலம்பப் பெறானம் புலம்ப லென்னுஞ்
சோதிக் குகன்மயில் வெற்பாணை றொந்து சொலிற்றிரும்பி
வேதத்தினந்தத்தைப்பார்க்கினும்பார்க்குவன்வீண்பெண்மையே.

தலைவன் வருவழிக் கலங்கல்.

வருடமொன் றுகி யொருவரு டத்தை மகிழ்ந்தளியே
னொருவ ருடச்செய லாலோர் வருடத்தை போட்டுகின்றேன்
முருகன் மயில்வெற்பி லோர்வரு டத்தின் முயற்சிதருங்
கருமுகி லாண்டொன்றை யோராண்ட தாகக் கருதிலவே. (சஅஅ)

வந்துழி மகிழ்ச்சி.

நான்சே ரெழுத்தொடு சொற்பொருள் யாப்பு நயக்குமணி
மீன்சேர்கண் ணைல்குஞ் சேந்தன் குகன்மயில் வெற்பகத்தே
வான்சேர் நெறியென்ப போய்மீ ளளவுமென் மானங்கொண்ட
கான்சேர் குழற்கு நிகரோ வுலகுள்ள கற்பவரே. (சஅக)

ஓதற்பிரிவு முற்றிற்று.

முப்பதாவது—காவற்பிரிவு.

தலைவன் பிரிவறிவுறுத்தல்.

ஒன்றாகி முப்பத் திரண்டா மறத்திற் குறுகுறையு
நன்றாய தேசத்து நீதியு நாட்டிடை நாடமைதி
யென்றாய செல்ல முதலா னவுமவற் றெய்துகுற்ற
மன்றாக் கலுங்குகன் றோவெற் பாள்பவர்க் காய்தலுண்டே. ( )

பாங்கி தலைவிக்கறிவுறுத்தல்.

வேத முனிவரர் யாகக் குறைகளும் வேண்டுகின்றோர்க்
கோதிய தேயர் தியாகக் குறைகளு மூர்பலவின்
நிது பலவுந் தவிரக் குகன்மயிற் நிண்சிலம்பார்
காதன் மடக்கொடி யேநடந் தாரென்பர் கண்டவரே. (௪௯௧)

தலைவி பிரிவுடன் படாமை.

தன்குற்ற நீக்கிப் பிறர்குற்றங் காண்கிற் றலைமையருக்
கென்குற்ற மென்ற குறளறி வார்குற்ற மிக்ககற்றார்
நன்குற்றச்சேர்தன் மயில்வரை வேலவர் நாகுகொண்டார்
பின்குற்ற முள்ளவர் காகுகொள் வாரினிப் பேசலென்னே. (௪௯௨)

பாங்கி தலைவியைப் பிரிவுடன் படுத்தல்.

சீவகன் றற்கை முயற்சியை நீத்த செயலிலன்றோ
பூவல யத்தைப் புரப்பது விண்டனன் பொற்கொடியே
தேவன் மயில்வெற்பிற் றன்விடு காக்குந் திறமிலளார்
காவல ரென்பதெ னென்றோத லால் கருத்தல்லவே. (௪௯௩)

தலைவி பிரிவுடன் படுத்தல்.

பல்லார் பயன்றுய்ப்பத் தானே வருந்திப் பகர்ந்தளித்த
னல்லான் மகற்குக் கடனென்று நாலடி யார்நவின்ரு
ரெல்லாரும் வாழும் பிரிவிற் கிரங்கலுண் டோதமிழின்
சொல்லார் பிரிவல்ல வேகந்தன் றோகைச் சுரும்பிடத்தே. (௪௯௪)

தலைவனைப் பிரிவுழிக் கலங்கல் (கூதிரர்.)

கூடு பதமுந் தலையு முடலுங் குவித்ததிரந்து
மேடைக டாவி விழிசாயத் திறகு விரிக்குமயி
னூடர் குகன்மயில் வெற்பேறி யாங்க ணடுங்கவந்த
வாடையெனுப்புவி யாவினொள் ளாமுனம் வந்திலரே. (௪௯௫)

பாங்கி வன்புறை.

கார்வாடை நோக்கி மயிலாடுஞ் சோலைக்கன் னூடர்மன்னன்
றேர்வாடை வந்ததுன் பாவாடைச் சோர்வினைத் திர்க்குவின்றே
யார்வாடை யாலொழிந் தார்குகன் றோகை யணிவரைமுந்
நீர்வாடி வற்றுங்கொல் லோசிகி மைக்க னெருப்பினுக்கே. (௪௯௬)

தலைவி வன்பொறை.

குறுந்துளி வாடையும் பல்லறை யோசைக் குளிருமயி.
னறுங்கிரி வேளைப் பணியா தவரி னடுநடுக்கும்
வறும்புனம்போ லுமுடலுங்கொண்டென் பொறைவைப்பினன்றோ
தெலும்படை வேல ரற்புறங் காவல் செலுத்துவதே. (௪௯௭)

தலைவன் வருவழிக் கலங்கல்.

வஞ்சிக் கொடிதலை சாய்ப்பதுண் டேவரும் வாடைகளே
யஞ்சினு மாடை பறிப்பீர்க ளேகள்ள ரானவர்போன்
மஞ்சு தணிமயில் வெற்புறை வேளை வணங்கினர்போற்
கொஞ்சி வணங்கி யொதுங்கித் துவண்டென்று கூடுவதே. (௪௬௮)

வந்துழி மகிழ்ச்சி.

உரைப்பீர் தழற்படு பூம்பாவை போல்பவ ருக்கின் றாநா
மரப்பாவை போல வருதலை யென்றனம் வந்துசொல்லார்
கருப்பான்மை தீர்த்த முருகன் மயில்வெற்பிற் கண்ணெனவே
யிருப்பாரைக் காணப் படாரே மகிழ்ச்சி யிராதவரே. (௪௬௯)

காவப் பிரிவு முற்றிற்று.

முப்பத்தொன்றாவது---தூதிற்பிரிவு.

இறைவன் பாங்கிக்குப் பிரிவறிவுறுத்தல்.

இருவ ரெதிர்த்தனர் யாதினு மொப்புமையேற்றவாநந்
திருவ ரதுநிற்க நம்மினத் தாரெனந் தேற்றத்தினு
லொருவரிற் சேரப் படாது குகன்மயி லோங்கலன்னீர்
பொருதக் ரத்துணை யீரெழுத் தாகப் புரிந்தனமே. (௫௦௦)

பாங்கி தலைவிக் கஃதறி வுறுத்தல்.

உய்த்த கயங்கொன் றோடொன்று தாக்கி யுலைதல்கண்டு
கத்தி யுருவி நடந்தார்பல் வேந்தர் கடம்பணிவோன்
முத்தி தருமயில் வெற்பினி னம்மிறை முன்னடந்தார்
மத்தகஞ் சாய்க்க விலக்கின ரென்றனர் வந்தவரே. (௫௦௧)

தலைவி பிரிவுடன்படாமை.

பன்னாளும் விட்டுப் பிரியா திருந்தமை பார்த்துமையோ
முன்னே பிரிந்தனர் பின்னே பிரிந்தார் முருகனன்ப
மெர்நாளுந் தோகை மலையிற் பிரிவே யிசைத்தனையேற்
சொன்னாளுஞ் சொல்லா விடினுநன் றேயிர்தச் சொல்லெனக்கே.

தலைவியைப் பாங்கி பிரிவுடன்படுத்தல்.

தூதா னனர்நல்ல பாக்கினைச் சோற்றினைத் துயக்கவுநா
மாத்தே வருந்த விதியோ முருகன் மயூரவெற்பின்
மீதே நமக்கொரு தூதில்லை யோசெயல் வேறிலையோ
பேதாய்செங் கையொடு காசில்லை யோவிப் பெருநிலத்தே. ( )

தலைவி பிரிவுடன் பதேல்.

ஆண்டிருந் தான்மண மின்னுஞ்செய் வார்திக்க ளாறுருந்தான்
மூண்டமு தங்கொணர்ந் தேயளிப் பார்மதி மூன்றிருந்தால்
வேண்டு வனகையி னாலூட்ட வேண்டுஞ்செய் வேண்முருக
னீண்ட மயில்வெற்பிற் றிங்கனொன் றேலுண்டு நேர்குவனே. (1)

தலைவனைத்தலைவி பிரிவுழிக்கலங்கல் (முன்பனி.)

ஆன்ப னிவனென் றனையக லான்பிரி யானென் றனை
யின்ப னிதயமெட். டேநானென் றேருதினை யெங்கள் குகன்
பொன்பனிக்குன்ற மயில்வரை மீதிற் புகன்மறையோர்
முன்பனிக்குக லமகலுமென் றுரம் மொழிநிசமே. (100)

பாங்கி வன்புறை.

கைச்சமு தாடு கொடுத்த திரண்டிற் குங் கானென்றது
மிச்சமர் நீக்கப் படாதோ வெனவுனக் கெய்தியதும்
பச்சை மயில்வரைச் சேந்தன்னைப் பூசப் பயிற்சியினு
லிச்சை பெறுமுன் பனிக்காலை மென்பது மெண்ணுவரே. (100)

தலைவி வன்பொறை

விடுக டோறும் விருந்துண் டிருவரை வேண்டியுற்றார்
காடுக டோறுஞ் சிவநூப மாவதுங் காணுகிலா
ராடல் புரிசுகன் மாயூர வெற்பி னவர்மெத்தவோ
நீடு மொருத்தி யுயிரீமெத்த வோபுகழ் நேர்தனன்றே. (101)

தூதுவதுவாகச் சென்றே னவ்வினை நின்றிடீர் டித்துழிப்,

புலந்து புலம்பல்.

ஒழிந்தார் சமர்விருந் துண்டா நிலைமுன் னுரைத்தவெல்லாங்
கூழிந்தா ரவரென்னுங் கத்தியை நோக்குங் கடம்பணிவோன்
வழிந்தோடுதேறன்மயில்வெற்பையெண் ணுங்கண்மாரிபென் னுஞ்
சுழிந்தோடு வாரியிற் றேணியை நேருஞ் சுகக்கிளியே. (102)

இறைவன் வருவழிக் கலங்கல்.

போதந் தனங்கல்வி போமாதர் மேன்மனம் பூணிவிந்தத்
தூதுபுகாவிடற் றுற்ற மிறைத்தன்மை சோருமன்னே
நாதன் முருகன் மயில்வரை வாவி நரினங்கனே
யோதி னரினங்க னேயல்ல வேகரிந் துற்றதென்னே. (103)

வந்துழி மகிழ்ச்சி (கண்டோர்கூற்று.)

வாட்பது மங்கனை மானென் னுங் கண்ணி வரல்குறித்துக்
கேட்பது சின்னமென் றாலு மகிழ்ந்தனன் கிட்டுகின்றோன்
மீட்ப துயிரைபென் றாலு மகிழ்ந்தனன் மெய்தழுவிச்
சேட்படர் சோலை முருகன் மயூரச் சிவம்பிடத்தே. (104)

தூதிர்பிரிவு முற்றிற்று.

மூப்பத்திரண்டாவது—துணைவயிற்பிரிவு.

தலைவன் பாங்கிக்குப் பிரிவறிவுறுத்தல்.

வீரகன் டாமணிக் குப்புலித் தோலனை வேண்டுமென்னக்
காரக லாதமின் வேலன் மயில்வரைக் காரிகையாட்
கேர நதும்புன லிட்டோர் குருத்திற் கிடத்தவிழித்
தாரென்ன மன்னென்னப் போற்றி யிறந்தவ ராரென்னுமே. (1)

பாங்கி தலைவிக்குப் பிரிவறிவுறுத்தல்.

நேற்றுப் பிழைத்தமை சண்டாருன் போலு நெடியவெள்ளைக்
கிற்றிப் பிறைமருப் பாணை யலங்கரிக் கின்றனர்போ
மந்நறுக் குதிரை பலவாறு சேனை மலிந்தவொற்றார்
கூற்றுக் கொருவரு மாணர் குகன்மயிற் குன்றிடத்தே. (10௧௨)

தலைவி பிரிவுடன் படாமை.

நாடு நமதன்று நஞ்செல வன்னவர் நல்கலின்று
பாடு படுதன்மண் ணுக்கும்பெண் ணுக்குமென் பாருலகோர்
தேடு குகன்மயில் வெற்பர் துணைமேற் செலவையெண்ணு
ருடலைநீக்கிலன் றோபக லோரை யுறுவதுவே. (10௧௩)

பாங்கி தலைவியைப் பிரிவுடன் படுத்தல்.

நட்டவர்க் கும்மிடத் தோர்க்குஞ் சகாய நடத்தினர்க்கும்
விட்டவர்க் குங்குறை யுண்டாகிற் செல்வது ஓந்தர்செய்கை
யட்ட வயிற்றுகன் றோகைவெற் பாய்க்கினை யார்கிலையிற்
பட்டனர் பின்மறுப் பாரா ரனுப்புவர் பாவையரே. (10௧௪)

பிரிவுடன் படுத்தல்.

தொடைகொடு வார்கைக் கொடுநீறுதவுநற் சொற்கொடுகட்
கடைகொடு வாசச் சுருக்கொடென் றுணின்ற காரிகைநீ
விடைகொடு போதி மயில்வரை வேலவர் மீட்பரிவன்
கொடுகொடு வென்ன வெடுவெடு வென்றனை கொண்டனையே. (1)

தலைவன் பிரிவுழித் தலைவி கலங்கல் (பின்பணி.)

ஐந்து வகைச்சுற்ற மைங்குழு வோரெட் டமைதியுள்ளோர்
முந்தினர் கந்தன் மயில்வெற்ப ராலரண் முற்றினரா
மந்த நகரஞ் சிவக்குமுன் னேவெளுப் பானபுகை
யிந்த நகரம் வளைத்தலிற் பின்பணி யெய்தியதே. (10௧௫)

பாங்கி வன்புறை.

அரண்முற் றினரென் பதனால் விடிய லமர்பனியால்
வெருவுற் றனைகுகன் மாயூர வெற்பர் விரலறியாய்
வருதற் குரிமையி லேணியுஞ் சீப்புங்கை மாற்றினராம்
பருதியிற் றோன்றுவு ரேற்செய்யு மோபின் பனிதுயரே. (10௧௬)

தலைவி வன்பொறை.

உலகிய னோக்கி யிறைவர்க் கிரண்டி டை யூறுறுமென்
றல்முலை மாதரு மெம்மனை மேவ வனுப்பினரே
யிலகயில் வேலன் மயில்வெற்பிற் றேவ ரிருவருக்கு
நிலவு விமானங் கொணர்வார் பொறுத்தற்கெ னேரிழையே. (

துணை ஏதுவாகச், சென்றே னவ்வினை நின் றுநீட் டித்துழிப்,

புலந்து பாசறைப் புலம்பல்.

குலமட மாதரிப் பாசறை மேல்வரல் கொள்கையன்றே
நிலைமை பஸ்பட நேர்வர் பலர்சிலர் நேர்ந்திலரே
யலர்மலி சோலை மயில்வெற்பில் வேலனன் பாலளித்த
தலைமைத் தனித்துரை யேவரல் சென்று தனித்துரையே. (ருக்க)

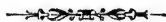
தலைவன் வருவழிக் கலங்கல்.

புகைகண் டுடனே யதிர்தர யார்க்கும் புறங்கொடுத்த
மிகைகண்டு வாழ்த்துங்கொல் லோமங்கையூய். வெகுளுங்கொலோ
பகைதணித் தற்குச்சென் றேனக லாத பணமிருந்தே
னகல்வதென் னஞ்சுக மேயிர வொன்றெனக் கஞ்சுகமே. (

வந்துழி மகிழ்ச்சி.

எண்ணுண் கிலக்கண முள்ளவ ரேயெரி யூட்டிமவ்லுர்ப்
பெண்ணுரென் போல்பவர்க்கவ்வா றுநன்றென்ற பேதைநெஞ்சந்
தண்ணாகச் சேந்தன் மயில்வெற்பி லேவந்து சார்தனன்றும்
விண்ணார் பணிப்பகை காமாக் கினிபற்றி வெந்ததுவே. (ருஉக)
துணைவயிற் பிரிவு முற்றிற்று.

முப்பத்துமுன்றாவது—பொருள்வயிற்பிரிவு.

தலைவன் பாங்கிக்குப் பிரிவறிவுறுத்தல்.

அக்கினித் டோம மிறைசூயஞ் சொல்லய மேதமுதற்
றொக்கபல் வேள்வியு நந்தம் புகழுந் துலங்குதற்கே
தக்கஞன் றக்குடி வேளாருட் கொண்டு தருமமில்லா
மக்கள் பலர்கொள் பொருள்கூட்டல் வேதம் வகுத்ததுவே. (

பாங்கி தலைவிக் கதனைப் பகர்தல்.

தருவேங்கை யூகிக் குறப்பிடி மேவும்வி சாகன்மிக்க
மருவோங்கு சோலை மயில்வரை நாடர் ஈகிழ்மயினீ
திருவோங்கப் பெற்ற திறுவேங்கைக்கேமணஞ்செய்யவெண்ணிப்
பெருவேங்கை தேடி வருவேங்கை போடென்று பேசினரே. (

தலைவி பிரிவுடன் படாமை.

வேண்டும் விருந்திட் றீறுதிகள் கூறிய வேண்மருது
பாண்டியன் பக்க மிருக்கக் குறைகள் பணத்திலுண்டோ
தாண்டு மயிற்பரி யான்றோகை வெற்புந் தமிழ்மதுரை
பாண்டவன் நேசமன் றோவட மேரு வகன்றிலதே. (௫௨௪)

பாங்கி தலையையப் பிரிவுடன் படுத்தல்.

கொடுக்குந் தொழிலைக் கொடாதோன் கொடுக்கப் புகின்மதுரை
யடுக்க லொருவனம் வீரம் பேந்திர மாகியநா
லிடத்திற் பொழிந்த மழையேனு நேர்கில விம்மணத்திற்
றண்டப்படு மோகொடை வேலன் மயூரப்பைஞ் சாரலிலே. ( )

தலைவி பிரிவுடன் படுத்தல்.

மேல்வாரப் பொன்னையென் மேல்வாரம் வைத்திலின் மேவச்
பாலார் பிற்பொன்னைக் கோயிலுந் தானமும் பற்றநல்கி [செய்து
வேலார் மயின்மனைப் பாங்கற்குந் தம்பிக்கு மிக்கமணங்
கோலா கலத்திற்செய் வேண்டு நிதியங் கொணர்ந்தினியே. (௫௨௫)

தலைவன் இல்லத் தழுங்கல்.

சோற்று முகத்தி னடையினு மார்பினுஞ் சோர்வுகண்டே
னீற்றுமுத் திற்கு நிகராத நல்கு நிதியமென்றான்
போற்றிய சண்முக வாவி மருதா புரியெனவே
சாற்று குகன்மயில் வெற்பை விடி.லின்பந் தானில்லையே (௫௨௬)

இடைச்சுரத் தழுங்கல்.

வேதிய னீசர வையன் ப்ரதிட்டை விசுவலிங்க
நாத னமரு முருகன் குகன்மயி னைத்தினர்
நீதியி தன்றுநெஞ் சேநடுக் காட்டி நெறிதப்பல்போன்
மாதை நினைந்தும் பொருளே நினைந்து மயங்கினையே. (௫௨௭)

தலைவன் பிரிவுழித் தலைவி கலங்கல் (இளவேனில்)

ஆவுங் கலையு மதயானை யுங்கொள்ளை யாடுமெங்குந்
தாவும் பரியு மணிக்குப் பனும்பல சாளிகையு
மேவும் படிவந்த வால்வேண் மயில்வெற் பிறையிருந்தார்
கூவுங் குயிலைக் குரனெரித் தாரன்று கொன்றிலரே. (௫௨௮)

பாங்கி வன்புறை.

கஞ்சம் புகுந்துமுன் வல்லத்தி லேகையைக் காட்டிகின்றார்
வஞ்சிக் கொடிமயி லேகலிங் கங்கொள்ளை வாய்த்தனராங்
கொஞ்சுகல் யாண மிகத்தேடிக் கைவசங் கொண்டுசென்று
மிஞ்சம் பண்மயில் வெற்பாருக் கென்றுமுன் விண்டனரே.

தலைவி வன்பொறை.

புகவந்த பொன்னிற் பொறைசிறி தென் டன் புகழுமுன்று
னகம்வந்து சேர்குவ தாறுறென் றோதுவ னாறுபுகன்
சுகன்வடி வேலன் மயில்வெற்பர் கொம்பு குறித்தனர்க்
சகசகி யென்பன் சகியே யிவளவஞ் சகியல்லவே. (நா.க.)

தலைவன் வருவழிப், பாகன் றன்னோடு கூறல்.

கன்றிய காமத்தி னால்வரு மன்னற்குக் காதனை
னன்று கொடிஞ்சியந் தேர்விடக் கற்ற தறிந்தனையோ
வென்றி முருகன் மயில்வெற்பிற் றெவ்வரை வீட்டினன்கூட்
டொன்றில பாதி புடைவாள் செலுத்திச்செல் லுன்மனைக்கே. (நா.உ.)

வருவழிக் கலங்கல்.

தேடச்சென் றோம்பொருள் சென்றன மோசென்ற சென்றவெல்
கூடச்சென் றுளன்றி நின்மு னிலயெதிர் கூங்குயிலே [லாங்
பாடச்சென் றோர்துயர் தீர்போர் மயில்வெற்பிற் பாவைவிளை
பாடச்சென் றுள்கொல் வனமோகொல் கண்ணெதி ராயினதே. (நா.ங.)

வந்துழி மகிழ்ச்சி.

டொன்மயி லுற்றது பஞ்ச வனக்கினி புக்கதுவென்
ளன்ன நடந்தது பூவை யெதிர்ந்த தருள்விரும்புஞ்
சின்னஞ் சிறுகுயி னண்கொண் டதுபெற்ற சிவகஞ்செவ்வீவண்
மன்னு மயில்வெற்பிற் கல்யாண மாக மகிழ்ந்தனரே (நா.ச.)

தலைவிமுன் தலைவன் கார்ப்பருவங் கண்டு மகிழ்தல்.

வருமுனென் கைமந்தர வாளாய் வரல்கண்டு மற்றவன்கைத
தருகின்ற வானென வாகுநின் கண்ணெனச் சாற்றுகின்ற
பரவையுண் மேக முருகன் மயில்வெற்பிற் பாவலர்க்குத்
துழைமரு தேந்தரன் தரல்போற்பொன் மாரி சொரிகின்றதே. (நா.ரு.)

நாவலர்வாழ்த்து.

வாழி மயில்வரை வன்னிதெய்வானை மயில்கண்மயில்
வாழி பொருமயில் வாழிகை மேற்கொடி வாழிபதம்
வாழி யருள்சண் முகம்பன் னிருசெங்கை வாழ்செவ்வேன்
வாழி தலத்தொடு தானீகர் வாழிய வாழியவே. (நா.கூ.)

மயூரகிரிக்கோவை ழுற்றற்று.

உ
கணபதி துணை .

மயூரதிரிக் கோவை யரும்பதவுரை

காப்பு .

அன்பிலார்த்துப் பிந்தாவளம் உகச்செய்யும் ஒரு தந்தாவளமு
வன்றுள்தாம் கிகாவை சொல்லவுதவும் எனக்கொண்டி கூட்டிடுத.

பிந்தாவளம் - குறையாதசெல்வம். உக - செட. தந்தாவளம் -
யானை. விக்கினேசுரர் என்ற பெயருக்குத் தன்னோச்சிந்தியாதவர்க்கு
விக்கினத்தைச் செய்பவர் என்பதே முற்பட்டபொருளாகலான் பித்தி-
கத்தை முற்படக் கூறினாரென்க.

(க) பிடி - நடையாற் பெண்யானை, இடையாற் சிந்தியாதவர்கள்
புலி. முலையாற் கன்றி, கண்களான் மான். அங்குமிங்குமாகி
ஒரு மயில் பிடி முதலாகிய மிருகங்களைப் பகை கூழ்ந்து தாங்கிநின்ற
கென்பது மற்றொருபொருள்.

(உ) தகர் - ஆட்டிக்கடா. தாய் தந்தை - நாயகத்துடன்
விமயமலை. சந்திரோதயப்பகை என்றது கெண்டை, வெண்டாமரை
கூளை. மயிற்பகை என்றது நாகருலகத்தை. தகர் - மயிற்சிறப்புரி.
கொண்டது - கடனீர். வாராகக்கொண்ட தேவருலகெனினது மமைப்பு.

(ங) திரை - திருப்பாற்கடல். செம்மலை என்றது மேருமலைமலை.
நாண்கரை - வாசகியினுலகமாகிய பாதலம். வெண்பிறை என்றது
நெற்றியை. முத்து என்றது வெயர்வையை.

(ச) சரர் - தேவர். மறையவர் - எதிர்மறுப்புள்ள வசரர். நஞ்சு
ந்தரர் - நாகர். சுரும்பு - மந்தாமலை, சரர் - ஞானிகள். அல்லார் -
அஞ்ஞானிகள். பெறும்பேறு - புண்ணிய பாவங்கள். இவை முகியையா
வெண்மை. கருமைக்குவமை. இருநோக்கிவருண்கணுள்ள பொரு
நோக்கு நோய் நோக்கொன்றன்மையே மருந்து. என்னுந் திருச்சுரம்
இங்கு நோக்கத்தக்கது.

(ரு) பொன் தங்கத்தாலும், இரும்பு சம்மட்டி முதலிய கருவினா
லும், நவமணிகள் வயிரவூசிகளாலும் செம்மையாமாறுபோல இழைந்
தோல்வாளுந்தானே செம்மைப்பட்டவெண்டிமல்லாமல் மணிமருந் தாசி
களால் ஆவதில்லை என்றவாறு. மருந்திற்றீராது மணியினாகா. தருந்
தவாறுந்சியினகருவாமரீதே என்றார் பிறரும். வயிரவூசிய மயன்வீனா
யிருப்பும், செயிரறு பொன்னைச் செம்மைசெய்யானியும். தாமச்சுமை கரு

வியுட்கா மாமவை போலுரைத்திற் முணர்ச்சுலு முளையது கொழிலே.
என்ஹொ த்திய + சூத்திராங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. கரும்பொன் -
இரும்பு. கல் - நவமரசிகள். பிறகல் - மலை. துவதம் - இரண்டு.

(க) பூவடுகான் வெட்டிவேருறச்சாய்த்து - மலர்களடுக்கப்பெற்ற
சோலைபோலுங் கூந்தலை வெட்டிவேருடன் சேரச்சரியவிட்டு, பூவும்.
வெடும் உள்ள காட்டைவெட்டிவேரோடே சாய்த்து என்பது மற்றொரு
பொருள். புத்தேள் அயில் - முருகன் வேல். இது வினையுமை
மலையுடையேனுக்கு - மலைப்புற்றவெனக்கு, மலையிலுள்ள தேனுக்குவென்
பது மற்றொருபொருள். வடுகர் பிடிவாக்குணமுடையராகலான். கா
யா பழமோ என்பதுபோற் குறிப்பால் வினவினன் என்க. வன்
மனவடுகர் கடுகிப்படைத்துவானர மென் செயப்படைக்கா என்ப
கடுகாண்க. அன்றியும் வடுகர் சார்ந்திருநிய ரகாதுவர் ஆகலான் இவ்
வாற்று வினாவின் என்னலுமாம்; வடுகரிவாளர் வான்கருநாடர் -
கடுகர பீபெயருமை யென்றிவையாறு நகுதுகாழறில் டையார் என்னு
பரிசுப்பரிந்தாண்க.

(எ) கையன்றிமெய்யறியான் - யாசுகர் கைகளையல்லாமல் அவர்
தேகத்தைக்காணுகவன். கொடைப்பால் - கொடைப்பகுதி. அந்
தேகத்தையுடையாதி - இவர் சிருவண்ணமலை பாதினைத்து சார்ந்தவர்.
குன்றத்தடி முதலாகிய தேவலுரான விசாரணைபை மருதுபாண்டியரு
வளரிகப்பெற்றவர்.

(ய) குவளைபின் ரீது சுகொண்ட பிடரம் - சுகுவளை மீனை கை
கொண்ட சிருமால் (ய) என்பதைப்பிமித்து முன்கூட்டிக் கோடு -
யாரு. வன் என்றது வன்நாயகியை. பாசும் - உடாகம். தாங்கு
வோயும் ரீது தன்னைத் தாங்கியபசுரிக்குந் உடற்ப்பாசுகிடையி
ப்பித்துவிட்டு. கோகிலம் - குயில்.

(ர) காண் - புஞ்சோலை. குழற்கான் - கூச்சற்காடு. கருப்ப
மை - வளங்கூட்டம். நூல் - இடை; சாஸ்திரங்கள். ஐம்பால் -
கூச்சல். பஞ்சலக்ஷணம். எடு - மலரிடும்; கவடி. கடற்பாநல்ல
புஞ்சுந்துங் கரும்பென்றுக்கொண்டு நாமம் பெற்றும் எதைதரு
ச்செய்துந் கோவையுந் சர்க்கரைப்புவைர் கூறியவாற்றினுந் கரும்பு -
வாண்டென்றுணர்க.

(கௌ) சாரிக்குக் காவடியிட்டது - 'சா' என்டனையசார்ந்து. 'ரி' என்
பதற்கு முதலில் 'சா' என்பதை இட்டதை (சாசாரியை) என்க. சாதாரி -
புருபண. வேரி - தேன். வான்பரி - சூரியன் குதி. பாரிக்கு
டம் - பருத்த குடம்போலு முலை. களபம் - கலவைசாந்து. பாக்யம் -
காமனையோலு முகம். வாரி - கடல்போலுநகண். மை - அஞ்சனம்.
குபத்தில் யானையை யடைப்பதும்; பாதித்தடாகத்திற் கடலின் கரு
மைபக்காட்டுவதும் என்மலர்க்குமே என்பது மற்றொருபொருள்.
பாசு - பாதி. ஆயி - உடாகம்.

(கக) நின்னயம் - சிச்சயம். ஒன்பது - நீவடிவங்கள். எட்டு -
அட்டமூர்த்தி வடிவம். படாம் - வஸ்திரம். வர்ணவிகாசம் - வர்ணத்

மயூரகிரிக்கோஸ்வ யரும்பதவுரை.

தின் விளக்கம். * கன்னம் - காது. சொன்ன கடம் - பொன் மயங்கிய கும்பாசி. நல்லோரை - சிறந்த விவாசிகளை; பெரியோர்களை. கடவுள் வடிவத்திற் சிவன், ஈசான், உலகம். எனப்பட்ட இச்சித்திப்புகள் சீட்டியிருத்தலை ஞானிகளுக்குக் கற்பித்தமென்று காட்டும். சுந்தனென்ற வாறு.

(கஉ) வாசி - குதிரை. பதம் - வாழ்ந்தம். தகார் - ஆதிக்கம். கடாவைபுடையவர்; தகவலித்தையுபாசனைக்குரியவர். அந்நவது சித்தா காசவுபாசனை. தகரம் - பிரணவாசகரம்.

(கங்) வருவார் - புதிதாய் வந்தவர். யானும் என்னும் உம்மைபால் நயர்வியுள்ளான் யென்னைப்பாதுகாக்குந். கடமையுமுடையாயென்பது பெறப்பட்டது. பூங்கருவார் புனக்கொடியார் இடஞ்செல்வது உயர்த்தி இடக்குக் கருத்தென்பார். எனக்கொண்டு கூட்டிக். கொடியார் என்றது குருக்கத்திக்கொடியை. என்பர் என்றது "லகத்தவனை". நான்குமீறியிற்கொடி. என்றது அண்மைவிளி. ஆர் இடம் - யான்மன்குடம். இது வினைத்தொடை.

(கச) கரியகொடி - கருமையாகிய குருக்கத்திக்கொடி; கரு - காசனை. இடம்போகல் - இடத்திற்செல்வது; வலது பாகத்திற்சென்று இடது பாகத்திற்போவது. அமுதப்பெருங்குடம் - முலைகள். நஞ்சர் - வீழ்கள்.

(கங்) குடி அல்லநென்-சிவப்பாறுதல்விட, தந்தமலர் சித்திகல்வனம், மன்மதன். கரும்பு - நிலை, கரும்புவில். நாண் - நாண்மயாகியுருவம். நாணி. நோம் - குற்றம். ஆடல் - வெற்றி. தயல் - நிலைக்கண். எனக்கொடி. மதியார்மடி - அறிவுடையார் வடித்தொன்றிய நிலைவன் மடிபாண்டியார் மடி. கூடல் - மதுரை, செர்க்கை. குமாரி - கண்ணிகை. அன்னியாகுமரி, சேர்ப்பன் - கடற்றுறையையுடையவன். அனைத்தென்மைபுடையவன். நீடல் - காலநிடித்தல். விதி - மரம்.

(கக) பொன் நாண் திருக்கும் இறைவர் - இலக்குவனது நாண் நாயுமாறுபடச் செய்யுந்தலைவர் என்பது மந்த்ருருபொருள். புதுக்கு - பிணக்கு. கல் - அகலிகையாகிடகல். சிகண்டியலை - மலர்வலை மேருவிலிற் பூட்டிய வாசுகியாகிய நாண்டயனில்லாதவாறு பால் முன்னுயிரினுஞ் சிறந்த எனது நாணுப்பொழுது பயனின்றிற்றன் என்றான் என்க. அம் - சாரியை.

(கஎ) சிகண்டியும்-வெலும், என்பது நிலைசாராலையும், அன்மையும் என்க. வறிது - சிறிது. குமார்க்குடவுருண். யம்மாலையும், வெவையுத்தையுனைக்கச் செய்தின்பது கருத்து.

(கஅ) சேவல், இடையிலலது - சேல்; முதன் மாத்நிறை - சென்மது - செல்; எனவே, சேவல், சேல், செல், என்னுமிம்முன் நிலை. செல்லுக்காவல்புரிந்து. சேலையும், சேவலையும் கொடிகளிற் சேர்த்துக் கொண்ட கந்தன் என தெரிந்நானினைப் பொருளாகக் கொள்க. குமார்க்குடவுருண் யுக்கிப் பெருவழுதியாகலானிம்மனே. கூறினார். செல் -

மயூகிரிக்கோவை யரும்பதவுரை.

மேகம். 'செல் - ஒரு மீன். பொற் கொடிபவளத்தையு முத்தையுமின்ற தென்பதுமற்றொரு பொருள். "

(11) புட்டிய - நாண்தார் - சூட்டிய வாடத்தோடு கூடிய சதங்கை ; அது வீரக்கமல், கமல் என்பதற்கிப்பொருள்படக் காலணிமணி வா - மென்றார் சிவஞான போதச் சிற்றுறையிலும். தாரு - பஞ்சதருக்கள். பொற்பங்கமம் - பதுமரீதி. கார் என்றது இங்குப் பெண்ணைச்சொரியும் புட்கலாவர்த்த மென்னுமேகத்தை.

(12) குக்குடத்துசன் - கோகு, க்கொடியையுடையவன். நாலாம் நிலை என்றது அசுரத்தை - ச்சி முதலாக உள்ளங்கால் வையுள்ள சில புட்குகளை அடிக் கற்குட்டமாகக் கூடலால் நாலாநிலையென்றார். ச்சி - முத்திரிலை. நெற்றி - இரண்டாநிலை. கண் - மூன்றாநிலை. அத்தம் - நாலாநிலை. ஏனைய இடங்களைகொக்கோகத்திற்காண்க.

ஆதம் - ஆலை. பவம் - பிரப்பு. அமுதுண்டவர் நரப்பவத்தினுறு பாத்திரமேயாவர் எனக்கொண்டுகூட்டிக.

(13) தோகைநிலில், வாடமேற்கில், மூரினில், கால்வைத்தவர் என்பது மயலிலுந்தேரிலும் பாடங்களை வைத்தவர் என்றும் வாடோற்கில் வாய்வைத்திக்குப்பால்கராக வைத்தவரென்றுங்கொள்க. மூவர் - சிறிமூர்ந்திகள். பகிருடல் - பாதிமேய்.

(14) மற்றோர் என்றது ஏனையகிரகங்களை. மானத்திரவியங்கொண்டார் என்றது சூலைவரை. நெறி - சுந்தருவாமனம். காணம் - காடு. பால் - சாமம். மால் - இன்பமயக்கம். காணத்தில் ஒத்த காமவின்பத் தலத்திலே வரலரித்ததுபோலவுகத்திற் பிரவாதவர்கள் என்னை யொருந்த மற்றப்பண்களுக்கிவ்வாறு அளித்திலர் என்றபடி.

(15) வாசுல்கால்பட்ட பாஹும் - தோளில் விலகிய ஓரீரையையும். மூர்ஞன்றிய தோள் என்பது கருத்து. விண் என்றது மேகம்போலும் கத்தலை. சமோருகம் என்றது தாமரைபோலும் பாதங்களை. அன்னம் என்றது ஆம்சதொனியையுடைய சிலம்புகளை. ஒதுங்கல் - விலகுதல். மாலிட்ட சொல்லியர் - பாங்கியர். மயூரப்பருப்பதத்தார் வேலிட்டமா என்றது குரங்கியமாமாததை. மாய்பிஞ்சு - கண். தோள் ஓரீருன்றி மலையும், கூந்தல் கொலைந்திருப்பதையும், சிலம்பு விலகிக்கிடப்பதையும், சரிபத்திற் பாங்கியர் செய்யுமாவாரத்தையும், மையழ்ந்து சிவந்த கண் களையும், நழுவி வரபாணங்களையும் வெற்பவர் கண்டாரில்லை என்று பாணின் என்க.

(16) காலிந்பணயுஞ் சிலம்பு - பாதங்கள்ற்படிய வணந்துள்ள ஆழமும், நெளிந்து இரல் - விரைந்தொடிதல். பால் - இடையின் பக்கம். குக்குடணி - ஒருஆபாணம். இதில் முதலடியில். வாயுதேவனால் ஆதி ஷெடனுடல் நெளிய மேருமலைச் சிகரம் விரைந்தொடிதலைக் கூட அண்டா எனவும், 2-ல் பாண்மேற் பொருந்திய வாயையொதுங்கா னைப்பார்த்தர் எனவும். 3-ல் கிருஷ்ணனான் மீகிரு முருக்குமண்டிரு மாகில்லை எனவும், தேநீன்றுமாறுணர்க. மாகளன்பதை மாசெனக்கே

எனப்பின்னும் கூட்டி. யுனக்கணந்தவணிகளான் மாசுவரின் அம்மாச
என்க்கே என்றான் என்பது கருத்தாகக்கொள்க.

(௨௫) மயிலீர், குயிலீர் என்பன விள்கள், அயில் ஈர் எனப்பிரிக்க.
ஆராவும் என்னும் உம்மையாற் பதலும் என்பதுபோதும்.

(௨௬) சுணை - மலைமடு. திணை - சிறுமை. சாவணச்சேரதி-சாவணப்
பொய்கையைபுடைய குமாடக்கடவுள். சாவணப்பொய்கையில்வதாமா
கிய கடவுளெனினுமமையும்.

(௨௭) கொண்கன் - நாயகன். நதிபதி-கடல். முருகன்நாதை அம்
மான் என்பது தக்கனை, மசும் - யாகம்.

(௨௮) மட்டு - வாசனை. திட்டாந்தம் - நாணம். சந்திராங்கசுரில்
பவரில் - மயூரகிரியிலமர்ந்திருக்கும் குமாடக்கடவுளைப்போல. சுந்தாமர
புங்குமலார் மணங்காண்அக்கருத்திற்கு அன்று எனப்பிரிக்க. ஆராமனைப்
போல வேறே கலியாணஞ்செய்வதில்லை என்றபடி. உன்நாங்கல் - மன
வகைவு. பிறப்பொன்றினும் - ஒருபிறப்பினுமென்க. காணுதல் - சுண்டுச்
செய்தல்.

(௨௯) கலை நூர் மயில் புருத்தினில் - கலைகலையுணர்ந்த ஆந்தி
ஞகிய மயிலினுடைய வழகிய பிடரியில். கொண்டு - எறிக்கொண்டு.
கடையிலும் - யுகாந்தத்திலும். வாழ்வே - வாழ்வேமையை. ஒதும்
செட்டி - உபதேசிக்குஞ்செட்டி நாமக்கொண்டவர். வல்கிரப்பொய்கியை
யொரு மயிலைக் காலைமாட்டிலேற்றிக்கொண்டு விறல்வன்றிக் கடைபிழ
ருந்து வியாபாசம் பண்ணுஞ்செட்டி என்பது மற்றொருபொருள். முன்
வளையலெடுத்து விறந்தெனினுமமையும்.

(௩௦) மதியோன் கதிரென - நியமித்தகாலந் தவருமலுத்தயமாகுந்
சந்திர சூரியர்போல. தோன்றலராமெனின் - தலைவர் வாராயாயின்;
விதியோ - வாழ்வினையோ? பிறப்பினை ஆதி ஒப்போ - நன்கு புலப்பட
வில்லை. விரகநதிபதியோ - ஆசைக்கடலோ? கொடுவரியோ - கொடிய
வண்டோ? அன்னமோ - அன்னப்பற்றவையோ? பாவையரோ - பாங்கி
யர்களோ? துதியோ - புலம்பலாகிய தோத்திரங்களோ? பற்கொள்வது
யாதோ? என்க. தலைவரவருவதற்குக் காலதாமதவாதநிலைவியற்றது
படின கீதி. ஆசை; தூதுசெல்லுதற்குரிய வண்ணம், அன்னம், பாங்கியர்.
புலம்பல், இவைகளைக்காரணமாகக் கூறுவநூர் என்றவாறு. மதிகதிர்
பயறித்த காலந்தவருது திக்குமென்பதைத்திங்களொரு ரூபிறன்னவாறு
மையும் என நன்னூற் பாயிரவுரையிற் கூறுமாறுகாண்க.

(௩௧) பணித்தாம்பு அசைக்குமலை - வாசுகியாகிய நாண்பூட்டிய
மேருமலை. பாண்டியன் என்றது உக்கிரப்பெருவழுதியை. கணித்தார் -
வேங்கைமலர்மலை. மணித்தார் - முத்துமலை. வாயிரம் - வச்சிர்மலை.
அணித்து - சமீபம்.

(௩௨) ஆற்றியந்தணர்என்றது ஆறங்கக்கலையுமுணர்ந்த முனிவரா
கிய மார்ப்பார். மாறுபுரைத்து - மாறுபாடாகச்சொல்லி. ஆறங்கமாவன -
கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துரைபிற்காண்க. ஆறு-ஆகுபெயர். அந்

மயூரீகிரிக்கோவை யரும்பதவுரை.

ஊர் - லேதாந்தத்தை யணவுவார். * அழகிய தண்ணீரின்யயுடையா'வென் றுங்கூறுவிர். மறைப்பொருளுரைத்தகதை திருவீரையாடற்புரணம் வெத்திதற்குப் பொருளுள்ளிச்செய்த படலத்திற் காண்க.

(16) சிசு - மீளிகைகளுக்கு நேர்ந்த, வசாகாரோகப்பெரும்பவம் தீ - ஆரவாரத்தையுடைய கடல்போன்ற வியாதியோடு நீசப்பிரட்டும் பொருள், அர்ச்சித்த சுபியோன் - அர்ச்சனைபுரிந்த வதிஷ்டமுனிவர். இங் வரலாறுதலபுராணத்துட்காண்க. ஆரன் அரிநம்புகரர் - ஆரனையும் அரி னையும் கதியாகக்கொண்டதேவர்கள் அசுரரையும், சேடனையும், நஞ்சை யும், விரும்பி இப்பூமியிலுள்ள வித்தலைவியாகிய வமுதத்தை விரும்பினா ரில்லை என்பபடி. சுரபி - காமதேனு.

(17) மேலார் - மேன்மக்கள், கண்கள். கீழார் - கீழ்மக்கள். கால் கள், வெள்ளவீரையான் பாலாருமென்பதற்கு வெண்மையாகியசங்கத்தைக் கையிற் கொண்ட திருவண்ணன் பங்கத்தேதங்கிய என்க. துவாபரபுகத்திற் சாம்பவதிக்குப் புத்திரப்பேறு கருதித் தலவாசம் பண்ணியிருந்தமையார் கொள்க. வரலாறு தலபுராணத்தாலறிக. வலவன் - தேர்ப்பாகன். மால் - கருமை. ககம் - நிறைவு. வேல் என்றது கண்களை. தளிர் என்றது பாக்களை. கலவிக்காலத்தின்மையழ்தல் சிவப்புறுதல் முதலானதுன் புறுத்தப்பட்ட கண்கள், திரும்பிப்பார்த்தலாற்றணக்குண்டாகும் வருத் தத்தை ிக்கலும். வருதிதன் முதலான வுபசாரங்கள் செய்யப்பெற்ற பாக்கள் யிழிந்து நடந்தலாற்றணக்குத் துன்புறுத்தலும் கருதித் கீழா ருதவிதற்கு மேலார் புகைகநன்று என்றான் என்க.

(18) வையம் - தேர். மையம் - நடு. ஆயம் - மாநர்கூட்டம். கதிரு தயம் - பாலகூரியோதயம். மான் என்பது தலைவியை.

(19) எந்திழைவேல் என்றது தலைவி கண்களை. ஒருந்தி - உயிர்ப் பாங்கி. தீர்விண்ணார்மதி - குறைவுமீகிய பூரணசத்திரன். தாமரை மெய்த்துயர்வேன்மன என்பது மாலெப்பொழுது வந்ததென்றபடி. மெ ய்த்துயர் - மெய்வாட்டமாகிய துயரென்க.

(20) கால் அழகை - காலாலும், அழகிய கையாலும், கல்சரபம் வாய்க்கும் கடவுளர்க்கு - அகலிகை சாபத்தை வாங்கிய விஷ்ணுவீக்கும், மோருமீலையை வில்லாக வளைத்த சிவபெருமானுக்கும், பாலன், மருகன் என்பதை எதிர்நிரணியாகக்கொள்க. சாமளம் - பச்சை. மன்னவர் வெற்படை கண்களாகிய வேலினிடத்தும் அம்பினிடத்துமிருந்து கூர்மையையக்கொண்டது என்க. வாங்கவே வளைத்தல் கொள்ளல் என்பது ிகண்டு.

(21) பேதையென்மது - தலைவியை. கண்கூற்றின் - கண்ணாகிய யமனோடு. பெற்றவர்பேறு - பெற்றோர் பயன். ஆணின்மேலாக - ஆணைப் பெற்றார் பெறும்பயன்போலப்பெறுக. கஞ்சன் - பிரமன். சின் - கையாள். சிலம்பவர்க்கு - சிலம்பில் வாழ்வார்க்கு. விண்கூற்று - மேலுலகத் திலுள்ள தேவார்க்கு. அவர்கள் என்றது பெற்றோரை.

மயூரகிரிக்கோவை யரும்பதவுரை.

(௩௩) டைத்தாமரை-சர்ப்பாப்ரணத்தை யணிந்து சிவயிரானை பணிசேயு - பணியச்செய்தசேய். பருமம் - மேகலைவாகையிலொன்று. பருமவல்லுல் என்றது பருத்தவல்லுலையுடைய தலைவியை, டைத்தாமரை என்றது தலைவிகண்களை. மாதவி - குருக்கத்தி. வைத்தாமரைக்களை - கூர்மையாகிய தாமரைமலரம்பு. பின்னகடும் என்றது எய்யுங்காலத்திற் பின் புறந்தம்மிடத்திபைவகை. மாற்றலர் என்றது - மண்மகளை. தாமம்-மலை.

(௪௦) மணத்தார் இருளில் விழியாரிமைச்சிவருமாறுமென்று நனவையழியார் எனக்கொண்டு கூட்டுக.

(௪௧) புலியை - தலைவியிடைபய. அனந்தை - நடைபய. எனை - அவை யெரிபுங்க. மாளை - கண்களை. கலி - சிறுமை. புலி - சிங்கம். அது இடைக்குவமை. புலி சிங்கமுழுவை சாந்தே என்பது புகழ்ச்சொரவது நிகண்டு.

(௪௨) வினா - மணம். சுரும்பு - மூல. பென்னை - மேருமலை.

(௪௩) காளைக்காளை என்றது திருக்கானப்பேரூரிலமர்ந்திருக்குங்காளையப்பாகிய சிவபெருமானை. ஒரு கொம்புதந்தேயான் என்றது திருமாலாகிய வராகக்கோட்டைக் கவர்ந்து கொடுத்ததை. எங்கானம் - எழுசாங்களோடு கூடிய விசை. கொம்பு கொடுத்த வரலாற்றைப் பின் எள. எளம் பாட்டுக்களானு மறிசு.

(௪௪) கள்ளம் - வஞ்சம். புன் என்றது கலவிசெய்திருக்காலத்திற் கண்டத்திலிருந்தெழுப்பும் அரி குயில் மஞ்சை செவ்வாந்தளம் புறம் காடை கோழிக்குரல்களை. ஊர்ப்பள்ளம் - மராகிய பள்ளம். சர் - மலைந்திரபுரி. வாரி - கடல்.

(௪௫) வன்புறைப் பேர்சு - வற்புறுத்திச் சொல்லிய சொல். கணி - மாங்கனி. இறப்பு ஒன்றிலும் - இறப்பெய்தினாலும்.

(௪௬) துக்கு - தாழ்ந்த சுதி. எச்சு - உயர்ந்த சுதி. மன்று - சபை அறு எனும் வாயில் என்றது பாணன் முகலிய வாரால்களில் அருவக வாரிலாகிய பாங்களை. இ. வி. அகத்தினை கு. ௩௩. காண்க.

(௪௭) மாலிகை மூன்று ஆவன கடம்பு, வெட்சி, வேங்கை. மீசை - மேல். தாபதர் - வில்வாழ்த்திப் முகலியார் அயனார் மகன் - ஓதிக் கடன். அவன் என்றது குமாரக்கடவுளை. புகம் - பாடம். * தாடி - தாடிப்பு. அது வினாவுக்குறிப்பு. தாபதர்க்கருள் செய்ததையோ? அயனார் மகர்க்கு அவன் சொல்லியதைப்போ? அவன் பதக்கைச் சாரப்பெற்றது டிப்போ எண்ணி வந்தது என்னை? என்றவாறு. இவ்வரலாறுகள் தலபுராணத்திற்காண்க. எண்ணிய - எண்ணி.

(௪௮) வேட்டம் - வேட்டை. குகன் மாள் - இலக்குரி. எய்த்தது - எய்த்ததாகிய மாண். இது வினையாலணியும்பெயர். போன்ம் - பேசுலும்பென்பது போன்ம். என நின்றது. மாண் - மான்போல் வானாகிய தலைவி. இது உவமையாகுபெயர்.

அ

மயூரகிரிக்கோவை ய்கும்பதவரை.

(சக) நூல்மலையைத் தாங்கும், அவினந்தம்பகைதம்பகையை மாற்றும், சிலை நேரையைத் தாங்கும், கலை வெம்புலிப் பேராரைத் தாங்கும், என்க. சிலை - லில், கல் நேர் - சக்கராயுதம், சீயம் - சிந்தும். கனம் - மேகம். லீடர் - காழுகர்.

(ரு0) வளை கூறச்செய்தது வள்ளிநாயகி. கூறு கொண்டது - பார்வதி. உரத்திலுதித்தது - இலக்குமி. நாச்சென்றது - சீஸ்வதி. கூறு - பாகி. உரம் - மார்பு. பெண்மை - பெண்டன்மை.

(ரு1) வாண்மை - வாள்வலி. வின்மை - வில்வலி. மூரல் - சிரிப்பு. சேண்மை - தூரம். பிறர் என்றது அடுத்தவரை. அண்மை - சரீபம். சந்தை நடு காண்மை - மனத்தினடுவிற காணுந்தன்மை.

(ரு2) வம்பு - இரவுக்கை. நம்பிடு அத்தேவரை என்று பிரிக்க.

(ரு3) விண்ட - விரிந்த. பூங்குழல்மான் - வள்ளிநாயகி. வேங்கை - வேங்கை மரம். மாளைக்கவி? வேங்கை வடிவெடுத்தோன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(ரு4) அல்லவை - பாவங்கள். முத்தானம் என்றது வாக்குத்தத்தம், மனோத்தத்தம், தாராதத்தம் என்பவைகளை. அரப்புறம் - அரச்சாலை. நல்லவர் - பெரியோர், வேட்டைவீரர். சிங்கம் - சிங்காதனம். சிம்மம். நண்ணலை - அடையப்பெற்றிலை. மான் - நிலவி, மான்.

(ரு5) காங்ககவிழ்த்தநீர் - காவேரி; சோண்டு. தின்றகைக்குழற் கையாகம் - கரையிற் கராதந்தத்து என்றது அவ்நாசித்தடாகக்கரையிற் சுந்தராமூர்த்தி நாயனார் வரவழைத்ததை. சேரனாடு. விண்டுள்ளுனது - வையை நதியிற் பாண்டியன் சந்தியாவந்தனம் பண்ணுமார்க்கிய நீரில் திருமால் மச்சாவதாரமாக வந்து வரலாறு பாகவதத்தாலறிக.

(ரு6) மாமன் - திருமால். மஞ்ச எறுமயில் வாசனம் என்றது மேக வாகனத்தி லேறுமிந்திரனாகிய மயிலை. முருகநாமன் - உக்கிரகுமார பாண்டியன். அயில் - வேல். செயம்பெற்றநாடு - பாண்டிவனநாடு.

(ரு7) எந்தை என்றது - குமார்க்கடவுளை. கையாயுதம் - வேல். பரி - மயில். வீடு - மலை. வற்றாச்சிந்தை - அறிவிற்குறையாத மனம்.

(ரு8) நாலெனுஞ் சாதியில் - பதுமினிமுதலிய நால்வகைச்சாசிப் பெண்களில். சண்பகமேனி - சண்பகமலர்போலும் வடிவுடையவர். முத்தசாதிப்பெண் என்றபடி. சக்கரம் - மோதிரம், சக்கராயுதம். சங்கு - வீராயல். பாஞ்சசன்னியம், கோல் - அம்பு. கொப்பு - ஒரு ஆபரணம். குழைமேற்கொப்பு ஒன்றியிருக்கும் என்பது மற்றொரு பொருள். குழை - கழை. கொப்பு - கிளை.

(ரு9) தானவருக்குச் சங்காரகாலனை யெனக்கூட்டுக். உங்களும - அங்கட்டல். சொற்கம் - மூல. கீதவருலகு. சேண்நெறி - தாவேழி. ஆகாய மார்க்கம். ஆரம் - சந்தனம். சிலம்பு - மலை. இங்குக்காணற்கு ஏன் என்க. என் என்றது யூதுதடை என்றபடி.

மயூரகிரிக்கோவை யரும்பதவுரை.

(சு0) எஞ்-சூரியன். மதியை ல்ரும்பாத குமுதமும், மல்லைவீரும் பாத வண்டும் உண்டோ என நினைவையாகக்கொள்க. சூங்கல் - மலை. மலி - வளம்.

(சுக) இந்திரஞாலவையம் போனசேனை என்றது சூரனுடைமயில் திர ஞாலத்தேர் கவர்த்து செல்லப்பட்ட சேனைகளை. எஞ்சு - வேல். திருக்குளம் - மருதாபுரி என்னுந்தடாகம்.

(சுஉ) தாருகவெற்பும், அலைபும். எனப்பிரிக்க. அலை - கடல். சூர்-சூரன். இதழம்போருகம் - அத்தாமரை. எம் இரைக்கு ஓர்க்கணம் ஒருக மாக்கி எனக்கூட்டுக. இத்தகையுடைய கமலாசனத்தில் விளங்கும் பிர மாணந்தத்தைத் தரவந்தவர் என்பது மற்றொரு பொருள். பிரமனுக்கு ஓர்யுகம் கணமாதலறிக.

(சுங) கண்ணஞ்சிறற் செலக்காலஞ்சம் எனக்கூட்டுக. கால்பாதிம், யமன். காத்தல் முதல் பால் அஞ்சு என்றது பஞ்ச கிருத்தியங்களை. முக்தம் நாலஞ்சம் ஒன்றும் நகை என்றுபார்ப்பர் என்றது. இருபதுவகை முத்தங்களையும் பொருந்திய பல்விரிசை யென்று வெற்பர் பார்ப்பர் என்பது.

(சுச) கருவேலை-பிறவிக்கடல், கரையேற்றி - கரையிலேற்றினவன் னெழி - முடிவு. காலன் - யமன். வருவேலை - வருஞ்சமயம். வாயும் - வெற்றி. ஒருவேலை - ஒருவேலுக்கு. வடு - ஊறுபாடு, மான் - தலைவி. இருவேலைஎன்றது - இரண்டுகண்களாகியவேலை. குழைத்தது - குழைந்தது. ஒருவேலுக்குச்சூரனுரு வடுவற்றது இரண்டு வேலுற்று நம்மிறையுருக்குழைத்தது. என்பது மற்றொரு பொருள். வடு - பிஞ்சு. குழை இலை.

(சுரு) கோடணை-ஆரவாரம். குஞ்சரி - தெய்வயானை. மன்னார் என்றது தலைவியை. கூடல் - சேர்க்கை. ஆனைக்கொம்பு - முலைகள். வாள்-கண்கள். வாய்மருந்து - தலைவியாயமுது. யானைக்கொம்பால் வந்தகாயமும்; வாள்தந்தகாயமும். வாயிலிடுமருந்தன்றியாராது என்பதுமற்றொரு பொருள்.

(சுசு) தொட்டிற் சிறையுற்று என்றது தொட்டிலிடத்திற் கிடக்குள்ளமைப்பருவமென்றபடி. சூரவாசொல் - குருமொழி. சிட்டி - ஒரு குருவி. அது அடிக்கடி கலவி செய்வது. மெய்வாழையின் குளிர்ப்பிக்கும்-தேகத்தை வாழைமாதத்தைப்போலக் குளிர்ப்பிசெய்வாள். கொங்கைவட்டில் - கொங்கையாகிய சொக்கட்டான் காயில். கொங்கையாகியகிண்ண மெனினுமமையும். குறி - நகக்குறி. வட்டிற்றுகுறி பார்த்து மகிழ்வாளென்பாருமுளர்.

(சுஎ) கலையான்-கலைகளைக்கற்ற தலைவன், கலையாகியமான். மறத்தியெனும் உருவி உருத்தியாகிய வழகிய வள்ளிராயகி. அருவித்தினை - தினைத்தாளையுடைய புனம். பொன்மறிமான் - தலைவி, பெண்மான். துருவி - தேடி. கலையானையுன்னிவிளையாடல் துருவிக்கண்டேன் என முடிக்க.

(சுஅ) பால் - வாலெயிறுறிய நீர். பழம் - வாயாகிய கோவைப் பழம். கடிவம் - முகம். பாக்கிலை - கழுமின்றோகைபோலுங்கூந்தல், எலம் - மயிர்ச்சாந்து. இளநீர் - முலைகள். இரண்டகலும்நாலு இரண்டு. பாலைபுழம் பழத்தையும் தட்டிலே வைத்துத்தாங்கிக்கொண்டு பாக்கு, வெற்றிலை, எலம் இவைகளையுங்கொண்டு இளநீரிருண்டுடன் தோன்றுங் கொல் என்பது மற்றொருபொருள். இளநீர் இரண்டு என்றதை மேல் கூறம் செய்யுளானுமறிக. அகல் என்பதற்கு அகலுதல் என்றும். தட்ட - மாகிய பாத்திரமென்றும் பொருள்கொள்க.

(சுக) குவளைத்தரளம் என்றது கண்ணீர். முகிழ்நகை - புன்னகை. கொலை - தினைப்புனம். கொல்லை - கொலையென இனம் குறைந்து வின்றது. மனநிலைமேலருவி - மனத்திலருபியாய்க்காணப் படுங்கலை. மாநிலி - குருக்கத்தி.

(சுஓ) முயல்கள் கனித்தேனையுடைய வயல்களிலும்; கலவியில் முயலும்பிணமான குளங்களிலும் நிறையும் என்கிறானையாகக்கொள்க. பிணமானென்றது மகளிரை.

(சுக) ஆயம் உள்ளார்க்கு என்பதற்கு சூதாடலுடையவர்க்கு என்றும், சூதாடலை நினையாதவர்க்கு என்றும் பொருள்கொண்டு, சூதாடலுடையவர்க்கு மாயக்கட்டையும், சூதாடலைநினையாதவர்க்கு அருள்முடிப்பையும், அருள்வது ஞாயமென்றே கொண்டவர் என்க. மாயக்கட்டி - மாயாபந்தம். அருள்முடிப்பு - அருளாகிய பொருள்முடிப்பு நேயம் - அன்பு. பயம் - நீர். உதரம் - வயிறு. எய - இணையாக. எறலி - மேகம். மேகம் அன்பு பெருமலச்சங்கொண்டு ஆகாயத்திற்புக்கதென்பது மற்றொரு பொருள்.

(எஉ) ஒருமையில் - தனித்து. நீகான் மாலும். புனை - தெப்பம்.

(எஉ) விழ்க்கு ஆவிபோலும் முருகன். கொடிக்கால் - துவசத்தம் பம். சாரி - உலாப்போதல். மாண்கூடும்பேடு - மாட்சிமையாகக்கந்தனைக்கலந்த வள்ளிநாயகி. துறை - நீர்த்துறை. கால்நடையில் - பாதுசாரியாய். இதுதினை மயக்கம். கொடிக்கால் என்றும், ஆண்கூடும் பேடை என்றுங்கொள்வது மற்றொருபொருள்.

(எச) கனம் - மேகம். ஒதி - கூந்தல். கடி - வாசனை. பெரிய தனத்தூர் என்றது முலைகளை. வம்பு - வாசனை. எவ்வனம் - யெவ்வனம். மயல் - காமமயக்கம். மன்அத்தார் வெறி - முன் சூட்டிவிட்ட மாலையாலுண்டான மணம், என் இனம் என்றது எனது பாங்கியர்கூட்டமென்றபடி. கிளி - தலைவ். பாடிமுள்ள (பெரிய) பூனைக்குக்கடித்தற் றொழில் உண்டாகும்; பெரும்பணக்காரர்களுக்கு வழக்குகளுண்டு. எந் தக்காட்டிலும் பசாசங்கள் சேர்ந்திருக்கும், கிளிக்குப்பெரிய இறகுகள் பொருந்தியுள்ளன என்பன வேறு பொருள். ஒதி - பூனை. கடி - கடித்தற்றொழில். மயல் - பசாசு. வாசம் - இறகு.

(எஃ) விழல் - பயனற்ற வார்புல், பிறஅன்பு - அன்னியதெய்வ பக்தி. நேரகீர் - பணக்கர். குழல் - கூந்தல், வேயங்குழல். குறிஞ்சி

குறிஞ்சிமலர், ஒருபண். சேந்து - சிவந்து. அழல் உக்கனையதன்றி சேது விலிட்டதன்றி. நேரலர்போல் விஞ்சேந்து வாடியதென் னை முடிக்க. விழலுக்கு முத்தொலையிட்டிறைத்தே நென்வினைவசமே ண்றார் பிறரும்.

(எசு) அகம்வேண்டினர் - வீட்டில் விரும்பியிருக்கும் பெண்ணு; பனைக்குறைகொண்டை - பனந்துண்டத்தையுமாவனமாகக் கொண்டகையிலணிந்த; வளைவிள்வரோ - வளையல்களை நீக்குவாரோ, வீடுகட்டவிரும்பினவர் பனந்துண்டத்தாற் கொள்ளத்தக்க கைகளையும், வளைகளையும் விரும்புவதன்றி நீக்கமாட்டா ரென்பது மற்றொருபொருள். தேம் பொழி பூமனைக்குறைமான் என்றது இலக்கும்போல் வாளென்றபடி. விட, நன்மை கொள்ளாத மயக்கம் என்றோ என்றது கண்கள் நல்ல அஞ்சுநட்சிட்டப்பெருத மையல்யாது என்றபடி.

(எஊ) அம்பு - அர்த்தசந்திரபாணம். மயில்வரைநாதன்ருடர்ப்பந்த பன்றி என்றது திருமாலாகியவராகத்தை. மருப்பு - கொம்பு. கழைச் - அகத்திப்பு. பொற்றங்கை - பொலிவுடையபுன்னகை.

(எஅ) இறைமகன் மாதலங் என்றது பிரமகுமாரனுந்தனக்கு மாம லுமாகியாதக்கன் என்றபடி. உபதேசி-பிரகஸ்பதி. கொடுமொடி - சாப மொழி. அரன்திட்டி என்றது சிவபெருமான் கண்ணாகிய சூரியனை. ஒரு நாள் என்றது அமாவாசைதினத்தை. குடிலம் - சடை. நாணயில்லாத வஞ்சனைபையுடையமதி என்பது மற்றொருபொருள். குடிலம் - வஞ்சகம்.

(எக) கழங்கு - கழற்சிக்காய். மூல்-சோறு. புன்கண் - துன்பம். சேதனம்செய்த - வெட்டியழித்த. அனம் - அன்னப்பதவை. பூவை - நாகணவாய்ப்புள்.

(அ0) மடமாதசெய்கைதன்செயல் அல்ல. இளநீர் - முலைகள். இளநீர். கச்சுறுவது என்றது தனங்களிலுள்ள தலைவன் கைநகக்குறி ஸையரவிக்கையான் மறைப்பதை. இளநீர்கச்சுக்குமோ வென்பது மற்றொரு பொருள். இதழ்கொண்ட பங்கயம் ஆம்பல் இளங்காலியலரது என்றது இதழ்களைபுடைய தாமரைமலரிலே ஆம்பன்மலரும், காலிமலரும் மலர்மாட்டாடு என்றையுற்றுள் என்றவாறு. எனவே இவன் முகதாமரையிலுள்ள வாயாம்பலிற் றும்பூலந்தரித்தலாற்பந்தகாலியலர்ந்திருக்கிற தென் தறித்தபடி. மேல் ௧௯0, ௧௯௬-ம் துறைகளானுமிக்கருத்துக்களையாகி. •

(அக) வேட்டம் - வேட்டை. ஓதும் - அன்னம். துத்தை - கிளி. மயில் என்றது தலைவியை. செல்லும் - செல்லுகிறாள். மருவார்புரம் காராயிருத்தலால்தனையுமை கூறினார். மருவார் - பகைவர். புரம் - ககரம்.

(அஉ) எழுவகையாவன; நாற்றம். தோற்றம், ஒழுக்கம். உண்டி சுருக்கம். செயலினைமறைப்பு, ஆயநீங்கியருநெறிப்போதல். ஒருமைப்பயிற்சிதன்பன்வாரி. பொன்மான்மகள் - வள்ளிநாயகி. கூந்தல்வளவில்லை, முலைகள் பெருத்துக்கோன்றவில்லை பேரறிவுற்றது என்க. முதுக்குறைந்தனளே, முதுக்குறைந்தனளே மலையனென் வேற்கண்ணி, முலையும் வாராமுதுக்குறைந்தனளே. ண்றார் பிறரும்.

(அ௩) கோடி - வஸ்திரம். தனத்தார் என்றது முலைகளை. பல்வடி-
பலதழும்படி கைவேல்புரி - கைவேலும்விரும்பும். கோக்கள் - கண்கள்.
வில்மை - ஒளியுள்ள வீஞ்சனம். எடிக்கு - எடியெனப்படுவாளாகிய
வெனக்கு. கோடியளவுள்ள பணக்காரர்களும் பலகுற்றங்களைக்கொண்
டிருக்கிறார்கள் கைவேலை விரும்புமாசர்களும் வில்விலை யழிந்ததுண்டு
என்பது மற்றொருபொருள்.

(அ௪) மலர்த்தடம் - சரவணப்பொய்கை. தடத்தெய்தும் வேள்
என்க. கத்தி - வான், எழுத்தாணிக்கத்தி. ஓர் மன்னர்தலைகொய்து -
ஒரு அரசர் தலையைவெட்டி, ஒரு அரசரானவர் ஓலைத்தலையை நருக்கி,
இசைந்த திருமுகம் - பொருந்தியவழகுடையமுகம். எழுதிய வோலைச்சு
ருள். நென்னல் - நேற்று. மணம் - புணர்ச்சி, கல்யாணம்.

(அ௫) கொம்பு ஆரும் தும்பி - தந்தங்களைடைய யானை, மரத்தினை
யிலுள்ளவண்டு. ஒருவன் நலுவைக்குழைத்தது - ஒருவனுடைய மிதித்துக்
குழப்பியது, ஒருவலியவில்லை வளைத்து. அம்பு - பஞ்சபாணம், ஐம்
பொறியாகியவாணி. உருவின்மதன் - அழகில்மன்மதன். வடிவமில்லாத
மன்மதன்.

(அ௬) குறிஞ்சி - குறிஞ்சிப்பு, குறிஞ்சி நிலத்தார். வேய்தந்து - குடி,
குழிந்துமடி. கங்கு - கருந்நினைப்புனம். பருந்து. அம்பல் - அடரம்,
யானை. வேல் - கண். வேலாயுதம். சிவப்பு - செந்நிறம், இரத்தக்கறை.
அணைகம் - சேனை. குர் - குரன். ஆடு - வெற்றி. துகளாக்கிவேள் -
துகளாக்கினவருகிய வேள்.

(அ௭) வேள் - மன்மதன். இடைக்குவமானம். மருங்கு - இடை
தூறு - செடி.

(அ௮) உடை - உடுக்கை. ஒப்பனை - அலங்காரம். உடைமுதற்குண
மிறுதியாகியயாவுமொன்றுபோலவே யிருக்கின்றன. இருவருக்கு முயிரு
மொன்றென்பதைத் தலைவி விழிகாட்டா ரின்றதுமனமே நீ போவாயாக.
நயந்து கொள்ளாதவருக்கு என்ன காரியம் நடக்கும். என்றவாறு.

(௯0) மால் - காமமயக்கம். திருமால்.

(௯௧) கார் - மேகம். இது கூந்தல். இருமதி - இரண்டு சந்தின்.
இவை முகமும், நுதலும். கயல் - மீன். இதுகண். குமிழ்ப்பட்டி - குமிழ்
பூசுந்ருள், இது மூக்கு. முத்தூர் - முத்துக்கள் தங்குமிடம். இது.
வாய். பார் - காண்பாய். ஊருக்கு - ஊர்க்கு, துடைக்கு. பச்சைமயிலார் -
குமாரக்கடவுள், தலைவி. குன்றக்குடி என்றது ஊரையும், தலைவிமுலை
களையுமென்க. இதில் - காணாக்குடி. இருமதி, ஏரூர், குமிழ்ப்பட்டி. முக்
தூர், பாருர், ஆரூர், குன்றக்குடி. என்னுமூர்ப்பேர்கள் வந்தமை காண்க.

(௯௨) *அபன் - பிரமன். ஐந்தில் ஒன்று - காது. அலம் வந்திடா
மல் - சீழந்சியடையாமல். குழை - குண்டலம். கொப்பு - சல்லடைச்
கொப்பு; அது காதையடைக்குந் தகையது. தன் வினாவிற்கு விடைபத
ராமையால் பிரமன் செவிப்புலன் வைத்திலனோவென்றும், குழையுங்
கொப்பும் காதையடைத்திருப்பதாற் கம்மானன் கொண்ட பலனென்

னவோ வென்றிங் கூறினனென்க. பூங்கொடி யென்று சுழல்ரமல் இலை
கனையும் கிளைகளையுமையவைத்த பிரமன் என்பது மற்றொருபொருள்.
கம்மாள் - கம்மியன், பிரமன். என்னவோ என மூலத்தைத்திருத்துக.

(௧௩) சுனை - அல்குல் கமலம் - முகம். கொடி - இடை, தாம
ரைத்தண்டு. பேதைமை - அறியாமை தெரித்தேம் - தெரிந்துலேம். தன்
வினை பிறவினையாக நின்றது.

(௧௪) முத்தம் - பல். ஆம்பல் - வாய். சுமுகமதி என்றது விரி.
அழகிய முகத்துையுடையவளே என்பது பொருள். தாவ்த்தத்தை - சிறை
களையுடைய கிளிகள். வாய் பகல் - வாய் நடுவில் வாய் அத்தம் - வாய்ந்த
வாழ், வாக்காகிய பொருள். இத்தத்தை - இந்த வரபத்தை.

(௧௫) வேற்படைக்கு ஒடியிர் - வேல்வலியிற் சிறந்தவரே. குறியு
சிச்சடைக்கொடி - வள்ளி நாயகி. இடைக்கொடி - இடையாகியகொடி,
இடைப்பெண்.

(௧௬) தோதை - மயில்போலுந்தலைவி, மயில். கண்ணி - மாலை.
பாறையிடிக்குங் கண்ணி. அயில் - வேல்.

(௧௭) தாலில் மயில் - தங்குமிடத்திலுள்ள மயில், குற்றமில்லாத
தலைவி. கண்ணி - மாலை, மயிர்முடிக்கண்ணி, கொடிக்காலிடம் - குருக்
கத்திப்பந்தரடியிடம். நீர்கொண்டகண்ணி - நீர் உட்கொண்டவழகுடைய
கண்ணையுடையாள். வெற்றிலைத்தோட்டத்தில் நீர் குழந்த பாத்தியைக்
கண்டேன். என்றும் முன்மயிலுக்குக் கண்ணையைத் தலையிர்கண்டேனென்
பதற்கியைய நீர் வைத்த கண்ணையைக் காக்கைக்காலிற் கண்டேன்
என்றும் பொருள்கள் தோன்றுமாறுணர்க. இங்குக்கொடிக்கால் - வெற்
றிலைத்தோட்டம், காக்கைக்கால்.

(௧௮) தையற்படாதகலை - கலைஞானங்கள். பயிர் - பைங்குழம். செல்
ஒளிகுழை - மேகம்போலும்பசியகழை. ஒளிக்கு உழை எனப்பிரித்தால்
ஒளியிருத்தற்குப் பார்வை மிருகமாகிய மான் என மற்றொரு பொருள்
தோன்றுமாறுணர்க.

(௧௯) பரத்தவொளியையுடைய குண்டலத்தைக் கரத்திலணிந்து
கொண்டவாசர் எவர் என்பது மற்றொரு பொருள். கைக்கொள்ளல்
என்பதற்குக் கையிற்கொண்ட என்றுரைக்க. அங்கீகரித்தல் என்றது மற்ற
ொரு பொருட் குரைக்க. அது ஈண்டுக்காதிலணிதலென்க.

(௧௦௦) பங்கம் - பழுது. அங்கம் - மேனி.

(௧௦௧) வன்னிதொடரும் வனமாய் உலகம் மடுத்த - தீப்பற்றிய
காடு தோலாழி காலத்திலுலகத்தைத் தன்னுட் பெய்த. பிறைச்சொன்னி -
பிறையணிந்த முடியையுடைய சிவபெருமான். சோதிடர்சொற்றதுங்க
விராஜி, கன்னி - தலைவி. கன்னிராசி, சிங்கம் - தலைவன். சிங்கராசி. குடி
லம் - வஞ்சகம்; ஆகாயம்.

(௧0௨) குலம் - குலாயுதம். கடிப்பு - குறுந்தடி. இட்டி - குத்தி. மோதினை - நினைப்பாக இரண்டு பொருள்கொள்க. கார்க்கோலம் - கருநிறக்கோலம். பூமலர் வேங்கை - புலி. பரிபாசம் - விநோத வார்த்தை.

(௧0௩) உழுவை - ஒரு மீன். புலி புல் - புல், புலி. வரைத்த - அளவு படுத்திய; மலையின்கணுள்ள. கொடுவரி - கொடுமைசெய்தவாங்கு மறைப்பொருள். புலி. கைவல்லியம் - புலி. முத்தி

(௧0௪) தூம்பி - வண்டு. யானை. மாதங்கம் - பெருமையுடைய பொன். யானை. பட்சி - கருடன். நாகம் பாம்பு. யானை. கரி - இருந்தை யானை. விலங்கு - நிகழம். நிருகப்பொது இங்கு யானை. மா - மாமம். யானை. கொம்பு - மாங்கிளை, தந்தம். காயம் - புண். ஆகாயத்தில்யானை வாலில்லை என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௧0௫) மருகி - சரஸ்வதி. மனையாள் - பூங்கேவி. மருப்பு எடுத்து என்றது இரணியாக்கன் பாயாகச்சுருட்டிப் பாதலஞ்சென்றபோதுஎன்க ஒரேன மருப்பிலே பயின்ற பாலை மருங்கிலே வளருகிறாள். என்னும் பாரதச்செய்யுளிற்கு நோக்கத் தக்கது. கோலம் - அழகு, பணி.

(௧0௬) இவ்வனத்தில் ஆங்கவரைக்காப்பார்கள் எனக்கூட்டுக. ஆங்கவர் என்றது அடிப்பாறை. காத்தல் - தடுத்தல். மயில் வரைநாதனை நோக்கி கொடிப்பாய் வின்வும் என்றது குமார்க்கடவுள் திருமாலாகிய பன்றியைத் தொடர்ந்து கொம்பைக்கவர்ந்து வந்தவர்கலான்அவரையே கேளும் என்றாள் என்றவாறு. முரசங்கறங்கியபோது எனப்பின்னுற் கூட்டி யிடைநிலைத்தீவகமாகக்கொள்க. இப்பொருட்கு நோக்கி என்றது கருதி என்றபடி. அந்தமாக்கோலம் என்றது திணைமாவாலிட்ட கோலங்களை. வேல்பட்டிருப்பது - வேல்வடிவுற்றிருப்பது. முரசங்கறங்குதல் விழாச்செய்தற்கென்க. கடிப்பு - குறுந்தடி.

(௧0௭) பணித்தச்சனுக்குப் பகை என்றது பாம்புக்குப் புற்றுகிய வீடு கட்டுங்கரையானாகிய தச்சனுக்குப் பகையாகிய கடி என்க. குதி ரைத்தடம் பார்த்தவன் - கிருஷ்ணன். மணி - சமந்தகமணி. மாதா - சாம்பவதி. அளித்தது - சாம்பவான் என்னும் கடி. வானந்தின் அணி என்றது மூலபலங்களை. தலைமைக்குள் ஒன்றானது - சாம்பவான். நணித்த - மதித்த. பல்லுகம் - கடி. குதினைத்தடம்பார்த்தவர்க்கு மணித் தாட்டின் மாதையளித்த வரலாற்றைப் பாகவதத்தானறிக.

(௧0௮) அறுகு - அறுகம்புல், சிங்கம். புல் - புல்லு, புலி. தூங்கல் - வலியுழந்தவன். யானை. பல்லுகம் - கடி, பலகுகம். காங்கேயன் - குமா ரக்கடவுள்.

(௧௦௯) பைத்தாரணியவர் - ஆதிசேடன் படத்தாற்றாங்கு முலகத்த வர். தாமரைமேன்று சொல் பட்டம் என்றது தாவுகின்றமையென்று சொல்லுங்கவரிமான் என்றபடி. பட்டம் - கவரிமான். தாமரைவடிவமா யிருந்ததினில் தாமரையென்று சொல்லத்தக்க பதக்கும் பட்டம் என்பது மற்றொரு பொருள். வடம் - கயிறு. ஆணியாகும் - அலங்காரப் பொருளாகும். சாற்றில் - சொன்னால்.

(௧௧௧) சரமரை - சாதலையுடைய மலை; கவரிமான: தாழை நாமரைப்பூ, தாலகின்றமலை. சரமர் என்றது மன்மதனை. கார்மயிலா மரமர்என்றது கரியமயிலுருவங் கொண்டதொங்கிய வீத்தினை. அரு ள்னைவத்திழின் அனையாழ்கையிற் பட்டருகட்டுவது யாருக்குமாம் என்க. ஆம் - ஆகும்.

(௧௧௨) மான் - இயற்சொல். மறி, பிணை. என்பன மானின் லெயர்க்களாகிய திரிசொற்கள். திரிசொல் - இயற்சொல்லின் மேறுபட்ட சொல். இருமண்ணர் என்றது இயாமலக்குமணர்களை. வருத்தியது என்றது மாரிசொடுகிய பொன் மாலை. எடுகு - மேற்படை. எந்திழை- வள்ளிநாயகி.

(௧௧௩) ஏதம் - ஆற்றம். மறி - தடைசொல். பிணையென்றவை - அடைக்கல் மென்றவர்களை. ஆமர் - அத்தம். கைப்பட்டது - கையில கம்பட்டுள்ளது. முனிவர் - தாருகாவணத்து முனிவர்கள். மான் - மான் மஹான்.

(௧௧௪) சஞ்சுவகன் - ஒருவனாக. கேசரி - சிங்கம். வஞ்சிஎன்பது விரி. சரித்தது - சஞ்சரித்தது. சோமன் - சந்தி. சசம் - முயல். அசையுடையது சசியாகலான் சோமற்குநா மம்வழங்கியது என்க. பஞ்சகரித்தபுவி - பஞ்சபூதங்களாலமையப் பெற்றவுலகம்.

(௧௧௫) வராமதி - பூனைசந்திரன். சிவன் கால்முய லென்பது முயல்களை. முயல் - போர். முசல். எமக்குமுயலேது என்றது யான் குறிஞ்சி வலத்திலுள்ளானாகலான் நீர் கேட்குமுயல் பாலை வலத்தாரிடத் தும்; முல்லை வலத்தாரிடத்துமேயுண்டு என்றான் என்றபடி.

(௧௧௬) பொன்மான் வினாதுல். கேளாதன என்பது விநோதவார் துணைக்கோ. திண்ணன் - கண்ணப்பநாயுடர்.

(௧௧௭) கர்க்கடமதி - (மழைக்குதியாகப் பெயர்வீத்தற்குரிய) கடக சந்திரன். மர்க்கடம் - குளங்கு. பொன்மாளிற்கு அடகாம் ஏந்தும் குழைஎன்க. அடகு - இலையுணவு.

(௧௧௮) சாம், சரி, வாரி. பட்டம், அத்தம், நெறி, என்பன பாலை யென்னு மொருபொருள்குறித்த பலபெயர்த்திரி சொற்கள். ஆசவனம் என்பது அத்தலத்திக்கு ஒருபெயர். சாவணம், வையாபுரி, என்பன தீர்த்தங்கள். மருதுதுறை செய்தடாகம் - மருதாபுரி.

(௧௧௯) நெறி - நீதி. வத்திம். அத்தம், என்பன நட்சத்திரங்கள். பட்டம் என்றது பறக்கவிடும் பட்டத்தை. வாரி - கடல். சரி - கைவலி. சாம் - சரணாய். ஆருக்குப்பாதைபடம் அலர் என்பது பக்குவமில்லாத வர்களாலாருக்குத்துன்ப முண்டு என்றவாறு. பதம் - பக்குவம். பாலை - வாகை.

(௧௨-0) கண்ணி - மாலே; பறவை பிடிக்குங்கண்ணி. தோகை - தலை, மயில்.

(கஉக) துச்சம் - பொய், கவர் பொருள் - சிலேடைப்பொருள். கைவில்லாணு என்று - கையில் வில்லாபினு மிலது. ஆயினும் என்பது ஆனும் எனவிடைகுறைந்து நின்றது. ஒன்றானுந் தீச்சொல், எனத்திருக்குறளிலும் வந்தமைகாண்க.

(கஉ௨) இவட்கு ஐயம் அவ்வகையால் முன்றிர்த்தனம் மன்னர்க்கு ஆள்முதல் இவ்வகையான் ஐயம் மாறினம் எனக்கொண்டு கூட்டுக. அவ்வகையான் என்றது நாற்றமுதலிய வெழுவகையானு மையமுற்றோர்ந்ததை. இவ்வகையான் என்றது சிங்கமுதலியன வினாவியவற்றை என்றபடி. கைவகைசெய்தவர் - ஒப்பனை செய்தவர். மாறினம் - நீங்கினம் இவட்கு, மன்னர்க்கு என்பன உருபுமயக்கம்.

(கஉ௩) மயில் பூத்தார் என்றது மயூரகிரியிலுள்ள தலைவியை, வாரீணம் - யானை. கனம் - மேகம். கா - சோலை. குழல்-கூந்தல். அலம்புதல் - ஒலித்தல். முலையையும், சாயலையும். கண்டு தன்னின மெனக்குறியும் மிடம் வருமென்றான் என்க.

(கஉ௪) பரதர் குலம்புரிகாளை - பாபம். விர்தம் பிறவினை நெயென்றது சத்தியமல்லாத பிறவிரதங்களானில்லை என்றபடி. உற்றது சொன்னாலுமற்று பொருந்து மென்பது பழமொழி. நிருகம் என்பது சிங்கமுதலாயின வினாவியதை. சுரதம் - சத்தியம் தருந்தரும் என்னும் அடுக்கு எதிர் மறைப்பொருள்தந்து நின்றதுணர்க.

(கஉ௫) மேலாந்திருக்குவிவேகத்தின் ஆத்துவிதம் தெரித்தார் என்றது கண்ணறிவாராய்ச்சியாலிருவரும் ஒருவரென்றறிவித்தார் என்றபடி. (வேதாந்தியர்) ஞானசாத்தி ரவணர்ச்சியாற் சீவர்தமா, பரமாத்மா வெண்ணுயிரெண்டு பொன்றென்றறிவித்தார் என்பது மற்றொருபொருள். திருக்கு - கண், ஞான சாத்திரம். பால் - பக்கம். மால் - ஆகை. வெண்பிறை புன்னகை. திருக்கு என்பது ஞான சாத்திரத்துக்கு ஆகுபெயர். எனல் காவலிவருமல்லன், மாண்வழ் வருகு வனிவனுமல்லன். நரத்தங்கண்ணியி வறோ டிவளரிடைக்கரந்த வுள்ளமொடுகருதியது பிறிதே. நம்முறணுநர் போலத்தம்முண் மதுமறைந்துண்டார் மகிழ்ச்சிபோலவுள் ளத்துள்ளோ மகிழ்வ சொல்லுமொடுவகண்ணினோனே. என்பது இங்குநோக்கத்தது.

(கஉ௬) தேன் - வண்டு. சாதி - சிறுசண்பகம். குணு என்றது உப மன்னிய முனியாகிய குழந்தையை.

(கஉ௭) கூர்விழ்மான் என்றது தலைவியை. கலையான் கலையாகியமான், கலைஞானங்களைக் கற்றதலைவன். அரைவாசி - அரையாகிய பாகம்; அரைவாடி.

தா - நான்மர. கொள்ள - நான்கொள்ள. இசைமல் - நீரிசைந்தால். பகர்பணி செய்வது - நீர்சொல்லும் பணிவிடையையான் செய்யத்தக்கது. விந்தத்தக்க ஆபரணத்தையான் செய்யத்தக்கதா மென்பது மற்றொருபொருள்.

(கஉ௮) பங்கம் - குற்றம். தரளம் - முத்து. திங்கம் - உயர்வு. வங்கம் - ஈயம். சங்கம்பழந்தரளத்தை யொவ்வாது என வருபைப் பிரித்துக்கூட்டுக. உமக்கும் நம்தோகைக்கும் குலம்பார்க்கினும், சேர்க்கையைப் பண்ணினும், பங்கந்தரும் என்க.

(கஉக) எனையவர்போலென்றலானும் என்றது மேற்பாட்டில் வேள்போலுமக்கும் என்றமையாலென்க. மன்னர்க்கு நாற்குலமாகிலை என்றது யான் கூத்திரியனாகலான் எனக்குக் கீழ்பட்ட வருணங்களில் விவாகஞ்செய்துகொள்ளுதல் சாத்திரமுறைமையாம். ஆகவே யுன்றலவியையான் மணப்பதால் நால்வகை வருணச்சிரம தரும்த்துக்கு இழுக்கில்லை என்றவாறு. தவப்பொன் - பெரும்பொருள்.

(கஉ௦) ஊறு - இடையூறு. மீன் - தாரகை. அறல் - கருமணல். இவ்வுர மடவாரளவுக்குத் தாரகையும் கருமணலும் நிகரன்று என்க.

(கஉக) ஏந்திழையாளுருக்காணின், வலைப்பட்டமான், மழைகண்டமயில், பசங்கிளி, நீன்னுயிர்ச்சேக்கை, பிடி, பவளக்கொடி, துடியிடை. ஆம் என்க. சன்னம் - சிறிது. துடி - உடுக்கு. சேக்கை - தங்குமிடம்.

(கஉஉ) தேனுந் தினையுந்திரட்டி வேட்குதவ ஒருநாள் வருமென்க. கான் - கற்பகச்சோலை. நிதி - சங்கநிதி, பதுமநிதிகள். நன்மனை - தலைவி வீடு.

(கஉ௩) சஞ்சாளிகம் - வண்டி. போகில் - பறவை. கோ - அரண். வேலமுமம் - வேள். இது மன்மதனுக்கும் பெயர். ஏ-பாணம்.

(கஉ௪) மற்றுருரைக்கினும் என்றது கல்லார்பாற் கற்றாரும் கற்றார் பாற்கல்லாரும் என்க. வாரி - கடல். பற்றார் - சூரன் முதலியோர். விறார் - தலைவி. கொண்டார் - தலைவன். மிறை - குற்றம்.

(கஉ௫) வட்டில் மதி - வட்டினீரிற்றோன்றுஞ் சந்திரன். ஒவியம் - சித்திரம். முகமன் - உபசாரவார்த்தை. ஆவலங்கொட்டல் - வாயாலாவாரஞ்செய்தாடல் பெண்குறை - தலைவியாலுண்டாகிய குறை. கெட்டி என்றது தகுதியென்னு மிகழ்ச்சிக் குறிப்பு. முன் மூன்றடியினுந் கூறியவைகட்குப் பேதமையுடையார் என்பது கருத்தாகக்கொள்க.

(கஉ௬) திராமிளம் - தமிழ். பூவை - நாகணவாய்ப்புள். கொன் - ஆச்சம். குழை - தழை. அடுஞ்சிந்தை - கொல்லுமெண்ணம். வன்கண்மாதர் என்றது கொலைத்தொழில் புரியுந் குறவர் மாதராகலான் என்படி. உன் உழை - உன்னிடம். உன் - நினைப்பாய்.

(கஉ௭) பரவை - கடல். வந்தவன் - சூரன். தேர் - இந்திரனால் தலத்தேர். டீட்கனம் - அவயவமில்லாத மூபம். சகனம் - அவயவத்தோடு கூடிய வுருவம். இளநீர் - தலைவி முலைகள், தெங்கினநீர். ஓர்நாள் துயர்ந்தது என்றது ஒருநாளிற் றுன்புற்றதை,

(கஉ௮) மரியாதம் - சம்மானம். பிசகா - பிழைபடா. ஆங்கு - அவைபோல. சிலையாமெழுத்துஞ் சகாயமுந் கீர்த்தியுஞ் செந்தமிழ், நிலையாகு மன்னர்சொல் வார்த்தையு மென்றைக்கு நிற்குந் கண்டாய். என்னுந்ள சிங்கமாலையிற் கொப்பு நோக்கத்தக்கது.

(கஉ௯) அஞ்சுகமே - அழகியகிளியாகியவளே. பீறிய - பிளந்த. கிழிந்த, மெய் - சரீரம். தையலை - தலைமகள், தைத்தலை. ஊறு - துன்பம், பீற்றல். பெரும்பாசம் - பேரன்பு, பெரிய நூலிழை.

(கச௦) வல்லிக்கொடி - வல்லியாகிய கொடி. மணம் - சேர்க்கை. காரு - மடம். புல்லி - தழுவி. செல் இக்கொடி - செல்லுகின்ற விர்த்தக் கொடிகள். சுழுகிறற்கீழ் சேந்தன்மயில்வரை என்க. அல்லிக்கொடி என்றது ஆம்பல் மலர்ந்தகொடிபோன்ற தலைவியை. ஆம்பல் என்பது வாயை.

(கச௧) மங்காய் - மங்கையே. எனக்காய் காடும்புக்கு ஆடும் - கானகமும் என்னிடக்கங்கொள்ளப்பெற்றுத் தலைநடுங்கும். கனியுங்கனியும் - பழங்களும் கனியாரிற்கும். தேடுங்குகன் - (அன்பர்கள் வேண்டுவதையளிக்க அவர்பாற்) தேடிச்செல்லுங்குகன். என்கைகுடமலர்தனை என்றது கையுடையாகிய மலர்மாலையை. மணம் - கல்யாணம். வாசனை. வாடும் அலர்தனை - வாடியபூவை, வாட்டத்தைத்தரும் பழிச்சொற்களை. பெய்பில் - மேற்கொண்டு சொல்லின், மணமென்பதுண்டாம். வாடும் அலர்தனைத் தந்தால், மணமுண்டோ என்க.

(கச௨) ஐயானனம் - சிங்கம். கைமாதிரிகள் - யானைக்கூட்டம். ஆறலைப்பார் - வழிப்பறிக்காரராகிய வேடுவர். உரு - அழகு. மாலையன்னிய மயில்வரை என்றது துவாபர யுகத்திற்சாம்பவகிக்குப் புத்திரப்பேற்றைக் கருதித் திருஷ்ணன் ஸ்தலவாசம்பண்ணிய கால் என்க. இதைத் தலபுராணத்தானறிக. உன்னலர் என்றன்மலர்மலை யெங்களுக்கேன். திருவன்றி - இலக்குமியை யல்லாமல், திருமலைமேற்கொண்ட மின்னார் சுரில்லை என்க. திருமால் - விஷ்ணு எனவே எங்கள் தலைவியாகிய திருவக்குன்மாலேயென்குமியதில்லை என்பது கருத்து. ஐயானனமுத்தொலை யிறுதியாயினவருமென முடிக்க.

(கச௩) கதிரோன்கதிர் - சூரியகிரணம். விகாசிக்கும் - மலரும். சுருக்கை, கத்திகை, கண்ணி, ஆரம், இவைமாலைக்குப்பேர். ஆசைப்புள் - ஆசையாகியபுள், கண்ணி என்பது பரவையிடிக்குங் கண்ணிக்குங் கொள்க. ஈசன் என்றது சிவபிரானே. அரிவையர்க்குரிய மலை - சுருக்கை, கத்திகை, கண்ணி, ஆரம். எனமுடிக்க. இவாவரு மதிக்குஈசன் என்றது இரவில் வருஞ்சந்திரனுபாதியடக்குடற்கு இம்மலை சிவபிரானு குமென்பது கருத்து. சிவபிரான் சந்திரனை முடியிலடக்கி வைத்தலாலிவ்வாறு கூறினானென்க.

(கச௪) ஆரக்கமுத்தியர், மாலையையணிந்த மூத்தையுடையவர். முத்துப்பிறக்கும் கண்டத்தையுடையவர் என்பது மற்றொருபொருள். உயர்குடிக்கற் புடைய மடவார்க்கண்டத்தில் முத்துப் பிறக்குமென்பது மரபு. சுவாமி மயில்வரைவேங்கை யெண்ணி. என்றது மயில்வரையிலுள்ள சூரியாகிய வேங்கைமலருங் காலத்தைக்கருதி என்றபடி. பறையறை போது - உற்சவகாலமென்றபடி. பரிப்பது - தரித்துக்கொள்வது குமாரக்கடவுள் வேங்கையானது வள்ளி நாயகிதினென்புனங்காத்த போது என்க.

(கச௫) என்மலை - என்னாசையை. மின் - மின்னுகின்ற. கையணியீதல்விரும்பின் - யான் மோதிரத்தைக்கொடுக்க விரும்பின். ஓபான் மலை வேண்டிலர் - பொன்னாலாகிய மாலையை விரும்பியணியாதவர். முத்திரையாழி பொறுப்பதின்றே - (வருமறிந்து கொள்ளத்தக்க) முத்திரை மோதிரத்தையணிந்து கொள்வதில்லையே என்றவாறு. திருமலை வழி

படாதவர் சக்கமுத்தி மாதானத்தைத்தாங்கு வதில்லை என்பது மற் றொருபொருள்.

(கசசு) மாலைமீல் - மாலைக்காலத்தில், மாலைவிண்டு - ஆசைநிரூதி யைச்சொல்லி, மலர்க்காலை - மலர்போலும் பாதங்களை, கொடி என் றது சேவலை, வேலை - கடல், சூரனை - சூரியனை.

(கசஎ) பொறுக்கிலர் - தாங்கிலர். கருக்கேறுஞ்சிந்தை பணங்க ருக்கு மட்டை யாலாகிய குதிரைமேலேறுமனம். பெண்களைவிரும்பி னுற் கபடமுள்ளமனமும் வேண்டும். என்பது மற்றொருபொருள்.

(கசஅ) தகர் ஆட்டுக்கடா, எருக்கு - எருக்கம்பூமலை, இது சிவ பெருமானுக்கும், மடலேறுவார்க்கு முரியது.

(கசக) கடம் பெற்றதாருகன் - மதம்பொருந்தியயானை முகத்தை யுடையதாருகாசுரன். வெற்பு - கிரவுஞ்சகிரி, படம் - தலவியுருந் தீட்டியபடம்; பாம்பு, திருமாலெனப்பாவிப்பார் - இலக்குரியையினைய தலைவியாற்றவைத்தவாசையாலென்று வழங்குவார். அழகிய சேஷசயன த்தில் வீற்றிருந்தால். திருமகளுந்திருமாலு மெனப்பாவனை செய்வார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(கடு0) மயல் - காமமயக்கம். குழற் சொருக்கைப்போலவும், முலை நெருக்கைப் போலவும் முலைக்குழைவைச்சிறிது மெழுதுவ தரிதா மென்சு.

(கடுக) விருப்புச் காப்பதற்கும், வெறுப்புச்சத்துரு நாசத்திற்கு மென்க. குன்றம் - மேருமலை, முலை. குழைய - விராய, குழைவாக எழுதல் - எழுப்புதல், எழுதுதல்.

(கடுஉ) பழயசெயல் - சஞ்சிதவினை. புதியசெயல் - ஆகாமியவினை. பழல்செயல் - பராரத்துவவினை. வெற்பணங்கே, தழைவல்லி. என்பன விளிகள். சாதகத்தில் - பயிற் சியால். தீட்டும் - எழுதும். கொம்புஎன் றதுதலையைய. சார்பு - உதவி.

(கடுந) ஐகை - மகிழ்ச்சி. குரும்பை முலைப்பெண் - இரதி தேவி. கரும்பனை - கரும்புவில்லையுடைய மன்மதனை. கருமையாகிய பனையை. கூடு - சரீரம், அன்றில் முதலான பறவைக்கூடு.

(கடுச) கடுபனைக் கைமுகன் - விநாயக்கடவுள். பின்னோன் - குமாரக்கடவுள். விரும்பு இடம்பனை என்றும் விரும்பிடுங் பச்சையென் றும் பிரித்துரைக்க. பல் பெண்ணையனைதலை - பலபனைமடல் களாலா கிய பனைமடற் குதிரையைச் சார்தலை, பலபெண்களைப் புணர்தலை என் பது மற்றொரு பொருள். தடும் - தடுத்தவிடும். நிலைகோடல் - நிச்சயப் படுத்தல்.

(கடுடு) வார் - கச்சு. மதக்கூத்து - மதனநாடகம். மல்லவின் றீர் - விளப்பத்தை யுடைய விளநீர்.

(கடுசு) சித்திரம் - ஆச்சரியம். மங்கைக்கு உள்நாண்உற்றது உண்டு என்க. துங்கம் - பெருமை. சங்கு - சங்கமுள்.

(கரு௮) ஒருமலர் என்றதுகையை. பலகாய் - விளையாடற்குரிய பலசீழற்சிக்காய். பாண்டி - பத்துக்காயுள்ளவை. பசு - நான்குகாயுள்ளவை. பதினான்கு என்றது பன்னாண் குழிஎன்றபடி. இச்சை - ஆசை. இக்கவியிற் பன்னாண்குழியாகிறது என்னுமொரு விளையாட்டைக்கூறியதற்கு. பன்னாண்கு குழிவிளையாடுகிறது என்பது பன்னாண் குழிவிளையாடுகிறது என மருட வாகவழங்கப்படும்.

(கரு௮) பகுதி, விசுதி. பகுதிவிசுதியென்னு மருமொழிகளின். இடைநிலை-நடுவிலுள்ளனவாகிய எழுத்து (இரண்டு) அது துவக்கு. துவக்கு - சரீரத்தில். சார் இயையும் - பொருந்தியியைந்திருக்கும். துக்கம்-துன்பம். இல்லாதுறும் - இல்லாதிருப்பாள். சந்திவிசாரமுந்தோன்றும்-சந்திக்கின்ற காமவிகாரமுந்தோன்றும். கொக்கு - குரனாகிய மாமரம். குருகு - கோழி. குன்றுறைவோன் - தலைவன். பதம் - சொல் வந்தனன் என்னும் பகுபதத்திற் பகுதி முதலான பகுபதவுறுப்பு ஆறந்தோன்று மென்பது மற்றொருபொருள்.

(கரு௯) பாவை - தலைவி, பதுமை. கோவை செய்துநனை - கோக்கப்படுங் கயிறு, பாங்கி. ஆடல் - ஆடுதல், கூடுதல். குன்றையுள்ளார் என்றது முருகக்கடவுளை. சேவை - வழிபாடு. வையம் - உலகம்.

(கசு௦) நாலின் முதல் நகை என்றது எள்ளல். இளமை, பேதமை, மடம், ஆகிய நான்கனுள் முதலாவதாகிய எள்ளல் நகையை. பாங்கிநகை அமுது போலிருப்பினுந் தன்னையருத்தலினால் ஆலமதா கினுமென்றும், அப்பாங்கி கட்பார் வையிதஞ்செய்தலான் அமுதென வாக்கிய தென்றுங் கூறினான் என்க. அமுதாக்கியது விதியென்க. நகை நான் காவன - எள்ளலிளமைபேதைமை மடனென்; றுள்ளப்பட நகை நான் கொன்ப என்னுஞ் சூத்திரத்தாலறிக.

(கசு௧) சண்பகவல்லி - மரணபரியந்தம் புருஷரைப்பார்ப் பதில்லை என்று சபதஞ்செய்து கொண்ட விசயமாநகரத்து விஜயங்கராசன்மகள் இவ்வரலாற்றை விக்கிரமாதித்தன் நான்காவதுபதுனமக் கதையானறிக். தாழ்சொரி சிந்தாமணி - தன்பரிவாரங்களுந்தானுங் கேட்குங் கேள்விகளுக்குக் கவியால் விடைபகர்ந்து வென்றவருக்கு மாலையடுவதாக வாக்களித்தவன். இவ்வரலாறு வீரகுமார நாடகத்தானறிக.

(கசு௨) வெப்பும். குளிரும்என்றது கூன் பாண்டியனுக் குண்டாகிய சுரத்தையும் குளிரையும். சமமாக்கி என்றது திருஞான சம்பந்தரவதாரமாகி விபூதி தடவிச் சமன்செய்ததை. கொப்பு - கிளை, ஒருகாதணி. குழை - தழை, காதிவணியுந்தோடு. சுப்பிரமணியர் திருஞான சம்பந்த நாயனாக வந்தாரென்பது பசாரக்கூற்றென்க.

(கசு௩) முறி - தளிர், முறிச்சீட்டு. எழுத்து - தலையெழுத்து, கையெழுத்து : விலைப்பொருள் - கிரயத்துக்கு வாங்கிய பொருள், நடு - தவினை, நடுவெழுத்தெழுதுஞ்சாட்சி. விலைப்பொருள் என்பதற்கு வில் ஐப்பொருள் என்பது மற்றொரு பொருள். வில் - தனுசு.

(கசு௪) பூ - பூமி. இருதாமரை என்றது தலைவி பாதுக்கவடுக்களை. மயில்மா - மயிலாகிய குதிரை. இரண்டிதாவுதின்றமரையென்பது மற்றொரு பொருள்.

(க௬௫) குயில் - மேகம், குயிற்பறவை. பல்நாகம் - பிலபுண்ணை மரம், பல்லையுடையபாம்பு. பூவை - நாகணவாய்ப்புள், காயூஞ்செடி. மயங்குசல் - சேர்தல் கலத்தல். சுகம் - கிளி, இன்பம். ஆவி - தடாகம், மஞ்ச - மேகம்.

(க௬௬) அனகன் - குற்றமல்லாதவன். ன்ன்மேனி என்றது மாந்தளிரை. அது ஆகுபெயர். பொய்யிற் சேர்ந்தபொன்மான் - பொய்ம்மான். வனமயில் - அழகுடைய மயில். புனமயில் என்றது தலைவியை. ஒருவன்வந்தது கண்டேன் எனக்கூட்டுக.

(க௬௭) சின்னம் - குற்றம், வரையவர் - தலைவர். இனம் - குலம். இனத்தோடினஞ் சேருமென்குதலெண்ணிலை என்றது அவர் குலத்திற்கும் என்குலத்திற்கும் இயைபில்லையே என்றபடி.

(க௬௮) கால் - காற்று. ஆலும் - அசையும். கதிர் - சூரியன். ஒருவர் என்றது தலைவரை. மால் - காமமயக்கம். பால் - பக்கம். குறிப்பறிவுறுத்தலாற் தண்வேலைக்கூறினார்.

(க௬௯) பொன்னை மறைப்பது என்றது பொருளுடையராயிருப்பதை மறைப்பது.

(க௭௦) ஆர்க்குழை என்பதில் முன்சொல் ஆர். அதுஆத்தி. நடுமுற்றிய சொல் அக்கு. அது சங்குமணி. பின்சொல் உழை. அதுமான். நகையாம் என்றது ஆர்க்குழை- அதுமுத்துக்குழை. நகை - ஆபரணம்.

(க௭௧) அல் - இரவு. இல் - மோகுவீடு, வீடு. நாலெழுத்தின்குணம் என்றது பித்தன். என்றபடி. விரகம். எனினுமமையும்.

(க௭௨) வாவி - மருதாபுரி. அனம் - பெண்ணன்னமும், ஆணன்னமும். பிரிந்தால் மாரண்கைக்காவிகொல்லும், உன்கட்காவிகாக்கும் ஆகலான் மறுப்பது தகுதியன்றென்பது கருத்து.

(க௭௩) அடவி - காடு. கொடிப்போது என்றது தலைவன் சமயம் வாய்க்கப்பெறுமையால், மரங்களிலும், செடிகளிலும், போகட்டு வைத்த கொடிப்பூக்களாலாகிய மாலைகளை. புடவி - பூல், புனற்போது என்றது காடெல்லாற் தேடியலைந்த தலைவனுடைய நாமமாமலர்போன்ற பாதச் சுவடுகளை. பனை - மடன்மா, பனைமரம். படர் - துன்பம். புனரெழில் பாலிப்பூதுண்டோ வெனக்கூட்டுக.

(க௭௪) கலைமான் - ஆண்மான், கலைஞானங்களையுடையதலைவன். கண்ணாவலை - கண்களையுடையவலை; கண்ணாகியவலை. புனம் - காடு. தரம் - தகுதி. தனம் - முலை. மூன்றட்சரவாசம் - புழுகு. அது புலகு, பொய். தனத்திலணிந்துகொள்ளும் வாசனையை நாலிற் பூசிக்கொள்ளுவது தகுதியற்றதென்பது கருத்து.

(க௭௫) கவர்பொருள் - இரண்டுபொருள். மலைமான் என்றது வள்ளிநாயகியை. சிலைமான் என்றது தலைவனை. இரண்டுதொழில் என்றது மீட்பெழுதல், மடலேறுதற்றெழில்களை. ஆண்யானை பெண்யானையைப் பிரியாதகாவென்றதொற்றாநூற் தலைவனைப் பிரியாதிருக்கவேண்டுமென்பதுள்ளுறை.

(கஎசு) காமன் - இந்திரன். இன்பப்புள் என்றது இன்பத்தைத் தருந்தலைவினை. மதப்பூசை - மன்மதன்பூசை. நீகண்ண்கொள்ளநான் புள்ளைக்கொண்டேனென்பது மற்ருரு பொருள், பத்திரம் - தழை.

(கஎஎ) தூவி - இரகு மஞ்சரி-மாலே.அவ்வது தளிர். கோவையின் டாள் - மகளிர் சேர்ச்சையினின்று நீங்கினாள். வாய்திறந்தாள் என்பது மாம். உலாவும் - உலாத்தலும் எவ்வண்ணமும் - எவ்வகையான அழகும். எவ்விதமும். கூட - சேர. பிள்ளைப்பாவை விண்டாள் - பிள்ளைவடிவாகிய மரப்பாவையை யெறிந்தாவிட்டாள் சகிவிடுவதும்பகர்ந்தனன் - பிள்ளைவருமாறுஞ்சொன்னாள் என்றவாறு. இதில் காவியம். கண்ண. மஞ்சரி, கோவை, பிள்ளைப்பா. தூது, என்னும் பிரபந்தப்பெயர்கள் வருமாறுணர்க.

(கஎஅ) காலாயுதம் - கோடி. உய்யாமையிலான் - நித்தியமாயுள்ளவன். சாயலானது மயிலாகிசு, சொல்லானது கிளியாகி, யிடையானது கோடியாகிசு, குழலானது காவாகும் புனமென்க.

(கஎக) ஆடியசுனை என்றது இறைவனை. மதமாவிலம்பிடி என்றது முன்றலிலிகுறிய குறிப்புடை. கட்டு-ம் பாடலானதிக. ஆறுநாமரை என்பது ஆறுமுகங்கலையுடைய குமாரக்கடவுளையும், ஆறுவகையாகிய நாமரைகளையும் என்க. அறுவகையான கண்ணரண்டு, முகமொன்று. கையிரண்டு, வாயொன்று என்க. பாரவர் - தலைவர், பாரிலுள்ளவர். அர்ச்சித்தலாவது கடவுள் பாதங்களை யர்ச்சித்தலும், தலைவியாதங்களை நடந்து வந்ததால் நோவுற்றதென்று கண்முதலிய வற்றி லொற்றிப்பாட்டுத்தலுமாம்.

(கஅ0) அலை - கடல். ஆரநல்கொள்வோன் - மன்மதன். சிலை - கரும்பு. அஞ்சம்பு - புட்பவகை.

(கஅக) அரைமனை - அல்குல். வேலைவிடோ - வேலைவிடவோ? மதியாலம்புயம் - தலைமுகத்தாற்றலைவன்முகம். மலர்த்தோ - மலரசு செய்யவோ. மின்னிநுள் என்றது பூவுள்ள கூந்தல்

(கஅஉ) அகம்பிர்ம்மமேயென்று-நான்பிரமமேயென்று. அதுவாதல் போல - அப்பிரமத்தோடபேதமாயப் பிரமமேயாதல் போல. நானவ னெனலால் அவன் தன்னுருத்தோற்றினன் என்க. உருத்தோற்றினன் என்றது மஞ்சள். மை. பாக்குச்சிவப்பு. வளைச்சுவடு, தாடனக்குறி. உம் பஞ்சசுவடு, பற்குறி, பூசுவன். இன்பம். தொய்யில். பவளம் முத்து மாலே, பதக்கம். முதலியவாயவச்சுவடுகளையென்க.

(கஅங) கையாற் சிலம்பு வளைத்தல் என்றது மேருவை வில்லாக வளைத்ததை. காலாற் சிலம்பு வளைத்தல் என்றது நுபுரங்கணைநிந்திருத்தலை. தெறித்தல் - பாணமெய்தல், கூடலாலுடம்புபூரித்துச் சிலம்பு ஒடித்தல். முப்புரம் - திரிபுரம், மூன்றுடம்பு. மூவர் - சுதன்மன், சுசீவன், சுபுத்தி. விசுவன், றைசதன், பிராஞன் என்பாருமுளர்.

(கஅச) பழுதுகொண்ட ஆயம் - சொற்கேட்டானகிய குது ஆயம்-பாங்கிபர் கூட்டம். பழுது - குற்றம். எழுதிய சித்திரமென்றது மடலார் தற்கெழுதியதலைவிட பதத்தை. இது மடலாருங் குறிப்பு. உருஎன்றது அவயவச்சுவடுகளே.

(கஅடு) வெளிப்படை.

(கஅசு) ஆறுகால் கொண்டயானை என்றது யானை வீண்டாகிய கூந்தலை. வேங்கை என்றது வேங்கைப் புட்ப்பங்களை. நாலாறு - துத்துவார்புத்து நான்கு. காலாறு மூன்றுபங்கு என்றது மூன்று இருகால் என்றபடி அவை: இருகால் - அரை. அது இடை. துவண்டது. இருகால் - இரண்டுபாதம் அவைகன்றியன. ஒருபங்குவீச என்றமையான். இருகால் - பெருங்காற்று. இருங்கால் - இருகால் என நின்றது. மால்ஆறு - மயக்கம் நீங்கு மால் ஆறு என்றமையான் இருகால் என்பதில் இருந்து மயக்க நீங்குவாய், காற்று வீசுவருவாயாக. எனினும்.

(கஅவு) அன்றில் பேடையை நீங்காத்துடைவா என்பதுள்ளுறை. மாதை - மாதர்களை. முத்தேவர் - திரிமூர்த்திகள். அடையலன் - சூரன். வடு - மாங்காய், குந்தம். நடுத்துண்சல் - நடுத்துண்டுபெயல். நூர்யம் வேறுபடல். குருகு - சேவல். வளை. பிணிமுகம் - மயில். நோயுற்றமுகம்.

(கஅஅ) புயமுமுக்காழுமென்றது எதிர் பிரணியை. முழையுறாது உள் - நான்வரையறைகூறல்.

(கஅக) மூன்று - திணைமா. இரண்டு - பேன். எழுத்து ஒரு நான்கு - மான்நகை இரண்டு - நெய். அஞ்செழுத்து - திணைகடையாறு. தேன்றகை - தேனரிச்சமைத்த கறி.

(கக0) அஞ்செழுத்து - நகந்திறி. முத்திமுத்து பவளத்தை முத்துக் குளவைப்பது உகட்டிலுள்ள பற்கறியைப்பல்லான் மறைப்பது. சிவந்தா லையுமெய் - கலவியாற்று வண்டு சிவந்த உடம்பு. சாந்தம் - சந்தனக்குழம்பு. மாலை - மாலைக்காலம்.

(ககக) குறிஞ்சிமலர்மாலையேனும் - குறிஞ்சி நிலத்தில் விரிந்த மாலைக்காலமானாலும். முல்லை மாலையென்றோதுவன் - முல்லை நிலத்துக்குரிய மாலேக்கால மென்று சொல்வேன். என்றவாறு. குறிஞ்சி மாலையானாலும் முல்லை மாலையென்பேன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(ககஉ) மதிபாணு வென்றோதுவது என்றது முன்றலைவன் பிரிந்து வருவேனென்றபோது தலைவி விவிலும் பகலிழைந்து சந்தி சூரியர் போலத்தவருமல் வாசசொன்னகை என்க. இவை 20, 30. ஆம் பாடல் களானறிக.

(ககஉ) புளியையும், வண்டு தேனையும் கண்டவிடத்திற்றாகிவிடும். சகோரமென்றது சகோரப்புள் நிலாவு முதையன்றி வேறென்றை யுண்ணாதவாறு போலுன்னையன்றிப்பிறிதிற்பதைத் தலைவன் கருதான என்றபடி அன்றிற்பெடை நிகர்வாயென்றது அது பிரிந்தால் வேறென்றைச் சேராதவாறு போனியுந்தலைவியை மணந்துறைவாயென்பது துள்ளுறையாவம்.

(ககச) உழையிருந்தோர் என்றது பாங்கிமாரை. விண்டிருந்தாலும் - மனம் வேறுபட்டிருந்தாலும். வண்டல் - மகனார் வினையாட்டு. நாலில் ஒன்று - அந்தக்கரணம் நான்குள்ள ஒன்றாகிய பாங்கியர் மனம். செப்பற்ற முற்றவர்போலுரைப்பார் மனந்தேர்கிலமே. என்பது இங்கே நோக்கத்தக்கது துறைசைக்கோவை. 165.

(ககங்) சேரிந்ருவிதல் - இறைவனைக்கும்பிடதல். சேராவிடிந்ருவிதல் - தெய்வந்தொழுதல்.

(ககசு) பெருமான் - பெரியமான், தலைவன். சாரி - கிளி, உலா. பிள்ளையாக்கி என்றது பாங்கிமாரைவிட்டு நீங்காதிருக்கச்செய்தலை. கள்ளைக்குதல் - தண்டனைசெய்தல்.

(ககௌ) தாமரைமேல் விழும் வண்டு என்றது தலைவி முகத்தாமரையிற்றலை வன்கண் வண்டு விழுபுலை - செவ்வல்லியிற்றாமரை - தலைவிய தரத்திற்றலை வன்வாய்சார்தல். மாமலை - பெரிய முலை. பைந்தாருவை நீங்கிவ பூங்கொடியே என்றது நாமப்படியில்லையே என்னுங்குறிப்பு.

(ககஅ) பூவேந்தன் - பிரமன். பவனி - உலாப்போதல். செழுமாப் பலநூர் - அழகிய குதிரைகள் பலநாகப்பூட்டிய சந்தனம் - தேர், மா, பலா, ஆர், சந்தனம், புன்னை, என்பனமற்றொரு பொருள். ஆர் - ஆத்தி.

(ககக) மாணும். கலையும். கிளியும், கடிவாரின்மையால் முயன்று வருமென்க. குன்றக்குடியான் என்றது முருகக்காடவனை. முன் என்றது கள்ளி நாயகி தினைப்புனங்காத்தகாலத்திது. மறவர் - வள்ளி நாயகி தமை முன்மார். புலநாமம் - வேங்கைமரம். இது பூத்தாற்றினைக்கதிர் கொய் வார். வழிகூடல் போலங் குன்றக்குடி என்றது இரண்டாவது மதுரை போலங் குன்றக்குடி என்றபடி. இங்ஙனங்கூறியது உக்கிரப்பெருவழுதியாகியகுமாரகடவுள்வீற்றிருத்தலாலென்க. வழி-இரண்டாவதுஎன்பது.

(உ00) எள்ளி - இகழ்ந்து. மறந்து எனினும் எனக்கூட்டிக.

(உ0க) தைவரல் - தடவுதல். மவ்வாரிஆதி - ம. மெல்லினத்து ஆறு - ன். (மன்) மன் - தலைவன். சவ்வாரி கவ்வாரி மூன்று - சிதி, சிதி-மயில்.

(உ0உ) மாரன் பரிப்பேர் - கிளி. மணப்பேர் - கடி. கணப்பேர் - கோல் - (கிளிகடிகோல்) ஒருபுல் - தினை. ஒளி - கடி. மால்எதி - பெரிய வரிவான். (தினைகடியரிவான்) ஸயர் - கமையன்மார். வீரப்புயன் - வீரவாகுதேவர். பங்கயம் என்றது தலை விபாதங்களை. கிரியில் நடப்பதில்லையினிமேலென்பது குறிப்பு.

(உ0௩) துவளும் - சூழ்ந்துநிரியும். தண்டலை - சோலை. இருகோங்குமுத்தம் - முலைகளினிடத்துக் கண்ணீர் விழுவது. கண்டகண் பேராத்தது வேட்கைக்குறிப்பு.

(உ0ச) இவ்வரையிகந்தது என்னுஞ் சொற்கள் செய்யுளிற் காந்து ரிற்கின்றன. இவ்வரையிகந்த குறி என்பது பகற்குறியை. வீடு - இல். மலை - வரை. இம்பர் - இகம். மெய்ப்பதத்து ஒன்றில் என்றது இவ்வரையிகத்தலில் என்றபடி. இடத்தல் - கடந்துபோதல். விட்சேபம் - கலக்கம். இவ்வரையிகவாதகுறி என்றது இரவுக்குறியை. அரிப்புனம் - தினைப்புனம். தலை வன்மேலிறையியை. பறவை தேடல் தினைக்கதிரை பன்னிருகையன் போற்றேடினம் என்க. பன்னிருகையன் தேடியது வள்ளி நாயகியை என்றபடி.

உ0௪. கேகயம் - மயில். பாரா - காவல். வேதன் - பிரமன். மந்தி - வண்டு. வேங்கை - வேங்கைமரம். வண்டு சரிக்கிர வேங்கை

யிற் புட்பமிராது. சரியா வேங்கை எனவே வேங்கை மலர்ந்தனம யாற்றிலைக் கதிரையறுத்துவிட்டார்கள். யாங்காவனிக்கினோம் தீவாரற்க என்பதாழிற்று. ஆவயின் - அவ்விடம்.

(௨௦௬) அண்ண வரகுவென்றது விநாயகனாயான வாடி வாக வர்க் கூவியதை. கடத்தினே - தினேப்புனத்தை. கடத்தினே - நிக்கினே.

(௨௦௭) பட்சி - கிளி. இன நிரதஞல் - குலத்திற்பிறத். குணமு டையதஞல். நிலைதான் - நிலபெற்றதின்னத்தான். வீரநவர் - நவவீ ரர். கிள்ளையே - கிளியே. பொன் தனக்கிள்ளைமறந்நார் என்க. நருப் பட்டிக்கிளி காத்திருந்துயிர் வரப்பண்ணிற்று. இது பாடும் அந்நாச நிகபருவம் 87-ம் பக்கத்திலுள்ள கிளிக்கரை யானதிக.

(௨௦௮) குருகுதினம் - பரவைக்கூட்டம். வரின் - இதை வர். வத் தால். திவண்டி - சூழ்த்து, வாடி. இனமே - மிகுதியாக. சொல்லு - சொல்லு. ஒருமைபன் மைமயக்கம். அரும் - ஒருவு ஆர் அல்லே. அரும்பின் தன்மை. நீங்கிய மலர்ந்த பூவே. பழியலர் - பழியாமியாவலர் மொழி. வார் ஆகுபெயர். வந்து - யாங்கள் வந்து. பொருமல் - துன்ப முற்றமுங்கல்.

(௨௦௯) ஆடல் - கூடிதல். ஆடுதல். ஆடல் கொண்ட மயில் மன்றது தலைவியை. சந்திராங்கம் என்றது தலைவி முகம். கண்ணாடிபோலுள்ள கலாபத்தின் கண்ணோ. வாசம் - வாசனை; சிறகு. அவம் - அல்குல். அந்த மயில் கௌவிய பாம்பு. குடில் - மேகம், பாக்கி.

(௨௧௦) எண்ணியதாரியம் - பிரியானை. திவன் - பான். தலைவி யைக் காணுமையாற்கண்ணொரி மழுந்தினமையாற் கண்ணிருந் தார்கல்ல வோச களச்சுத்திபைக் காணவாமென்றான் என்க சகனச்சுத்தி என்றது கூடியிருந்த தலைவியை. சகனருபத் கொண்ட வகுச்சுத்திஎன்பது மற் றொருபொருள். சகனம் - அவையடித்தோடி கூடியது.

(௨௧௧) ஆறு - நதியாக. அன்பு நிலுவருக்கு அடிப்பெயர் ஈறுது. ஊறுது - கிட்டாது. ஆறு - வழியெனிலுமாம்.

(௨௧௨) மாமான் - இலக்குநிபோலுத்தலைவி. மலர்மனை - மாமனை மலர்னையவீடு. பூ - பூரி.

(௨௧௩) நம்விரும்பார் என்றது நற்றாய் முழுவியானை. சாந்தம் - சந்தனமாம். போதல் - வருதல்.

(௨௧௪) அடையக்குறிக்கின் - விடாமெலாருங்கே வியுறியால். கொலைச்செந்து - முதலை. இடை - நடு. தலை - முகம். அடிக்கு ஒன்று - அடிவைப்பு ஒன்றுக்கு ஒன்று. பணி - ஆபானம். அது பாம்பு.

(௨௧௫) ஆறு - வழி. வன்மீன் - முதலை திருமால் ஆறு - தலை வியாற் கொண்ட வாசைக்கடல்; திருமால் சக்கரம். பெண் என்பது தலைவி.

(௨௧௬) மாயப்பிரிந்தவன் - வீரவாகுதேவர். அசி-வான். மருவலர் - வாசனையுள்ள புட்பம். பகைவர். குழையார் - தரு. மகயிர். நம்பின் வரை விரும்பியமலையை, நம்பப்பட்டவரை.

(௨௬௭) அறியாரைப்போன்று குறியாதுரைக்கின்றவுத்துறை என் பதுமேல் 165-ம் பாடலை. குறியாதுரைத்தல் - ஒன்றை விட்டொன்று கூறுதல். பூஞ்செந்நீர் - சோலை. உங்கள்போன்று என்பது புட்பங்கட்கி டமாதலால் என்க. உம்மைத்தந்த செழுஞ்சுனை என்றது நீரிழ்கை கொ டித்தெடுத்ததனாகற்புடைத்தாய்ச் சேர்ந்த குறிப்பு.

(௨௬௮) ஆயாதவர் - மெய்ந் தூலுணர்ச்சியில்லாதவர். காயாத மா - யானை. பூவாதமா - அத்தி. பாயாதவேங்கை - வேங்கை மரம். அழித்து - அழித்தலால் எனவெச்சத்திரிபாகக்கொள்க.

(௨௬௯) சங்கை - ஐயம். புகழ்ந்தாரைப்புங்கவரில் வைப்பன் என்க புங்கவர் - தேவர். வினாவு - வேகம். தொங்கை என்றது முலைபோலும் யானையை. நாடி - விரும்பி. இடை என்றது இடைபோலுஞ் சிங்கத் தினை. மலர் சூடுங்குந்தல் என்றது தாரகாகணங்களையுடைய இருளில் ன்நபடி.

(௨௭0) கானவர் - வேடர். படைச்செல்வர் - ஆயுதச்செல்வமு டையவர். மயில்வரைமேற் கந்தனையே தொழுவானவர்மங்கையர் செல் வர்களே எனக்கொண்டு கூட்டிக். செல்வர்கள் - வருவார்கள். எங்கும் சரம் - எவ்விடங்களிலுமிருக்கங்களை யெய்யும் அம்பு. குஞ்சரம் - யானை ஆணில் வரும் அம்புலி - இடபத்தைப்பாடும் அழகிய புலி. இனி எழும் அம்புலி பென்றதனான் முன்னிருட்டுள்ள தென்பது கருத்து.

(௨௭௧) இரவினைச்செய்பவர் - வலிய தொழிலுப்பரியுஞ்சூன் முத லானவர். அறிவு - ஞானம். திருமுருகக்கூடப்பெறுஞ் சிவன் என்றது முத்துமுகத்தோடு அத்தோமுதமுங்கூடிய சிவனாகியவாறுமுகக்கடவுள் என் றவாறு. இரவினுக்கு - இராத்நிரிக்கு, யாசகர்ச்சுக்கு கொடுத்தற்கு. ஏழை - தலைவி, எரியியவர், ஏழையாகிய வெணக்கிரங்கினவர் என்றத னால் வரச்சொன்னதாயிற்று. ஆறுமுகம் என்றது ஐந்துமுகத்தோடதோ முகமும் எனக் கந்தர்கலி வெண்பாவிற் கூறுதல் காண்க.

(௨௭௨) ஒருவிரல் காட்டி என்பது ஒன்றையாய் என்னுங்குறிப்பு. குழல் காட்டி என்பது சோலையிடத்தில் என்றவாறு. கைகுவித்தோங்கி என்பது வேலாயுதத்தையும் வைத்துக்கொண்டு என்றபடி. கைநெறி வைத்தது படுத்திருக்கச்சொல்லாக என்னுங்குறிப்பு. அன்னங்காட்டியது சோறுகொண்டுபோய்ப்போடு என்றபடி. மூக்கில் ஒருவிரல் வைத்தது ஒருவருமறியாமற் சண்பகமரத்தடியிற் கூட்டிவந்து வைஎன்றபடி. இரு விரல் காட்டியது இரண்டுநாழிகை யிருக்கட்டும் என்னுங்குறிப்பு. ஒரு விழிமுடல் என்றது தாய் தூங்கட்டும் என்றவாறு. ஒருவிழிமுடாததனாற் றன் விழித்திருப்பதாயிற்று. நெறி - கன்னத்தின் மேற்பக்கம்.

(௨௭௩) தூய் - வண்டு, யானைபோலுந்தலைவன். உரைமிகவென் பார்கள் எனக்கூட்டிக். அமுதமது - அமுதம்போலுந்தேன், அமுதமாகிய வச்சோறு. பூமெத்தை - பூவாகிய மெத்தை, பூரியாகியமெத்தை.

(௨௭௪) நற்றாய் - பெற்றதாய். துஞ்சினள் - தூங்கினள். மேழியர். வேளாளர். மாலை - கருங்குவளை.

(௨௭௫) சிலம்பை மடியிற் றாங்குதல் ஒலியாமலிருக்கும் பொருட்டு என்க. கோலப்பெண்ணைக்குதல் படுத்திருக்கிற பாவனை செய்தற்கு என்க. குலி - சிவப்பொருமான.

(௨௨௬) கற்பூர மோர்பங்கு வைத்தளித்தாரீர் என்னவே ஆண்பின் னோக்குக் கற்பூரமிரண்டு பங்கு என்பதாயிற்று. நம் சாதி - நமது சண் பகமயிம், நமது சுற்றத்தார். மிறைசொல்வதார்' என்றது (அச்சரிசியைச் 'சார்ந்தார்) சூற்றஞ் சொல்பவர் யாவர் என்றபடி. போருற்றலைவரிருப் பார் என்பது குறிப்பு. மருவலரைத்தலைச்சாய்ப்பன் என்றது வாசனா யுள்ள மலர்களைக் கொய்து வருவேன் என்றவாறு. பகைவரைத்தலை கவி ழ்ச்செய்வேனென்பது மற்றொருபொருள். பழக்காயிலையிது என்றது னாற் சண்பக மரத்தடியிலிருக்குந்தலைவர் கொடுத்ததென்று சுட்டிக்காட்டி யதாயிற்று. பழக்காயிலை - பாக்கு வெற்றிலை.

(௨௨௭) விடியா விடின் அல்லவோ முசுமாமதிமேன்கள் என்றது பகற்குறியில்லையென்று முகம் வரடும் மென்பது குறித்தென்க.

(௨௨௮) சாதி சஞ்சாளிகளாயம் என்றது சண்பகமலரிற்றேனு ண்ச்செல்லும் வண்டிகளிறந்து படுமுறைபோல எம்முருக்கு வந்தால் யானை, காடி, புலி, சிங்கம், பாம்பு, முதலை, முதலியவற்றாலும் காணவா ளும் பிழைப்பதில்லை என்றவாறு. சஞ்சாளிகுட்பொருட்தின் மேவினார் என்பது காத்திருந்த தவளையுண்ணுமற் றுரத்துவண்டிவந்து தாமரை மலர்த்தேனையுண்பதுபோலச் சுற்றத்துத்தலைவரிருக்க ிவந்து மேவினார் என்றபடி. உற்றவர் - அடையப்பெற்றவர்.

(௨௨௯) கன்னி - துர்க்கை. வாகனம் - இடை. அரிபாயல் - பாம்பு. பாற்கடல் 'சேர்விடை என்றது திருமாலாகிய கோயை. செற் றம் - கோபம்.

(௨௩௦) மறையாநீமின், வாடாக்கொடி, ஐவகையுணவிற்குறையா வழுதம் எனும் ி என்க. ஐவகை - கடித்தல், நக்கல், பருகல், விழுங் கல், மெல்லல். நான் நனனே. ஆனாலும் உண்ணுடன் பற்காலத்திலும் பிரியாதிருக்கும்படி அந்நனைப்போலுருத்தெரியாது மற்றித்தகைக் கற்ற தில்லை என்றபடி. கொல், ஓ. அசைநிலை பகலும் பிரியாமலிங்கெவர்க் குத் தெரியாவிஞ்சை பெற்றிலமே. என்றார் பிறரும்.

(௨௩௧) மேலையடையலர் முன் என்றது மேன்மையைடைந்த அலர்போலும் பாதங்களினிடமாகி என்றவாறு. முற்காலத்துத்திரிபுரத்தி லுள்ள சத்துருக்கள் முன் என்பது மற்றொரு பொருள். கலகலவென்ப தனால் - காற்சிலம்புகலந்துகொள் கலந்துகொள்ளன்று கூறுவதனால். சிவன் கைச்சிலம்பு நேரல்ல வென்றது அங்ஙனங்கலகலகவென்னுமை யால் என்க.

(௨௩௨) இன்னாமை - துன்பம். இரவு - இராத்திரி, யாசித்தல். சிவந்தகை, கால்கள், என்பங்கயக்கண் தன்னாற் கறுத்தன என்றது வருந்தியதென்று கைகளையும், கால்களையும், தலைவி கண்ணில் வைத்துக் கொண்டமையால் அஞ்சனம் பட்டிக்கறுத்தமையென்க. இன்னாமை வேண்டினாரி வெழுக என்பது நான் மணிக்கடிக்கையிற்காண்க. இதனைத் தன் கருத்திற்கியையப் பொருள்கொண்டு கூறினானென்க.

(௨௩௩) முத்தாயர் என்பது செவிலித்தாய், டாட்டிந்தாய், பெற்ற தாய்மார்களை என்க. பருவமிகலாற் கைத்தாயையும், முலைத்தாயையும், நீக்கினார். வைத்தீர் கொல், இட்டீர் கொல், இட்டனீர்கொல். என்பன

பாங்கியையுமுனப்படுத்திய்வினா. செல் என்றது தலைவியை மாக்கிர
நோக்கி என்க.

(௨௩௪) *நளினீம் - தாமரை. நிலம் - குவிலை.

(௨௩௫) பாலி - பாலாட்டுநீராய். வேல் சிவப்பு என்றது கலவி
யாற் சிவந்த கண்களை. பாங்கிதங்கொள்ளீவி - சோறாட்டுநீர் தாயாகிய
கொடியவள். பொல்லாப்பு - தீங்கு. முன் - முன்னாலில். நீகழ்த்தல்
செய்வாய் - நடப்பாயாக. காலி - ஒருவர். கமகம்பு - வாசனை. பாங்கி
தம் - சோறு. ஏகாலிக்குஞ் சொற்றிதிமே என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௨௩௬) நீ சொன்னபடி மறைத்தான் என்றது கன்னவரிவை
மஞ்சண்ணைச் சிவப்பாலும், அநாவரிவைப் பற்களாலும், முலைவரிவைச்
சந்தனச்சேற்றாலும், மறைக்கச்சொன்னதை என்க. பல்லக்கேற்றவொ
ன்றது கால்சிவத்தலாற் சகியாமற்றன்னை மறந்துரைத்தது என்க.

(௨௩௭) குற்றமுரைத்தனளே என்றது கொங்கையை வடிப்படுத்த
லானும், மாப்பில் நகைகளைச் செவ்வனே யணியாமையாலும், ஆடைபை
நிலைகுலைத்து விடுவதாலும், தோழிநுற்றங் கூறினாளென்க. வாங்கம் -
தோணி. ஓதை - ஓசை. மயல் - ஆசை.

(௨௩௮) மலரை முடியும் என்றது பூக்கட்டிவைத்துப் பார்த்தலை.
அயலவர்கொல் - விரிச்சி. அநாவது நற்சொற் கேட்பது. கொடி
யோதை குறித்தலாவது காக்கை கூப்பிடுவதை நோக்குதல். முறம்
விழல்பார்க்கு மென்றது முறக்குறி பார்த்தலை. தப்பு - சோர்வாகிய
தவறு. உன்னார்க்கனகதப்பு என்றது ஊர்க்குப்போனவுடன் முடிசறை
யச்சொன்னகுறிப்பு. கனகதப்பு - பொன்னாற் செய்தபறை.

(௨௩௯) இருட்காகுறாகும் - இருண்டசோலை இருக்கும். மாதுற
கும் - மிருகங்களிருக்கும். காமம் - விருப்பம், ஐ, ஓ. என்பன ஒலிக்
குறிப்பு.

(௨௪௦) விபூசர் - தேவர். காலும், சிலம்பும், இருகையும், போல்
பட்சிசாலம் மலர்வனந்தே மண்ணிறுநித்தன என்பது கால்கள் போக்கு
வரத்தாழிவழுமுதுஞ் சஞ்சரிப்பது. சிலம்புபைப நடக்கிறும் ஒலிப்பது
அன்றி ஆடைந்தாரைக் காட்டிக்கொடுப்பது. கைபாங்கியைத் தட்டி
யெழுப்புவது ஆகிய விம்முன்று செய்யும் பட்சிக்குமுனவாதலறிக.

(௨௪௧) இடைபூறு - துன்பம். குறை - சுழற்காற்று, படுத்த -
சாய்க்க. ஆறபொறிக்கொண்ட காற்று என்றது சூட்சுமாவதாரவாக்கினிப்
பொறியாகிய வாறையுஞ் சரவணப்பொய்கையிலிட்டவாயுதேவனைன்க.
மும்பொறி என்றது சுரோத்திராதியொற்றுமைபற்றிய மனமருட்சியை.
காற்றாற் புள்ளெழுப்பிய தைத்தலைவனாகியகழ்த்ததென்று மருண்டே
னென்பது கருத்து.

(௨௪௨) கல்லெக்காட்டல் - அவ்வென்றிருளிற் காட்டல். கால்
வயிறு என்றது உண்ணவருத்தம் என்க. நன்றி என் அன்றியும் எனப்
பிரிக்க. புன்னைமேற்பாம்பு என்றது தூங்கிய பாம்பைத்தலைவன்வைத்த
மாலையென்றெடுத்ததை, என்க. தன்மெய் என்றது குமார்க்கடவுள்
குழங்கை வடிவத்தை.

(உச௩) சரம்போல் நிலையர் என்றது நினைத்த குறியின்றற்கும் பாணம் போலுமனநிலையுடைய பெரியோரை என்க. குரங்காடேனச் சொன்னனாதக் கைவல்லியத்திற்காண்க. தலைவியவயவாய்க்கோவன முதலிய விவைகளிற் குறித்திருந்துங் காணவில்லை என்பது கருத்து. அன்றிவன மெல்லாமோடிப்பார்த்துங் கண்டிலேனென்றானுமையும். உரந்து - பரவி. நிரந்து - கலந்து. கூட்தல் - கூட்டுதற்போன. அருன்சரங்குந் தற்குமாமாம். தென்னை - தனம். வரழை - துடை. மா - மேனியும், கண்ணும். கழுகு - கழுத்து.

(உச௪) புன்னையிற்றலைவன் வந்து வைத்திருக்கின்றபந்தையிலங்க ணையாற் காய்த்ததென்றார். ஏனையவுமன்ன. பேசாக்கிரி - ஒப்பினக் கிரிகாட்சிப்படுத்தாததான் கண்ணையிகழ்ந்தான் என்க.

(உச௫) புன்னைத்துணையிரிந்தவன்றிலென்பார்கள், தாய்வித்தபா னம் பண்ணுநாள்; எனவே யெல்லேதப்புவேன் வந்தது வரட்டும் ஏன் பது கருத்தாயிற்று. தனிமெய்ப்பொருள் அமுதுஎன்பது சிவசிபருமா ணுண்டவீடம் என்க.

(உச௬) கண்டேன் பலனின் என்றது இரவில் மேல்வீட்டிலிருந்து பாங்கி புன்னையங்கானத்திற் தலைவனிடராரி வலசாரியாகச் சுற்றும் போதுண்டாகிய கத்தியினொளிகளே என்க. குறிவீடிந்து தேற்றவை என் தது தலைவனடிச்சவிகளாக் கண்டு தெளிவாய் என்றவாறு. இது இடக்கக் குறிப்பு.

(உச௭) தென்னைமடல் கழுதங்காய் தருமோவெனவே வெற்றிலை பாக்குத்தலைவி வைத்ததாயிற்று. ஆய்ந்த தென்னை என்றது தலைவன் முன்னராய்ந்து பார்த்ததென்னை என்றபடி. வந்ததறிந்தும் வராதது போற் கூறுவது மடந்தையர்க்குச் சபாவம். கண்ணிலையல் யானொளிக் குணையாவருவேன் என்பது பரியாசம்.

(உச௮) பொருளின்மட்டு - பொருளினனவை. பட்டினியில்லை என்றது பாங்கி தலைவன் நீங்கெடுத்தியம்பற்றுகையில் உசஉ-வது கால் வயிற்றுக்கூட்ட வைத்தார் என்றமையால் எளியேன் கருதுவித்திற் பசி த்திருத்தலில்லை என்றவாறு. பகலெண்ணம் என்றது விடிந்தபின் பார் க்கவருதலை. கட்டிலும் மெத்தையுடில்லை என்றது கட்டிலிற் பஞ்சுணை யிற் படுத்திருக்கிறபேர் வரக்கூடுமோ என்றவாறு. எளியேன் என்பது பெருந்த ரசம்.

(உச௯) கேணியோசை தலைவன் பழமுதிர்ந்தல்; விண்ணென்றது கம்பு வீச்சு. கூப்புவோசை என்றது கிணற்றில் கல்வெறிதலை. இவற்றி ற்குமறுதலை கேணியில் மீன் அடித்து, ஆகாயத்திற் பகலி வேகமாய்ப் பறந்தது, கேணியிற் தென்னைநெற்று விழுந்தது; என்க. அல் - இரவு குழுக்கு - தொழுக்கு, என்பன ஒலிக்குறிப்பு.

(உ௫) கின்னரிவீணையின் ஆவதென்றே சிங்கம் கிரகச்சிங்கின் என்றது யான்செய்த சிங்கநாதம் கின்னரி வீணையி னிசையைப்போற் கேளோதுபோலும் என்ற-டி. புன்னை அரும்புமுற்றத்து அசைத்தேனெ ன்றது வந்ததற்கடையாளங் கூறியவாறு. அன்னம் - அன்னப் பரவை, தலைவி. இனிப்புக்கன்று என்.

(௨௫௧) மீடா - ஆளைப்போலுயர்ந்த வொருசெடி. மயில் ஒங்கலர் என்றது தோக்கமலையிலுள்ளவராகிய தலைவரை.

(௨௫௨) பசுபத்து - பாய். ஆபத்து - ஆய். பத்தாவது எண்யகரம் மாநல்காண்க. பாய் - பாயல். ஆய் - தாய். ஆபத்தைநோக்கிப் பயந்தனன் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௨௫௩) பாசி - நாய். நீர் - காமலின்பம். நீர்ப்பாசியை விலக்கியிருந்த நீரைக்குடிக்கவல்லார் யாவர்? என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௨௫௪) உயிர் வரிச்சட்டத்திலாறு என்றது ஊ. இடையில் இரண்டு என்றது ர். (ஊர்) என்றபடி தவிப்பு - உறங்காதிருத்தல்.

(௨௫௫) தனியான சோலைப்பேர் - கா. பூப்பெயர் - அலர். இரண்டுநீசுபிற (காவலர்) என்றடி.

(௨௫௬) பவஞ்சு - படை. குபேரன் - சந்திரன், தனதன். தூங்குவர் - நித்திரைசெய்வார் மற்றொரு பொருள் தூழ்ந்திருப்பார், சோம்பியிருப்பார் என்றுமாம்.

(௨௫௭) ககாத்திரண்டினில் - காவில். ஆறு - கூ. ஒன்பது - கை (கடை) பதினொன்று கோ. கோ - அசன்.

(௨௫௮) ஒருசாதி - கோழி. அஞ்சு சாதியுடன் கலந்து - வல்லாறு, ஆந்தை, நாக்கை, மயில் என்னு நிவைகளோடு அஞ்சு சாதியென்னும்படி கலந்து உண் முதன்மாறுதலாவது உண், நடை, அசு, நித்திரை, மாணம் ஆகியவிவ்வைந்து தொழிலு மொருகாளிற் படுத்துச் சாமத்தில் மாறி வருவது. மூடமனமாவது முறைதப்பிய சேர்க்கையும், காரணமில்லாத யுத்தமும். பறையடித்தல்-சிறகடித்துக் கூவுதல், அருகிலுள்ள மனையிலே பறையாகிய வாத்தியத்தைக் கொட்டினால் யாவர் வருவார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௨௫௯) மதி - மூகம். பிறைமேற் பிறை என்றது நெற்றியிற் பூசுந் திருநீற்றை என்க. கொவ்வைக்கனி - வாய். இலை - வெற்றிலை.

(௨௬௦) கோவைப்பழம் - இதழ். காய் - பாக்கு. வடு - தழும்பு. உண்ணைக்கிளியைப்பகர்ந்து ஒளித்தேன் என்றது பாக்குக்கொடுத்தது பாங்கியென்றும், உறுபடுத்தியது கிளியென்றும் மறைத்துச்சொன்னேன் என்றவாறு. அம்கைத்தேவி என்றது சத்திவடிவாகிய வேலாயுதத்தை என்க. கணம் - கூட்டம்.

(௨௬௧) ஒருநாளும் பாதி என்றது இராத்திரியை. நாலுகூறு - நான்கு சாமம். ஒருசாமம் உண்டொழிவு. மூன்று சாமத்திலே முட்டையுருவனதாய் முதற் கோழியிறதியாகிய எழுமாம்.

(௨௬௨) கடை - வாயில், ஆவணம். சுப்பலேற்றல் - ஆறுகடத்தல், தோளியேறுதல். சரக்குப்பை - மலர்மாலையாலாகிய மெத்தை, சரக்கையுடையபை. பொன்கொடையாளர்-தலைவர், பொண்ணைக்கொடுத்து வாங்குபவர். சரம் - மாலே.

(௨௬௩) கால் திரும்புகிற்போது காலிலழுத்துக் கல்லென்றார். அது மனமஞ்சூர்வென்று சொன்ன சமயத்திற் சொன்னதால் மனத்திது

க்கு வழுயாக்கி யெடுத்துரைப்பதாயிற்று. குரும்பை - முலை. தோவாத முத்து - கண்ணீர்.

(உசுச) தேசிகன் - பிரகஸ்பதி. நீர் நீண்டனா - மயேந்திரபுரி ஓர் பூத்தலைவைத்தல் - கையாகிய மலரைத் தலைமீலை வைத்துறுதிசுதுதல்.

(உசுரு) மாகாயம் - பெரியவாகாயம். தேவை - இராமேச்சுரம். சொர்னமலை - கந்தமாதனம். ஒங்கி என்றது அழுத்தித் தாழ்த்தி என்றபடி. மீளேயுயர்ந்தவன் - வீரவாகு.

(உசுசு) குடி என்றது இராவணதி யிராக்கதர்களை. படரவிட்டோன் என்றது இராமனை. படி - பூமி. பசலைக்கொடி - முலைமேற்பசலை. *மணம்பூசியகுன்றம் - களபமணிந்த முலை.

• (உசுஎ) தலு - உடம்பு, வில். நாண் - வெட்கம், நாணி. *சிறுறு - சிறுமார்க்கம், சிறுநதி. அக்கரை - காமவெழுச்சி, அந்தக்கரை. கிற்றறக்கரைப்பட்டதென்றது தலைமகனூர்க்குச் செல்வொருப்பட்டதெனினுமமையும்.

(உசுஅ) கிளி என்பது தலைவியை. வளர்ப்போர் - தலைவர். பால் - காமவின்பமாகிய பால். தலைவர் என்றுயமெலா மறிந்நவராகலான் யான் சொல்லவேண்டிவதில்லை யென்பது குறிப்பு.

(உசுஈ) வி - மாவி. குழைவாய்தல் - குழைவையாராய்தல். பழம் - கோவைப்பழம். அலர் - அலராகிய பழமொழி. விக்குழையானது, பழமலரானது என்பது மற்றொரு பொருள்.

(உஎ0) வரைப்பார்தன் - மலைப்பாம்பு. செல்ப்பணியே - நீர்ப்பாம்பே. வரில் தீது - தலைவர் வரிற்றீங்குண்டாகும். செல்ப்பணி - செல்லப்பணிப்பாயாக.

(உஎக) சபை - சூரபன்மன்சபை. புரினம் - மணற்குன்று. புள் இனம் - பறவைக்கூட்டம்.

(உஎஉ) மயூரக்கிலம்பண்ணலார் என்றது குமரக்கடவுளை. ஒருகரி - ஒருசாக்ஷி. தாய் - தாயானவள். இருந்து ஒருநாள் துயர - யானிருந்து ஒருநாள் துயரப்பட்ட. உரைத்த வெஞ்சொல் - சொல்லிய கொஞ்சொல். பரிகரி என்றதும் - பொறுத்துக்கொள்ளென்று தலைவர்தொன்னீதும். அரிகரி என்றதும் சோலை, மூங்கில், கிளி, சிங்கம் முதலாயின சாக்ஷி என்றதும். மதியே - சந்திரனே. அதுமதியே - அருணைக்கருதுவாயாக. அரிகரியென்று பிரார்த்தனைசெய்தது மென்பது மற்றொரு பொருள்.

(உஎஉ) தைப்பூசத் தேரையும், அன்னதானஞ்செய்யு மிடத்தையும் பார்க்கவரலாம். வருமேல் - மற்றைப்போதில் வந்தால். எப்பூசலு முண்டு - ஆறலைக்கும் பூசல், இனப்பூசல், புலி முதலியவற்றின் பூசல், காவூலர் முதலியபூசல், தாய்பூசல், ஆகிய எல்லாப்பூசலு முண்டாகும், ஹைப்பூசல் என்றது தன்னைப் பிறரறியாமற் செய்யும் அஞ்சனம் பூசலை.

(உஎச) ஏவியதாயர் - இல்லிலிருக்கும்படி கட்டினையிட்ட தாய்மார்கள். குறி - எண்ணம். விலக்காகியும் என்றது திண்புணங்காவலுக்

குப்போகலா மென்றுரைத்தது. பாவியொருவன் - மன்மதன். குறிவி லக்காகிபு மம்புதைத்த தென்பது மற்றொருபொருள்.

(௨௭௫) போன்னிசை மேடம் - அழகுடைய ஆட்டுக்கடா, பிரகஸ் பதியிருக்கு மேடராசி பூசை - பலியிடுதல், பூசித்தல். கன்னி - தலைவி, கன்னிபாசி. சிங்கம் - தலைவன், சிங்கராசி.

(௨௭௬) என்னையின்றைக் கிரப்பார்க்குப் புகழிசைவதுண்டோ வெனக்கொண்டு கூட்டிக. யாசிப்பவருக்குப் புகழுண்டாகாது என்பது மற்றொருபொருள். குன்று அக்குடி - குன்றிய அந்தக்குடி. குன்றாக்குடி - யற்குடி, எனவே யுயர்குலத்துக் கற்புடையோனா கலாற்பிரர் வரைவற் கிசையே னவர்வரவை விலக்கு என்பது கருத்து.

(௨௭௭) சொன்றிக்குழிசி - சோற்றுப்பானை. நெவ்வூர் என்றது இலங்காபுரியை. காவலர் மணம் - அரசாக்கலியாணம். சோலையிலுள்ள மலர் வாசனையென்பது மற்றொருபொருள். பின் ஆவதுண்டே என்பது நீகூறினாற் கொடுக்கலாமென்று மனங்கொள்வாள் பின்நகப்பனாற் முதலானோரையுஞ் சம்மதிக்கச் செய்வாள் என்றபடி.

(௨௭௮) இரவில் எப்போதருன்புரிவீர் என்றது நனவிற்கேர்க்கையி லாவது, கனவிற்கு புணர்ப்பிலாவதாகுக. இறைவனையெப்போது அருன்புரி வீர் என்ற வந்தச் சொல்லைச் செவ்வியிரவிலேனும், பகலிலேனும் வின வத்தலை வியானவன் கனவிற்கு பூப்பறிக்கின்ற மகளிரோடு கூறியதாகி எப்போது என்பதை எந்தப்பூவைப்பறித்து வந்து எனக்குக்கொடுப்பீர் என்று கூறினதாய் மறைத்தானென்க. (அரும்பு - சிறுசொல். மலர் - பெருவாரத்தை, வசி - குற்றம். அரும்பு, மலர், வசி, என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௨௭௯) வலுகணங்கன் குறியான் என்றபோதே - தமதுவலிமையையும் தங்கூட்டமான சேனாவீரர்களையும் குரன்மெரிந்து கீழ்ப்படிய மாட்டானென்ற ஷடனே, பறவாதவன்னம் - சோறு. உண்ணாதவன்னம் - அன்னப்பறவை.

(௨௮௦) கேடு - மலைச்சிகரம். தலைவிதுயர் நீக்கும் பொருட்டு அன் னையர் மத்தளதாள முழங்கப்பலியிடுவார் என்பது கருத்து - ஆடலுக்கு முன் மத்தளதாளமதிரு மென்பது மற்றொருபொருள்.

(௨௮௧) நீங்காத மான் - தலைவி. கொல்லாவேங்கை - பொன். ிங்களில் ஊரும் உலகமும் என்படுமொவொன்பது பொன்னேர்ந்தால் அந்த விறைவார்க்கும், தலைவார்க்கும் யுத்தம் வருமென்றும், இவ்வூர்தி பாங் கியர்முதலிய விறைவினைச்சேர்ந்தவர்க்கும், சேராதவர்க்கும், துக்கம் வருமென்றும், இவ்வூர் அழியினும் அழியும் என்றும், இறைவியுரிக்கீறு வருமென்றும், இன்னும் பலவாகவும் கூறியவாறு. ஏங்காதவுங்கள் என்றது திடசிறத்தை நீங்காத தலைவன் தலைவியரை என்க.

(௨௮௨) மாமணச் செந்தேன் என்றது கலியாணத்துக்கு குறித்தான தலைவியை.

(௨௮௩) ஊர்கொண்டவம்புலி - பரிவேடங்கொண்ட சந்திரன். கானத்தின் மலர் ஊர்கொண்ட வம்புலி - வேங்கைமரம். எனவேயிவ்

விரண்டு மாயினுற்றிருநிலத்திற் கலியாண் நாளாம் என்றபடி. புலி வேங்கை. மலர் ஊர்கொண்ட - மலர்கொண்டு பொருந்திய.

(உஅச) தோகை வெற்பான் தந்தை பழிக்கஞ்சியது நஞ்சுநோயா டற் புராணத்தானறிக. பாங்கியானவன் பிறரறியாமற் புகுவான்வாழ்த் தை சொல்லப் புகினும் அதைவிட்டுச் சுழிக்கின்ற சமுத்திமுழுக்காலன் வென்று குறியான் கூறலாய்ச்சொற்றதனால் இறைவன் மெய்யிற் றொ ல்லும் பழிக்கு அஞ்சியதாயிற்று. அன்றியும் காவலெல்லாம் காரியம் யாவர் மணஞ்செய்யவல்லார் என்னுங்கருத்துமாயிற்று.

(உஅடு) சோகம் - அசோகமரம். அசோகம் சோகமானது தலைக் குறை. நாகத்தின் வாய்வருந்தேவாமுதம் என்றது புன்னைமரத்திடத் தில் வருந்தலைவியை. நாகம் - தேவருலகு.

(உஅசு) அலவென்றுபெயரே யன்றிமலரன்றாகலானின்பவன் கூழி னார். அலர் - பழிமொழி. மாலையிற் சோகநெனவே மாலைக்காலம் வரலாமென்றுமாம். மணங்காண்கிலது எனவேபுறநாற் கலியா ணத்துக்கு யோக்கிய மல்லவென்பது மாயிற்று.

(உஅஎ) வாணன்மகள் சகிவந்தினும் என்றது வைத்தியாங்கிற் க விரிந்தனை யிருந்திலே கட்டிலுடனே கொண்டு வந்த சித்திபலேவை வந்தாலும் என்றபடி. இரவினுக்கஞ்சாதுவை - இரவினுக்குப் பரம்பலாத விறைவன். கொடுக்கிறது செலவென்று நிலையாதவன் என்பதுபற்றொரு பொருள்.

(உஅஅ) எல் - பகல். கருநிறமாலை - நீலநிறம். எனவொரு வினு மிரவினும் நிரவுக என்றவாறு. அச்சர்கள் நிருமாலைமும் சூரியமொழிக ழாது பூசிப்பர் என்பது மற்றொருபொருள்.

(உஅக) அரிபுகன் - குதிரைமுகத்தைமுடியைய குர்பன்மன். ஆரம் - தலைவன் மாந்திரிணந்த பதக்கம். மதி - தலைவன்முகம். பருக்க - துயரமணி சூரியப்பிரகாசமாகின்ற தாலெவருங்காண்பார் களென்கொண்ட விட்டை விட்டு வராமனித்திரைபண்ணு வராதலாற் சூரியனைக்கண்ட குவரே மல ராதது போலப்பதக்கத்தைக் கதிராக்கிக்குண்டை நிலமாங்கிற் கூறிவருளா யிற்று. முகமதியென்றது எல்லாருஞ்சந்திரனை யறிவதுபோலவியை யறி வாராகையாற் சனத்திரளாம். வரிந்காரிய மல்லையென்று விட்டிருப்பா ராகையால் மதிதாமரைபைக்குவிப்பது போலவன்முகமதி கண்டு வாக் கூடாது வதனால் வீடுதாமரையாயிற்று.

(உஅஊ) மணம் - கலியாணம், வாசனை.

(உஅக) வாரீச சந்திரஞாயம் - குவீரல். பாணயக்கயாபாணம் - னை கசிதம். இறைவன் - சூரியன். தலைவிதந்தைதலைமையன்மார் மணம் தா னை. எனவே ஊர்தாங்கும் போதும் விழத்திருப்பாறெம்மைமன் மார் என்பதாயிற்று. தாராதரசாடகஞாயம் என்றது மொகந்தையே தெனியாக வெண்ணி யிருக்குஞ் சாதகப்பட்சிபாலத் தலைவியுண் டையென்கி டாக நினைத்துளாள் என்றவாறு.

(உஅக) வல்லியெழுதியதாமரை என்றது முலைகளிற் கொடிவடி வாய்ச் சந்தனக்கோல மெழுதிய கைக்கோ. வாரீசஞ்சீசர் ஆல்ய - முக தாமரை யிலுள்ள செவ்வாம் பலாகிய தலைவியாதாம்.

(௨௬௩) சொல்லிலங்கு என்றது வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லற்க. என்பபடி.

(௨௬௪) 'குழந்தையதழ கடிப்பதும் வந்தானென்னுஞ் சொல்லைக் கிழிப்பிடங் கேட்டு அதனை விரும்புவதும், வாழையையணைப்பதும், காம மிச்சுக்குறிப்பு. குருவித்தலையிற் பணங்காய்கட்டினுற்போலென்பது பழ மொழி. சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந்தாங்கியாங்கிவன் உயிர் தவச்சிறிது காமமோ பெரிதே எனக்காம மிகுதியைப் பிரருங்குநிறர். முத்தாடி - முத்தரிட்டு - கோட்டிற் பணங்காயெனக்கூட்டுக.

(௨௬௫) விழ்யாதிருந்தால் நீங்காதிருப்பார் என்பது. கருத்து. மோகினி - திருமால்கொண்ட பெண்ணுருப்போலுந் தலைவி.

(௨௬௬) உண்ணாத செங்கனி என்றது அழுகும் என்பபடி. புதி - புழிதி. சாதி - சண்பகப்பூப் போலுமூக்கு. மேனியுமாம். முத்து - கண்ணீர்.

(௨௬௭) பிஞ்சு - மாவடு காய்-சொற்கேட்டான்காய். கனி-கோவைக்கனி. விதை - மாதனாவிதை. இவைமுறையே கண், முலை, அதாம், பல். என்பனவாம். வஞ்சிக்கொடி என்றது தலைவியை, துகிர்க்கொடி - பவளக்கொடி. அது பாங்கி அஞ்செழுத்தாகிய வாதெழுத்து - மயூரகிரியாகிய குன்றக்குடி, மயூரகிரி குன்றக்குடியாதல் போலப்பஞ்சாக்கரமே சடாக்கடமென்றபடி.

(௨௬௮) அவ்வஞ்சு என்றது மயூரகிரியை, இரண்டு பழுதில்லை என்றது எங்களைப்போற் குடித்தனமும், மானமும், போகின்ற பழுதுவருவதில்லை என்பபடி இரண்டு பழுதாய்விடும் என்றது தலைவி (ஆவி) யை.

(௨௬௯) மகத்திற்குறை - யாக முதலிய வறப்புறங்காவற்குறை. முகம் - திங்கள். கனிவாய் - கொவ்வைக்கனிபோன்றவாய். இயற்கு வாரத்தைக் குறித்துநின்றன. உன்முகத்துக்காகப் போய் வாய்க்குப் பயந்துவருகிறேனென்பது மற்றொரு பொருள்.

(௩௦௦) திருமான் - இலக்குமி, தலைவி. குருவாரம் - வியாழக்கிழமை. மந்தவாரம் - புன்னகை.

(௩௦௧) மலை - கல். மரம் - ஆர். நோய் - சரம். பின்னிடவெனவே கல்லார் சரம் என்பதாயிற்று. வருதும் எனவே காட்டுக்கயலே யூராயிற்று. கல்லார் சரமெனவாடல் - படியாதவர் பாடல்போல வாட்டப் படுதல்.

(௩௦௨) மார்பினிற்றாமரை - மதன்கணைத்தாமரை. கோங்கினில் மாமரம் - தனத்தில் மாம்பூச்சரம். மாவில் அசோகம் - கண்ணில சோகக் கணை. ஏனையவிரண்டுங் கொடிய பாணமாகையாற் கூறினரில்லை. உருவகை - துடைவகை. ஊர் உவகை - ஊரினிடத்துச் சந்தோஷம். ஆரூர் - தங்குகின்றதம் மூரென்றுந் திருவாரூரென்றும் பொருளாம்.

(௩௦௩) கலங்கலமென்றது எண்ணப்பொருள் வாரித்து - வரிஞ்சு போலி.

(௩௦௪) திருவாச - அழகியவீரசமரம். பெண்ணரசி. லையாபுரி ஒருதடாகம்.

(௩௦௫) மாவலவர் - குதிரைக்காரர். படகுடி - கூடாரம். கார்மாநிகர் உனையென்றது பார்க்குந்தோறும் களிப்பேறலாலென்க. சிந்துரம் - முலையாகிய யானை.

(௩௦௬) என்ருக்கு மூக்குங் கொடுத்தீர் என்றது இறையவர்க்குச் செலவுரை சொற்றதனாலும், பொய்த்தும் மற்றெய்ததனாலும், தலைவர்க்குத் தரவுகொடுத்தீரன்றோ வென்றும், தும்மற்படி வாராநிருந்தால் நாகையு மூக்கையும்புப்பெனென்றுத் தலைவி சொல்லிய சொல்லேத்தவிர்த்து இறைவன் புருத்ததனாலென்க. பூம்பொன்னாள் - தலைவி.

(௩௦௭) பாங்கிக்கும் இறைவன், இறைவியர் மனம்போல நடப்பது துன்பமாதலா விருதலைக்கொள்ளியையும், மத்தளத்தை யு முவமித்தார். வருதல் - இறைவியின்பம். தவிர்தல் - இடையூறுதவிர்தல். துருவிய சொல் - ஊரவர் விசாரிக்கின்றபுழ்ச்சொல். என்றும் உருகு அனையே. எனப்பிரித்துரைக்க.

(௩௦௮) பொன்வினையாளர் - தட்டார். மரவினையாளர் - தச்சர். மண்வினையாளர் - குயவர். நூல்வினையாளர் - நெய்வார். இவர்களார் கல்பாணச் சோடினையுற்சியைத் தாக்கல்செய்து ஆற்றினெனென்றான் என்க.

(௩௦௯) அறநிலையினிள் - தருமநெறிப்பொருள் குறைந்தால். மறநிலைச் செம்பொன் என்றது பகைவர்பொருள், குற்றத்தண்டினையால் வரும்பொருள், சூதில் வெல் பொருள்களை என்க. செறுநர் - பகைவர். திரமுற்றுரைத்தல் - வரலாறுதப்பாமற் சொல்லுதல். மலையாள - முலையாகிய மலைபயாள். ஈழம் - பொன். மலையாளம், ஈழம் என்னுந் தேயுந் திறிறைக்கொள்வது என்பது மற்றொரு பொருள்.

(௩௧௦) கண்டி - ஆபரணம், ஒளர்; பவளக்காடு - பவளக்குப்பை, ஒருஊர். கலிங்கம் - சேலை, ஒரு தேசம். ஈழம் - பொன். ஒரு தேசம்.

(௩௧௧) மாதரைமேவினர் - பெண்களை விரும்பியவர், பெரியபூமி யிற்றங்கியவர். ஈகை - பொன், கொடை. வற்சித்தல் - விலக்குதல், துள்ளுதல். கல்யாணம் - விவாகம், பொன். கண்ணுக்குங் காதுக்குந் தூர் மல்லு என்றது அவைக்கிடமுக்கமானதோல விலர்க்கிடமோ ளுரானதா லாற்றுவாரென்பதாம். அன்றிக்கண்ணில கோபித்தார் காதிலேயுள்ள கைச் சொல்லென்பது மொருகருத்து.

(௩௧௨) ஆசை - பொன், அன்பு.

(௩௧௩) கடம் - நீதி, காடு. பசு - உயிர். பசுமாடு. வேங்கை - பொன், புலி.

(௩௧௪) மயல் - காமமயக்கம்.

(௩௧௫) வளர்த்த கிளியும் வந்தான். வந்தான் என்னும் பரிங்கியுந் தலைவியுள்ள மெலியும் வேளையில் வந்தான் வந்தான் என்பாறாலாற் சரியாயிற்று. மன்வாசகத்தை அரிச்சந்திரன் சொல்லென்றது துதிநினை.

(1௩௧) கரணேரிருவர் என்றது சுரநெறியிற் செல்லுமுடன் போக ருக்குரியவனாம். மீனே சுமந்தவர் - தேவர்கள். கண்வைத்தகால் - லுந்த ரற்கு நொந்ததென்று கண்ணில் வைத்த கால். கண்ணாகிய பூவாலர்ச் சரண்பண்ண மகாலெனினுமமைபும். மீட்ட - சிறைமீட்ட.

(1௩௨) கரா காலம்யானெக்கூடியதே என்றது கார் காலத்தில் மேகமுட, வில்லும், பின்னும். யானையும் பிடியும் வீளையாடலும், காந்த ளாம், சாந்தலும், மலர்களிற் கள்ளாகிய நீரு முண்டாயின. தலைவியிடத் தில் குழல் பரிந்து மயங்கமுழுது புருவநெரிந்தபார்வைபும், துவண்டவிடையும, பாடியோமாகிய முலைவிம்ரிப்பியாகிய விடையோடிகலுதலும், குவிந்த லையும் பிராபியுறையும், இருகண்ணாழிர்வருதலும், உண்டாயின. பாடியருட புல்பற்றிர்குவிந்தகையென்றுவமிததார். வேறியலானே - பிழையுப்பிர்ந்து வேறாகவிருந்த யானே. வல் - துந்திரதனுசு.

(1௩௩) கூடநிலை மேகமென்று மயில் களாடின. அல்குலைக்கண்ட பாம்பு வினமென்று படமெடுசரது செங்கார்க்கணமலர்ல்ல. இடைநிலை மின்னல் என்னுதே வீரையாடும் யானே முலையின்சாயை இதுகார் காலமென்று வானொண்டாகிய புதனை' என்க. காச்சரில் - காச்சன் (பாவ).

(1௩௪) காட்டிலிருந்து வருவார் மல்லிகைமாலே கொண்டு வருவார் சாரசாலமேயென மறுத்துரைப்பான் என்ப ஆனையைக்குத்திச் சொல்லால் மறைப்பான் என்பது ஒரு அசன் மனைவி சேர நாயகனிடஞ்செல்ல மகிலேறிக குதிச்சுடபாது பட்டபதுயானே யெதிரில் வடி மறித்து நித்த அரைசு நைவலாற் குத்திககொன்று சென்று அவனைக் கவந்து நுடயிவந்து பன்மைப் பாங்கிடைத்திருன்போய் வந்த வர லாற்றைச்சொல்லி வருங்கால் யானையைக்குத்தினே நென்ற சொல்லைக் கேட்டுப்பொண்ட சுவர்சுப்புதுதுக்கு வடிவடனே யிக்கனவால் யாது ிருமுடோ வென்றிழைவி சொல்லக் கேட்டி இப்படிப்பட்ட கனவு, கண்டாயே யென்னுருமுடோ வென்றும், உன் கனவு பழுசாகாமற் பலக்குடேம் பென்றும் அாச வகருத போன்றமன் மறைத்தாளென்க. இவ்வேர்க்கை யுலகில் மெய்குதின்றது.

(1௩5) கொடிசுகிறை போலிடிவிட்டு என்றது சேவல் சிறைபு ணைத்தலை. பாதுகாது திலென்று என்பது மேகவிடுதலுது.

(1௩6) மால் என்பவர் கைம்மாறு கருதாமற் காத்தலையுடையவர், கருநீறும் வாய்க்கவர். இலக்குமியாகிய மின்னேத் தன்னிடத்துடையவர். வில்லையுடையவர், கங்கை நீரைப்பாதத்திலுடையவர்; நீயுடவை யாவை யுமுடையை அகலாற் கொடிபையுடைய தாமரை மலரிலிருக்கும் பிரம னின்னையுடா வென்றான் என்க. கோல் - னான்றுகோல். அது இடையூறு வந்தவேளைபிற காப்பது.

(1௩௭) 'மேல முததம் - மைய்யோடு கூடிய கண்ணீர்த்துளி. கொள் வெணமுத்தம் - அ ருக்குமுத்துமலை. காண் வெடிமுத்தம் - 'காட் டில் வெடிக்குடி கொட்டைமுத்து. நுகல் முத்தம் - வெயர்வை, செம் முத்தம் என்பது அவ்வெயர்வை மஞ்சளோடும் மஞ்சனெய்யொடுங்கூடி யதனாலென்க.

(௩௨௩) கையிற்சுந் சுமத்தல் - சாணைக்கல்லாசிய 'கண்ணகி' என்ற கையுயவைத்தல். சுமந்து என்பது சுமக்க* வென்னு மெச்சத்திரிபு. விரைந்து ஊரலை நோக்கிய தலைவிக்கு விரைந்து செல்லவேண்டும் அவ் விரைவின்மையால் விரைந்து செல்லும் கருத்தாய்ப்பாகன் குதிரைமே லிட்டுரைத்தான். வெங்கீர் விடல் போர்கூடும் என்பது மெள்ளச்செல்லு மென்றபடி.

(௩௨௪) ஏர் - அழகு. ஒருவரை நீத்தல் என்றது இறைவன்நிலை வியை நீத்தலையும், மேகமலையை நீத்தலையும். என்க. தாராதம் - மேகம்.

(௩௨௫) கார்முடியாயென்பது கூந்தல் இறையவர்கையொப்பனை யைவேண்டிலின் முடியாதிருத்தலாலென்க. வெளியே பரிலாதது பிரர் பரிர்ச்சி பாராத குறிப்பு. இருகண் விழியாமை இறையவர் நீங்காதிருப் பதற்கு. வார் புனையாமை கச்சுச்சிறுமை பற்றி யென்க. அணிதரண ணியாமை இறை வரைப்பிரிய விட்டு விட்டவென்று அவயவங்கள்மேல் வெறுப்பு. அவ்வாறன்றி வெறுப்பென்றே பொருள் கோடல் சிரப்பன் றென்க. எவ்வண்ணமுங் கூடப்பிள்ளைப்பாவை விண்டான் என களஎ-ம் பாடலிற் கூறியதானுமறிக்க.

(௩௨௬) கொலையிடுதல் - சதையகழ்த்தல். தலையிட்டும் என்றது வலம்புரி வடிவாகச் செய்ததலைக் கோலமணிதலை. வலம்புரி வயின்னைத் துத்து வாழுமித்த துகளறு முச்சியென்பது திருமுருகாற்றுப்படை காலிட்டும் என்றது கணைக்காலுக்குச்சங்கமென்று பேரிட்டதை. *கல்யா ணத்திற் சொல்வது தீயை வலம்புரியென்பதும், சங்கநாதம் பண்ணச் சொல்வதும். தாழிநீரிற்சங்குடன்மோதிரம் போடச்சொல்வதும், வாரண மலங்கரிக்கச்சொல்வதும், வீட்டுக்கு வெள்ளையடியென்பதும், கைக் குவையிடுமென்பது முதலியனவாம்.

(௩௨௭) மங்கலம் - கல்யாணசபம். திருப்புவணம் - இலக்குரி பொலிவாகும் வண்ணம், அன்றித்தாமரைவண்ணம் போன்ற அவயவத் தோடு கூடிவந்தவென்னுமாம் அது இருவிழிமலர்ந்துவருவது. மார்க் கம் - சமயம், வழி. மங்கலமென்னு மூரைக்காட்டித்திருப்புவணமென்னு மருக்கு வந்தவழி நல்லதாம் என்பது மற்றொருபொருள்.

(௩௨௮) நீனைத்தமையாவது. குளங்கண்டபோது பூ முதலியவற்றை க்கண்டும், வயல்கண்டபோது சோலைபுட்கள் முதலியவற்றை நோக்கியும், கூட்டுண்டு வண்டின் வளங்கண்டபோது பேட்டோடு சேர்க்கை கருதியும், குயில் கூவும்போது கார்காலம் பார்த்ததும், கார்காலங்கண்டபோது தூதாகச்செல்லென்றதும். சவாய்யைக் கண்டபோது நெடுகிலுஞ் சேர்க் கைசெய்யவேண்டியதுமாம். பாகனுக்குந் தெரியுமெனவே கூடவந்தவர் களுக்கும் வழியில் வந்தவர்களுக்குந் தெரியுமெனலாயிற்று.

(௩௨௯) மேகந்துதாய் வந்தும், இருவரையு மெழுதிய படம் பார்த் துக் களிக்குங் காட்சிப்பொருளாயிருந்தும், கால் குறியிடங்கண்டுதிரும்பி யுதவியும், விழியிடந்துடித்தும், காக்கை காலை தனிலெழுதல், காணு மலின்புறத்தல், மாலையுமுகிமனையடைதல், ஸ்ரீரோடுண்டல், உலகோம் பல், என்னுமைந்து குணங்கனையுங்காட்டியுதவியும், கனையேர்க்கை செய் தும், வெறும்பொய்-ஆதரவார்த்தைகளும், தானே தேறியும், நான் என்ப துசகிவினவியதானும் உன்கையென்பது சத்தியாக்ஷசெய்தலை நினைத்த

வாணம் என்க. உன்கை என்பதற்குக் கொடைகொண்டேவர் வந்துரைத்தலைக்கேட்டி மெனினுமாம்.

(௩௩௦) அரைப்பணம் - அல்குல். அரை - இடை. பணம் - பாம்புப்படம். அரைப்பணத்தை வாங்க வாயிரங்கோடிபணமனுப்பினாரென்பது மற்றொரு பொருள்.

(௩௩௧) சிற்றன்னை - செவிலித்தாய். விண்டிடக் குறியான் - விலக்கியனாயான். மணம் - விவாகம்.

(௩௩௨) சுரும்பு - மலை. மாதங்கம் - யானை. பொற்குடம் - பூரணகுடம். கயல் - இணைக்கயல். கவரி - சாமரை. இவைமங்கலப்பொருள்கள். தலைவியெதிர்த்தலுக்கு முறையே, தேகம், முலை, கண், கூந்தலென்க.

(௩௩௩) ஆட்டுக்கு வந்தவிபத்து - வெறியாட்டம். சோட்டிது ஸ்பாடி - முலைவிம்மல். பாட்டுப்பயன் - கேலிச்சாடை. தேட்டு - சம்பாத்தியப்பொருள். களிற்று இயம் - யானைமேலிட்டமுரசு.

(௩௩௪) தாமரை மேற்பனை காய்த்தது என்றது கையிற் பனை மடற்குகிரை செய்ததை. பூமின் - தலைவி. முடித்தலை சாய்த்தது என்றது பாங்கிக்குத் தலைவிமறைத்தலை. அதுவோ விண்ணுகண்ணுவதே என்றது அப்படிப்பட்ட களவுப்புணர்ச்சிக்காலினிரவரவாபோகிறது வரமாட்டாது என்றபடி. ஓ - எதிர்மறை.

(௩௩௫) மழைமண்டலம் - கூந்தல். இருபூ - இரண்டிகை. ஒரு பூவரும்பு - தாமரையரும்புபோற் குவிந்தகை. ஆகாயத்திலிரண்டு பூக்கோன்றி யொருபூவாயரும்பி யுளகென்பது மற்றொரு பொருள்.

(௩௩௬) முகஞ்சுந்நிரஞ்சுந்நிரலுக்கு ஈட்பாளருகலாலிந்நிரன் மகளுக்குச் சீர்கொடுத்தான் என்க. நின் என்பது இடையை, புயல் என்றது கூந்தலை. மட்பம் என்பது முகத்தை. பூ - பூமி. மலரன்னம் என்றது தலைவிபை.

(௩௩௭) சந்திரகாந்தக் கற்சாணை என்றது கபோலத்தை. தண்ணீர் - கண்ணீர். மதி - புத்தி, சந்திரன்.

(௩௩௮) வான் - கண். வில்மை - கண்ணிலிடும் பிரகாசமாகியமை. வான்வித்தையில் வில்வித்தையை வைத்தவரென்பது மற்றொரு பொருள். பற்றுள்ளவர்போலே கலமுமென்றது வாடியமுகம், வளைசோருங்கை, அயர்ந்தகால், பூரித்தமுலை, ஆகியவையவங்களைக்குறித்து அவையினமாகையா லன்புவைத்துக் கண்ணாகிய வையவங்க லுமுகின்றதென்றான் என்க. கண்வாளுக்கு மையிட்டவர் இறைவர். அது. மெய்கொட்டுப்பயிநல். அணிந்துந்நாணியதுணர்ந்து தெளிவித்தல், பாங்கிகவர் பொருட் சொல்லி நாடன் முதலியதுறைகளானறிக.

(௩௩௯) கண்ணனை தாமரை வேலவன் மேற்செலக்காட்டி என்றது சுவாமியைப்பார்த்துக் கொண்டு என்றபடி. இருதாமரை மலர் விண்மீது நீட்டி என்றது கைத்தாமரைகளை மேலே குவித்துத் தூக்கி என்றபடி. பிரியிப்பிரிந்தேன் என்பது உன்னையான்

பிரிவே னுலையுயிர்பிறிந்தவனே என்றபடி. என்னேந்தவது - மனமறிந்த குற்றம். பொய்ச்சத்தியஞ் செய்காரென்றவாறு.

(௩௪௧) குழகன் - பேரழகுடையவன். வாயப்பாலிழும் - ஐந்தித்தினமிர்தம். வீடு - மனைவி. இரண்டகம் - ஒருவழிப்படாகத் தீண்டி. கணிவுடனே பாலுஞ் சோறுஞ்சாப்பிட்ட வீட்டுக்கி ண்டகஞ் செய்தாற் சொல்லுவதென்னே? என்பதுமற்றொருபொருள்.

(௩௪௨) கந்தருவகர் தோன்றிமறைந்தலா லு வடையாபற்று. இவர்கேர் நனவு என்றது தலைவர்கேய்ந் பொய்ச் சத்தியம். என்றபடி. ஒவியம் - சித்திரப்பாவை.

(௩௪௩) முயக்கிடையே வெளிகாணவயர்ந்தது என்றது ஆலிங்கனாடுகவல்லே மிருது வென்று துக்கப்பட்டதை என்க. களத்தினைச் சொற்றது என்றது தலைவியினில் மீழ்ந்திய ஞான்று வீழ்ந்தெடுத்தபிரிந்தத் தலைவனையே உயர்காவலென்றதை என்க. வயத்திடைச் செல்பவாரென்ற போது வருந்துயரும் என்பது கருதலர் மேற் செல்பவரையா ரென்று தலைவன் வினவியபோ துடனே யிறைவன் செலவுகுறித்த வினா வென்று தலை விமயங்கிய குறிப்பு. கடல் கெறிதப்பிக்கரையைப் படா தெனவே வராமலிரார் என்பதாயிற்று.

(௩௪௪) விண்டாரென்று - நீக்கினவென்று. முத்தவெற்பு - முலை. இருகாந்தள் - இரண்டுகை. எற்றியது - அடித்துக்கொண்டது.

(௩௪௫) குட்டியமாலே - இறைவன்கையணி. தோண்டமாலே - அதிகரித்த சேலையுடை. செல்லுஞ்சோலை - ஓரிடப்பயிற்சி. ஆட்டியமாலே என்றது நாண்வரையற்றதல் முதலாகியவ வந்தையைத் தருமெய்ப்பாட்டிஞ்சை மிகுதியை என்க. மால் - ஆசை.

(௩௪௬) கத்தூரி மிஞ்சிய நீற்றிலையென்பது. கஸ்தூரியநுரயங்கும், கழ்பூரம் ஒருபங்கு மீட்டவெற்றிலைச் சுருட்டுக் களைத் தலைவியிக்குமலர் மெத்தையிற் பாங்கிவைத்திருந்ததைச் செவிலிகண்டு ஆண்மக ளுக்குவைத்ததென்று சந்தேகித்தாள், என்றும், தலைவன் வந்து போனதற் கடையாளமாகவைத்த முத்துமாலையையும்; நகத்தால் வரைந்த வெழுத்துள்ள வெற்றிலைச்சீட்டையுங்கண்டு கோபித்தாள் என்றும்குறிஞள் என்றவாறு.

(௩௪௭) வேதனை என்றது பிரமனுக்கும், துன்பத்துக்கும். அன்னம் என்பது சோற்றுக்கும், பட்சிக்கும். கையில் வீளை என்பது ரக்கரத்தாக்கும்; கைவளைக்கும். மாலென்பது மாயவனுக்கும், மயக்கத்துக்கும் என்றவாறு.

(௩௪௮) தென்கிழக்குறுதேவன் - அக்கினிபகவான். தூயர் என்பது வாகனமாதலாலென்க. குமரவென்றது வெறியாட்டாளனே. பாவம் - அபிப்பிராயம்.

(௩௪௯) வாரம் - அன்பு. மரபு முறைமை. தாய்க்கொளித்த குலுண்டாவென்பது பழமொழி.

(௩௫௦) அளியே பொருந்தாரை - வீண்கள் மோதப்பெறுமாலே யை. கருணையில்லாதவரை. முடிந்து - குட்டி, அழிந்து. வருந்தா - வருந்தாமல், வருந்தி.

(௩௫௦) வாரிப்பட்ட பூக்கள் முன்பகையாக முகிழ் நகையைத்தன் பகைதீர்த்து அம்பிற் கொல்லுநான் எனக்கூட்டுக. வரி - வண்டு, இரோகை. அம்பு - நீர், பரணம். பூக்கள் என்பது நிலோற்பலம், செவ்வாயீப்ல், தாமரைமலர்களை என்க. வேட்டு - விரும்பி துப்பாக்கிக்கொண்டு வெட்டி வெழுப்பியென்பது மற்றொருபொருள்.

(௩௫௧) பெண்ணிற்கரும்பு - தலைவி. விண்ணிலெழும்புங்கலைகள் என்றது தறிபட்டுமேலெழும்பிய கொம்புகளை. அதுன்பின் போயது வெய்யபணி என்பது அறுபட்டெழும்பிய துதிக்கையை. கரிமலை என்றது தலைவன்வாளால் நாலு காலையும் வெட்டி விட்டமையால் யானை மலைபோலிருந்தமையாலென்க. நாந்தகம் வச்சிரமே என்றது மலைகளைச் சிறகரிந்து நிலைபெறச் செய்ததுபோற் செய்தனமையாலென்க. யானைவா யிழ்ப்பட்ட கரும்பைத் திருப்பினுணைப்பது மற்றொருபொருள். வச்சிரம் - வச்சிராயுதம்.

(௩௫௨) முலைமேற்றேன்றிய அரவிற் சங்காம்பிறை என்றது பார்ப்பார்ப்பாம்பின்படச் சங்கரேகைபோலு நகக்குறியை. 'கரவிற்சங்கு' என்றது. தோழிதலை மகள்துயர் கிளந்து விடுதற்குக் குறிக்குஞ் சங்கு, கொம்பு முதலியனவாம். இறைவனோடு கூட்டுட்டத்துக் கைவளையொ லிப்பதெனினுமாம். வரவிற் சங்கோதை மகிழ்வது என்றது வலம்புரி கேட்டவன் வரவறிந்து மகிழ்தலை. இரவிற் சங்கேகை என்றது அர்த்த சாமத்திற்குறித்த சங்கோகையை. 'அது இருவர்க்கு நீனப்புக்கூறிவைத் துப் பாதிச்சாமந்தொரிவித்த தென்க. சோர்துகில் - ஆயாசவுடை முத லியன.

(௩௫௩) ஆன்சிங்கம் என்பது தலைவனை. பெண்ணனை - தலைவி. மத்தகம் - முலை. எதிர் சிங்கநோக்க நெஞ்சோர்கின்றது என்றது எதிர் ந்த சிங்கப்பார்வையை மனதினினைத்துப்பயந்து எனவும் தலைவன் பார் வையை நெஞ்சினினைத்து விகாரப்பட்டென்றும்கொள்க. சிங்கநோக் கென்றது முன்பின் பார்த்ததுக்குமாம். முன்பார்த்தல் - முன்னடந்த செயலை. பின்பார்த்தல் - பின்னடக்குஞ் செயலை. மத்தகாம்பிளந்த துண்டாமெனவேபாங்கியறத்தொடு நின்றொன்று செவிலி நற்றாய்க் குக் கூறியதாயிற்று.

(௩௫௪) கிளி - தலைவி. பூங்காவனம் என்பது தலைவன்மனம் எனைய. கொஞ்சத்தனம் - அற்பம்கிய பொருள், கொஞ்சத்தந்தியோக் கியமான முலை. கொஞ்சலாவது வாயால் நிகழ்குறி.

(௩௫௫) இரண்டினக்குடம் என்றது தலைவிமுலைகளாகிய குடங் களை. வெற்பிற்றாமரை பூவாதென்றது கல்லிலே கால்வைக்கமாட்டான் என்றபடி. மாந்தளிர் மேன்முத்து என்றது காலிற்கொப்புளம் என்க. தேகத்தில் வெயர்வை யெனினுமமையும்.

(௩௫௬) புத்திசாலி - புத்திமிக்கவள், புத்தியையுடைய வருந்ததி. கானம் - இசை, காடு. வனம் - நீர், காடு. தாமரை - தாமரை, தாவு கின்ற மரைமான். தாமரை என்றது தலைவிபாதங்களை, உன்மகிழ்ச்சி யினால் காலாகியதாமரை வனத்திற் செல்லுமென வேயுடன் படுத்தியதா யிற்று.

மயூரகிரிக்கோவை யரும்பதவுரை.

(௩௫௭) தலைவியைக் கிளி யென்றதற்கேற்பத் திணை சர்மையினாக் காட்டி நெல், கனி, அமுது, ஊட்டி ஏகுமேனென்றான் என்க. தலை வீக்குத்திணை; சாமை, விளைந்த அவள்குறிச்சீரையைக் கட்டி நெல்லுஞ் சோலையுமுடைய தனது மருதநிலத்தைக் காட்டுவென் என்றான் என்ற படி: ஓர் புறத்தேயென்றதனாற்றலைவனார் சமீபமாக விருக்கிறதென்ற யிற்று. அது இடமணித்தென்றலானுமறிக. தெரித்த முகாட்டி என்ற, தனாற்றலைவன் பதிக்குப்புற நகரிலிளைப்பாறிப் போவார் என்க.

(௩௫௮) பாலையாழ் தடவியது பாலை நிலத்துப் பாதையிற் பிரிவுக் குறிப்பு. வனத்திற்குமரி - பாலை நிலத்திலுள்ள பத்திரகாளி, புனத்திற் குமரி என்பது தலைவியை. பாலையாமென்றதனால் வனத்திற்குமரி என்றது பாலைவனத்துக்குமரியை என்க.

(௩௫௯) எண்ணுணை என்பதற்கு என் நாணை என்றும், என் ஆணை யென்றும் பிரித்துப்பொருள் கொள். ஆணை - ஆக்கை.

(௩௬௦) தலைக்கொள்ளல் - உயர்வாகக் கொள்ளுதல், தலைமேற் குழிக் கொள்ளுதல். கற்பு - பூதிவிரதாத்ருமம், முல்லைமலர். நாண் - நாணம், (மலர்தொடுக்கும்) நார்.

(௩௬௧) களிற்றைப்பிடி நீத்தமர்வதுண்டோனையும், காரிருந்தா லல்லவோ மயிலாடல் கருதுவதே யெனவுங் கூறினமையாற்றலைவியுந் தலைவனைத் தொடர்ந்தேக வொருப்பட்டாளாயிற்று.

(௩௬௨) செம்பாம்பு - கேதுவென்னும் பாம்பு. கரும்பாம்பதா மென்றது பாலையின் வெப்பத்தாலென்க. தழலிற்கு உழையும் குழையும் எனப்பிரிக்க. குழைதல் - வருந்தல். கரி என்பது வெள்ளை யானையெ னினுமமையும்.

(௩௬௩) மணம் - கலியாணம். கோ - இறைவன். இன்பம் - புணர்ச் சிறின்பம். நாண்தருகில்லா ஆலர் - சந்தோஷத்தையுண்டாக்கும் புட் பம். நாண்தருகில்லாவலரெனவே நாணத்தரும் அலமராகிய பழிச்சொல் வீட்டிலுண்டாமென்பதாயிற்று.

(௩௬௪) கும்பராசி - தனம். சிங்கராசி - இடை. விடை ராசிப் பேர் - நரை. மகரமீன் - கண். அம் - கண்ணீர். கன்னி - தலைவி. கற்கடகம் - இரத்தினங்களழுத்திய காப்பு.

(௩௬௫) காமத்திலாடிய தேவர் என்றது பிர்மலிஷ்டனுக்கோ. மெய்ம்மாலை - எலும்புமாலை. கலிக்க - ஒலிக்க. ஈமம் - சுகொடு. சாமம் - இருட்டு. மாலை - பூமாலை, மாலைக்காலம், வைகறை - விடியற்காலம், வைகுகின்ற வறைவீடு.

(௩௬௬) மால் இலர் அவம்புரியார். மேலில் அரவம் புரிவார். பாலில் அர அம்புலியுண்டு. எனப்பிரித்துரைக்க. அரவென்பது சிவசிவ யாவரேயோ என்பதுபோலும் அச்சக்குறிப்பு. காலிலரவம் - சிலம்ப. ஊர ரவம் - ஊராரொலித்தல்.

(௩௬௭) நன்னீர் - நல்லநீர்மை, நல்லதண்ணீர். கலந்துரைத்தல் - சேர்ந்து பேசுதல், கூட்டித்தேய்த்தல். மாத்திரை - நொடிப்போது,

பிணிமருந்து. சுரம் - வியாதி; அருநெறி. மாறும் - சுழிந்துவிடும்; ஆறி விடும். புரத்திரமாக்கொண்ட வெண்புத்தூப்பாக்களைத்திரமமாகக் கொண்ட வெணினுழமையும்.

(௩௬௮) பணம் - பாம்பு. குணமுடிப்பு - குணத்தைவு. மணமுடியார் - கலியாணஞ்செய்யாதவர், வாசக்கூந்தலார். கததிகை - வாளோந்தியகை, மாலை. கணம் - சிறுமை.

(௩௬௯) வெளிப்படை.

(௩௭௦) எம்முர் அலர்மாளிகை வைகுந்தம் பின் செல்கலே என்ற மையாற்றிலே வியையுந்தலைவனையுடையவர்களுடையாகவுந் திருமாலாகவு மயிர்ந்தார் என்க. மாயைமண் - குரபன்மண்.

(௩௭௧) பகர்தேவி - புகழ்ந்துபேசப்படும் பெண்ணே, பட்டணம் என்பது தலைவிநகரத்தை. திருப்பாலைக்குடி - பத்திரகாளி குடியிருக்கும் பாலைத்தூர். சேதுமார்க்கம் - கரைவடி, இராமேசுவரம்போகும்வாழி. சிறுவயல் - சிறிய வயல்கள், ஒருடார். பெருவயல் - பெரிய வயல், ஒரு ஊர். வேல்பு - லேலாபுதக்கடவுள். தேவிபட்டணம் விட்டு வந்தாற்றிருப்பாலைக்குடியென்னு முருமிராச்சுவாயுமன்றி வேறொன்று மிடையிலிலே என்பது மற்றொருபொருள். சிறுவயல் குன்றக்குடிக் கருகிலுள்ளவோளார்.

(௩௭௨) ஁ன்னிகர்கின்ற சாவணப்பொய்கை என்றது பூவால் விளங்குதல், அடைந்தோர் பாவந்தீர்த்தல், சாவண்ணமுடைத்தாத்தல் நன்னிருடைமை, கண்டோர் மனவியப்பு, தொட்டாற்குளிருடைமை, ஁ண்டாற்பேரின் பழுடைமை. முதலானவையாவென்க. அன்னையெ லும்பிணி - அன்னையிடுக்கம். களபம் - சுண்ணச்சாந்து.

(௩௭௩) பயில் - பாசாங்கு. கொந்து - பூங்கொத்து. ஁ன்கிளி என்பது தலைவியை. சிந்து - சந்தப்பாட்டு. கோவை - இராசாவை. கிளிகோவைப்பழந்தின்னப் போமென்பதுமற்றொரு பொருள்.

(௩௭௪) மாலை - இருட்டு, மலர்மாலை. பழயவரை - பழமையாகிய, மலையை, இறையவனை. கூகையிட்டுஞ்சுரமென்றதனற் பாதிச்சாம மென்க. இரட்டல் - ஒலித்தல்.

(௩௭௫) சொல்விலங்கு - சொற்றடை - துரைப்பிடி - துரைப் பெண். வல்விலங்கு - நாயகன். விலங்கு. விளையும்பயிர் - பக்குவகா லம். விளைதற்குரிய பயிர். போக்கு - சுரம்போக்கு, கலை.

(௩௭௬) இரவு - இராப்பொழுது, யாசித்தல். ஏந்தல் - சிற்றார், அச்சன். கரவிலலொடுங்கவர் கள்ளர், கரவில் ஒடுங்குமவர் கள்ளர். எனப்பிரித்துரைக்க. பாலைபுதவு - பாலைவனத்தைபுதவு. பாலைத்தரு வாயாக. உரத்திற்சாய்ந்தென்பது பிரிவால்வருந்துக்கத்தாலென்க.

(௩௭௭) பகரத்தில் - ஁ல் - போ. அடியென்றல் - மாறு. பண்ணை - செய். விதை - வித்து. தாய்ப்பேர் - ஆய். எனவே; போமறுசெய் வித்தாய் என்றபடி. மணந்தொழுமலர்மாலை - கலியாணமாலை. இரு கோங்கு என்பது முலைகளை. போமாறு செய்வித்த ஁ வருமாயும் புரிந் தருளே யென்பதிங்கு நோக்கத்தக்கது.

மயூரகிரிக்கோவை யரும்பதவுரை.

(ந.எஅ) பிடிபாணக்கொம்பொரு நான்கு என்பது தலைவழுவைகளும்; யானைக்கொம்புஞ்சேர்ந்து என்பது. பின்பாகிட - அலைகளென்றோ மறி பிண்கூட்ட. துடி - உக்கிரம்; வலி. கொம்புமுன் - தலைவிற்கு முன்பு. நான்கின் - சாதுரங்கத்தினுள் கவதாகிய காலாள்போல.

(ந.எஅ) உன்தாய் என்பது செவிலியை. ஊரிற்பகைத்துடி - பகைவர் செருக்கு. பாரிற்பகைத்துடி - பாலையில்த்திலுள்ள வடுக்கென்னும் வாத்தியம்.

(ந.அ௧) தேவை - விருப்பம். போம்பொருள் - ஊழாற்போசகத்தக பொருள். எவு - அம்பு. கோ - பசு, அரசன். பாலை - பாலினை, பாலையில்த்தை.

(ந.அ௨) இருபு - கண்ணும், காலும். மதி - புத்தி. சந்திரன். ஓய்மையோன் - இறைவன், சூரியன். மதிக்கொடுத்து - புத்தியைக்கொடுத்து. மணியேயிழந்த அரவென்று கொண்டுகூட்டுக.

(ந.அ௩) வடு - பிஞ்சு. குற்றம். கனிகனி - பழம்பழ, உருகுருகு. கண்ணீர் - கள்ளீர், கண்ணீர். இரை - ஒலி, அலறு. தலைகவிழ் - தலைசாய், நாணற்றலேகுனி. நடுங்கு - ஆடு, நடுக்கங்கொள்ளு.

(ந.அ௪) அடிசில் - சோறு. பெருங்கடி - இராசகல்யாணம். அருங்கடி - கடுங்காவல். கருங்கொடி - கரியகாக்கை. பொன்கொடி - தலைவி. காய்க்கொடி - சினிக்கோவைக்கொடி. கருங்கொடியே யனைபுச்செய் தாற்றின் லுங்காய்க்கொடிவரும் என்க.

(ந.அ௫) இராமீசுவாமி - வேறிடத்திலில்லாத மேலான சுப்பாழை, இராமேச்சுரஞ்செல்லும் பாதை. பாம்பு அனந்தம், பாம்பன் அந்தம் என்பிரித்துரைக்க. பாம்பன் அந்தம் - பாம்பொற்றின்முடிவு. அழகெனினுமமையும்.

(ந.அ௬) வெந்நீர் குளிர் நீர் என்பது முரண்.

(ந.அ௭) வெங்கைத்துறுகல் என்றது வெங்கைமலர்களுநிரிந்து கிடக்குங்குண்டு கற்களை என்க. புலிப்பறழ் - புலிக்குட்டி. கோங்கு என்பது முலைகளை. தளவு - முல்லையரும்பனையல். முகை - அரும்பு. கருங்கால் வெங்கை வீயுறு துருகலிரும்புலிக்குருளையிற்றேன்றற்காட்டிடை எனவும், கருங்காலினவெங்கை கான்றபூக்கண்மே விருங்கால் வயவேங்கையேய்க்கு மெனவும், கூறியமையிங்கொப்பு நோக்கத்தக்கது. ஈட்டி - சூர்யுதம்.

(ந.அ௮) தணர் என்பது ஒலிக்குறிப்பு. மெய்நடுக்கே என்பது அல்லாது வேறில்லையென்றபடி. எகரம் பிரிநிலைக்கண்வந்தது. வெங்காருடலத்த நாகங்கள் என்பது யானையும், பாம்பும் என்க.

(ந.அ௯) ஆற்றுவாத்தும், இடியும், மழையும், மேகமும், மின்னும், கற்பித்தவாறு காண்க. ஆறு - பாதை. போகத்தினர் சொல்லிடி என்பது பரியாசக்காரர் வார்த்தை மிகுதலை. கண்மழை - கண்ணீர் மேகம், இறைவன். மின் - இறைவி.

(ந.அ௧௦) பட்டிவைத்தவோர் என்பது ஆண்ப்பெண்ணாகவும், பெண்ணையாணாகவும், செய்யவல்லது இவ்வரலாறு விக்கிரமாதிக்துண்காவது

பதுமைக்க... ாறிக. நன்னல்லவே என்பது உருத்தெரியாதமந்தி ரோப்தேசுமுவனுக்கில்லை யென்றபடி. பட்டி - விக்கிரமாதித்தன்மந்திரி.

(ந.க.0) ஸுக்கோல் - திரிதண்டம். அறக்கூனிய முதுகு உடைய வரே என்பபிரிக்க. அற - மிக. நடை - ஒழுக்கம், நடத்தல்.

(ந.க.க) பருவத்திலூறிய நீரையுண்ணாரெனிற பின்னுண்பாரின்ற கத்தூர்வாசமா மாறுபோலப் பருவத்தில் விவாகஞ்செய்யாவிடற்பிறர் கொள்ளாவண்ண மித்தகைய வலருண்டாமென்பது கருத்து.

(ந.க.உ) மேகம் என்பது தேகம். வேங்கைநகம் - புலிப்பற்றாவி. தோகை - தலைவி. நாகம் - யானைபோலுந்தலைவன். மயிலும். பாம்பும் விளையாடுவதென்பது மற்றொருபொருள்.

(ந.க.ந) குழை - இலை, தோடு என்னுந் காதணி. பூங்கொடியிடை வாய்ந்தனை என்பது புட்பக்கொடி படரப்பெற்றுளாய், பூங்கொடியைப் போலுடையைப்பெற்றுளாய் என்றபடி. ஒருபாவை காட்டி என்றது பாவைபோலிருக்குங்குரவங்காயை.

(ந.க.ச) உரம் - ஞானம். உற்றவர் - இறைவர். இரண்டடி - நாலடியாகியதே என்றது இறைவன் குதிரைமேற்கொண்டதாலென்க. எட்டடியாகியது என்றது இறைவி பல்லக்கிலேறியதாலென்க.

(ந.க.ரு) தாமரைமேற்றாமரை யுற்றது என்பது இறைவன் காலடிச்சுவட்டிலிறைவிகாலடி பட்டதை. கடப்பமரத்தருகிற்படுத்திருந்த மையான் மணத்தாருளிரந்ததென்க. புறவடி - சுகாசனத்திருந்த தலைவனடி. இணையடி - தலைவன் மடியிலிருந்த தலைவியடி.

(ந.க.சு) உடம்பு - இறைவன். உயிர் - இறைவி - வருவீர் என்பது சுரம்போய்த்திரும்பிக்கலந்துடன் வருவோரை. நலந்தந்ததே என்பது இத்தன்மையோரும் எப்போது முண்டென்னு முறுதிவந்தமையாலென்க. வருவோர்க்குப்புள்ளையும், அவர்வீட்டுக்குக்கூட்டையு முவமானமாகக்கொள்க. நடந்தவர்போல - சுரத்திலே சென்றவராகிய எங்களுடையதலைவி தலைவர்போல என்க.

(ந.க.எ) உவப்பு - மகிழ்ச்சி. மருவலரைமுடித்து - வாசனையுடைய மலர்களைச்சுடி, பகைவர்களையழித்து. உற்றுதவி - துன்பமுற்றவிடத்து தவபுரிந்து.

(ந.க.அ) மாடி - வீட்டுமேன்மாடியில். கண்ணேர்குராவும், அராவும், மராவும், கராவும்; இராவும், கலையும், கலையும்உள்ளமும. கண்டேன் மற்றென்கண்டேன் எனக்கூட்டுக.

(ந.க.க) மயிலும், மாணும், தலைவியைப்போன்றமையாலிங்நன்குகறிஞன். வான் - தேவருலகு. சேண் - தூரம். தேவருலகு.

(ச.00) உய்யானம் - பூஞ்சோலை.

(ச.0க) பந்து, குழல், உடம்பு; இம்மூன்றும் போக்குவரத்துண்மையாலுண்மையாயின. குழல் - கெய்வார் கருவி. சந்தடி - சனக்கூட்டத் தாலாகுந்தொந்தரவு.

(ச0௨) காடன் செட்டி ஈன்பார் மருதுபுபதிக்குயிர். நண்பர். இவர் மாபிலுதித்தவர்களிப்பொழுதும் ஆத்தன்குடி என்னுமரண்மனைப் பட்டியிற் பெருமித முடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். இவர் மண்டபப் படி சந்திக்குச்செல்லு மலையடிவாரத்திலுள்ளது. இப்பொழுது செல்வமணி மண்டபப்படியாகவே சிறந்து விளங்குகிறது. இச்செட்டி யாருடைய அன்னசத்திரம் மருதுபாண்டியனால் ஐந்து கிராமங்கள் முற் றாட்டாக விடப்பெற்றுள்ளது.

(ச0௩) துணை என்பது தலைவியை. மருது துரையாண்மனையா வது மலைக்குத் தென்கீழ்க் திசையிலிருந்து சிதைவுற்றதாகக் தெரிகிறது.

(ச0௪) முருகா வென்றது வெறியாட்டாளனை. புயல் - இறை வன். மண் - இறைவி. அகம் - தலைவியீடு. அயல்வீடு - உறவினர் வீடு. இன்றோ என்றது வரைந்து கொண்டிருந்து வீடுவாடுவென்ற படி.

(ச0௫) பிறர் மாடத்திலே சிராமலிருப்பர் என்பது ஒரு வீட்டுக் கண்ணாடி மாடத்திலுள்ளவர் அயல் வீட்டுக்கண்ணாடி மாடத்திற்கு என்று தலாலென்க. தராதுகொண்டார் என்பது தாய்தந்தையர் கொடுக்கா மற் கொண்டார் என்றபடி. பராவ - புகழ்ந்து துதிக்க. மணம் - கலியா ணம், வாசனை. காவலர் - காக்குந்தொழிலில் வல்லவர், காவல்கணுள் ளமலர்.

(ச0௬) தலைநாணிகர் நாணிலேசெய்து என்பது உயிரினுஞ் சீரிது நாண், அந்நாணுயிருள்ள வரையிலும் போவதில்லையாகலானிகர் நானெ ன்று மங்கலநாணுக்கு வமையாக்கினார். தலைநாணிகர்நாள் றிலேசெய்து எனப்பிரித்து இயற்கைப்புணர்ச்சி மகிழ்ச்சியை நிகராக வெளிநுமமை யும். பொன்மலை என்பது தலைவியை. மணம் - கலியாணம். பொன் னாலாகிய மலைக்கு வாசனையைத் தந்தார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(ச0௭) அருள்நிதி - கொடுக்கும்பொருள். பால் - பகுப்பு, ஏற்பார்- யாசகர். அறியாமை - கொடைமடம். இருவரை - இரண்டுமுலை. ஒரு வரை என்பது இறைவனை. ஒர்வரைதலை - ஒப்பில்லாத கலியாணத்தை. இரண்டு மலையைத்தாங்கியொருமலையையுட்கொண்டிருந்தவர் மற்றொரு மலையையுந் தலைமேற் கொண்டான் என்பது மற்றொருபொருள்.

(ச0௮) மன்றல் - கலியாணம், வாசனை. நியெனுங்கொம்பு என் பது பாங்கியை. தப்பு - குற்றம். மற்றக்கொம்பு, தப்பு முதலானவாற் கியங்களுண்டு என்றபடி.

(ச0௯) கைப்பற்றியேகல் என்பது சுரம் போக்கை என்க ஏற்ற வர் - பரிசு பெற்றவர்.

(ச௧0) தமிழ்கொண்டு - தமிழ்ப்பாமாலையேற்று. மஞ்சள் - சுமங் கலிகட்டுக் கொடுக்கு மஞ்சட்கொடை. மொழி - சோபனவாழ்த்து. கலி யாணப் பொருமையைப்புகழும் பேச்சுக்கள். கண் - அஞ்சனத்திடப் பெற்றமை. கையும், காலு. மென்பது வீச்சாலு நடையாலுமேன்க. ஆப ரணங்களானினு மமையும்.

(ச௧௧) அன்பினிற் காத்தவர் என்பது பாங்கியை. காணிக்காசை- காணியாட்சி விருப்பம். காற்கு ஆசு - காலுக்குக்குற்றம். குரவர் - பெ

மற்றோர். ஒருகாசு - ஒருகுற்றம். செல்வ - செல்லுதல். காணிக்காசு. காற்காசு; ஒருகாசு. இவை கொடுத்திடுமென் செல்வின்வன் வென்று சொல்லுமென்பது மற்றொருபொருள்.

(சகஉ) அன்னம் - சோறு. அன்னப்பட்டி. பிடி - கைப்பிடி, பெண் யானை; புல் - புல்லு, புலி. கொக்கு - மாமார், ஒருபட்டி.

(சகரு) ஒருத்தர் - வேற்றரசர். கட்டிக்கொடுத்தல் - பிடித்துக் கொடுத்தல், கவியாணஞ் செய்தல். திருட்டு என்றது களவுப்புணர்ச்சியை. கிளிஎன்பது தலைவியை. எட்டிப்பழம் - பிறர்வரைவு. கோ தலைவன். கோவைப்பழந்தின்ற கிரி யெட்டிப்பழந் தின்னாடுகன்பது மற்றொருபொருள்.

(சகசு) பந்தன கொங்கை என்பது அன்னைஎன்க. எந்தலகத்தி ருக்கும் சந்தனம் என்பது தலைவனிருக்குந் தேரை என்க. அத்தியானை. மா - குதிரை. அரசு என்றது தலைவிகுமையன். கடம் படர்ந்து - காட்டில் நடந்து. எந்தலிலிருக்குந் சந்தன மரத்தை அத்திமரமும், மாமரமும், அரசமரமும், சுடப்பமரங்களோடடர்ந்து சுற்றிய வென்பது மற்றொருபொருள். எந்தல் - சிறிய ஊர், அரசன். கடம் - காடு. படர்ந்து - நடந்து.

(சகரு) திருக்கு முன்னேன் என்க. திருகல் - மாறுபடல். முன்னேன் - ருக்குமி. தன்னை - தாய்.

(சகசு) சேலை - புடவை, தேர்ச்சேலை. கொடி - இடை. தவசம். வாழை - துடை. வாழைமரம். தேர் - அல்குல், யுகர்.

(சகஎ) ஐயரை என்பது வேதியரை. நாலரை என்பது நாணமுதலிய நான்கு குணத்தினையுடைய தலைவியை. ஐயரை மேவிலுறையே வலெளி தென்பது மற்றொரு பொருள்.

(சகஅ) தக்கோர் என்பது சிவபெருமானை. மிக்கோரை - சிறந்தவர்க்கினத்தது, பெரியோரை.

(சகஈ) காலாழி யென்பதைக் காற்சமுத்திர மாக்கி யோராழி யென்று கற்பனை செய்தார். காலாழிபைச்சமுத்திரமாக்கினதற்குரிய வளமாக வணிகளைக் கொள்க. சரப்பணி - செல்லுகின்றபாம்பு. வளை - சங்கு, முத்துமலை - முத்துக் கூட்டம்.

(சஉஉ) முன்கண்டனமே என்பது, சங்கம் - வலம்புரி கேட்டவின் வரவறிவுறுத்தலும், கைப்பற்றித் தீவலஞ் செய்தல் - உடன் போக்கிற் சுவரிகண்டிரங்கலும். செங்கைப்புனல் - புனல் எதுவாகத் தலைப்பாடியம் பலுமாம் - கெடுத்தியுள் வேழமுதலாயின வினாவலும், தேர் - இரைவர்க்கி ரைவன் வரவறிவுறுத்தலும் ஆகியதுரைகளானறிக. சங்கைப்புனல் வைத்தது - நெறியின் தெளிமை கூற்றறுதையெளினுமமையும் இவ்வளவுங் கவியாண வணிகளாதலுந் காண்க. சசனுக்குக் கொள்ளுந்கால் வலது கையிலக்கினி. இடதுகையில் வலையல், கங்காநதிப்புனல், வேடுக் குதிரை. பூரியாகிய தேர் என்க.

(சஉக) காவேந்திய குழல் என்பது தலைவியை. கண் - குறிப்புணர்த்தல், கை - நாணிக்கண்புகைத்தல்; நகை - முதுவற்குறிப்புணர்த்தல்; மாவேந்தர்பெரன் - பிறர்வரை வுணர்த்தல்; பெரியோர் - சான்

முயூரகிரிக்கோவை யரும்பதவுரை.

மேரூ முன்னிடல் ; பாவை என்பது பாங்கியை. பூவேந்தியகை - கை புறையேற்றல். இவைகளையவந்துறை களானறிக. கடையடிக்கு நீகை பாங்கிகாரி என்பதுகருத்து.

(சஉஉ) கதிர்மதி போல் என்பது பிரிந்துநீங்குகூறும் பிரிவச்சத்திலும். கண்ணிதொடர் சிங்கமென்பது சிங்கம் விஞ்ஞலிந்தெகிர் மொழிகொடுத்தலிலும் இராமன் என்பது பிரியேன் என்பதிலுமாம். அதுவேறேகலியாணஞ் செய்வதில்லை என்றபடி. மன்னர் என் சொல்-இலேச்சுய்கின்றவர் என்னும் சொல்லு. வளர்த்தனார் - நீலபெறவளர்ச்செய்தீர் என்றவாறு. கதிர்மதிபோலென்று தலைவி சொன்னதையும். கண்ணிதொடர்சிங்கமென்று யான் சொன்னதையும். இராமனென்று நீர் சொன்னதையும் நீலபெறச்செய்து மன்னரென்றிசைத்த சொல்லு வளர்த்தீர் என்றபடி. மன்னிலேபேறு.

(சஉ௩) ஆர்வீட்டில் மன்றல் என்றார் என்பது இறைவர் கூற்றாறு. அதுவரை விடைவைத்துப் பொருள் வாய்ப்பிரியுங் குறிப்பு. அறுபது நானென்பது அப்பிரிவிற் கெல்லையை என்க. நங்காநிருக்கவுன்னுதல் - பிரிவெண்ணியமுங்கல். நெஞ்சொடுபுலந்தல் முதலியவற்றை என்க. பின் காட்டல் என்பது அவன் விடுத்தநிலை. பார்வீட்டுநங்கல்-தறையிற்படுத்தல். அஃதுடன் போக்கிடை யீட்டிற்குந்காவலுங்கொடு மொழியுங்கையிகந்த காது முண்டாயபோது என்க. எனவே மன்றலென்று கேட்ட குறிப்பறிந்து பிரிவிற் கெலிந்ததையும். இப்பிரிவிண்ணடினுங் காலநிலை குந்தியதையுந் தைவர்க்குப் பாங்கிதெரிப்பது மொருகொள்கை என்க.

(சஉ௪) பொருந்திடம் இடம் பெற்றுத்தமால். அண்மை - இடம ஸந்தென்றல். துணைப்பாங்கன். பொர்கள் - வேறுமுதலியன விஞ்ஞல். விருந்து - விருந்திறைவிரும்பல். இயம் - கொம்பு. தப்பு அவை தோடி. தலை மகடியர் கிளந்து விடுத்தல். சங்கு - வலம்புரிகேட்டவன் வாவறிவுறுத்தல். தேர் அவன் புறநோக்கிக் கவன்றற்றல். என்பது பாங்கியை. இவர் என்பது தலைவரை. நான் என்பது தலைவியை. இவ்வளவையுங் கூட்டி வித்தமருந்துசுவாரி என்றானென்க. இயற்கைப் புணர்ச்சியாநியாகவரை விறுதிக்குச் சகாயமான பொருள் களிவை. எனவே இயற்கைப்புணர்ச்சிக்கிடம் பெற்றுத்தமுவு தலான் மகிழ்வு. பாங்க்கூட்டத்துக்குப் பாங்க ஞன் மகிழ்வு. பாங்கிமகியுடன் பாட்டிற்கு இறைவன் வார்த்தையான் மகிழ்வு. பாங்கியிற் கூட்டமுடலான வற்றிற்கு விருந்திறை விரும்பலான் மகிழ்வு. இரவுக்குறிமுதலான வற்றிற்குக்கொம்பு. தப்புக்குறிக்குந்தோழி. தலை மகள் துயர்கிளந்து விடுத்தலான் மகிழ்வு. வரைவிடை வைத்துப் பொருள் வாயிற் பிரிதன் முதலானவற்றிற்கு வலம் புரிகேட்ட வளவாவறிவுறுத்தலான் மகிழ்வு. உடன்போக்கு முதலானவற்றிற்கு அவன் புற நோக்கிக் கவன்றற்றலான் மகிழ்வு. அஃதினி மேலந்தனர் சான்றோரை முன்னிடுவானென்ற மகிழ்வு;மந்தைய வெளிப்படையானதாலறிக.

(சஉ௫) இவள் பாவைஎன்பது கண்ணடிமண்டபத்தில் மறைந்து நின்ற தலைவிநிழற் பாவையை. கணவினு நங்கிலன் என்பது கணவி நலிபுரைத்தலை.

(சஉ௬) கா - காட்டுவார்த்து. விளைவு - நாட்டுவார்த்து. வரவு - பல தேயம். கடல் வியாபா முதலியவற்றின் பொருள் வரவு. டிகாடை - இக பரசீராதக்கொடை. கதித்த - மருந்தன். தேவும் மயில் வெற்புமாயினரே

என்பது இருவரும் விட்டு நீங்காததற்கும், அருளுக்கும், பெருமைக்கும் குறித்துரைத்ததென்க.

(சஉஎ) விண்பார்த்தல் - வான்வீறடக்கவெழுதல், பண்பார்த்து ஒளிக்குஞ்சொல் என்பது இசை நிகராவோமாவென்று பார்த்து யாழ் முதலியவற்றிலொளித்தலை.

கண்பார்த்தல் - விருந்துக்குறிப்பு. கைபார்த்தல் - கறியுண் குறிப்பு. சொற்காணுமை - கேளாது படைத்தல்.

(சஉஅ) காலே தனிலெழுதல் காணாமலின் புறுதல் மாலை முழுதி மனையடைதல் - சாலவெயுற்றோடுண்டலுல கோம்பலிவ்வைந்துங் கற்றையோ காக்கைக்குணம். என்னுமிக்குணங்களைத் தலைவிக்கு யாவர் பயிற்றினாரென்பது கருத்து. உலகோம்பல் சகுணங்காட்டலாலென்க.

(சஉக) நம்மனை வாழ்க்கையினுமென்பது நம்முடைய குரவர், நற்றாய், செவிலி, வீடு, செல்வம், இவ்வைத்தினு மிறைவ, னிறைவி, பாங்கி, வீடு, செல்வமதிகமென்றபடி. ஆல்லும் பகலுந் துயிலில்லை என்பது பகற்காலம்இவ்வாழ்க்கை மிகுதியாற்றலைவன் பூசைக்காவன செய்தலும். கோவிற் சிறப்பு விசாரணையும் கொடுப்பதும், அனுப்புவதும், விருந்திடுவதும், பாக்கிலையளிப்பதும், சந்தனம்பூசுவதும், காவியபுராணங் கேட்பதும், இராக்காலம் மஞ்சச்சிறப்பு, பாக்கிலையமைத்தல், களபச்சேர்வை, அறுசுவையுண்டி. ஆடல்பார்த்தல், வீணுகானம் பண்ணல், மாலையார்த்தல், மணியணி யொப்பனை, கூந்தல் முடித்தல், ஆடையுடுத்தல், பணிநீர் தோய்தல், புணர்த்தல், முதலியவற்றினுமென்க. கம் - தலை. அம்மனை - தாய் போலுந்தலைவி.

(சஉஓ) ஐந்தாதிருந்திலர் வேந்தர் அக்காலமுற நினைப்பார் என்பது கல்வியிற்பிரிவினுந் தலைவன் தலைவியை நினைந்து புலம்பும் என்றபடி. தூதுந் துணையுமேதுவாய்ச் சென்றோர் புலம்புவது மரபாலிருக்கப் புலம்பாமல் வந்தும்கிடுவர் தலைவர். கல்வியிற்பிரிவு மூன்றாண்டாகவும், தூதுந் துணையுமேதுவாகிய பிரிவொவ்வோராண்டாகவுமிருந்தும் வேதாந்தியர் மனம்போலக்கணவனையே சிந்தைசெய்திருந்தாளென்பது கருத்து. வேதாந்தியர் மனம் - டிட்களப்பற்று.

(சஉக) மால் - ஆசை. அன்பில் ஆயிழையார் - பரத்தையர். பணிமேலிருத்தல் - பரத்தையர் சொற்படி நடத்தல். திருமாலாதி சேடன் மேலிருந்து அழகிய கருடனை விட்டபாவத்தை யாற்றாமோ வென்பது மற்றொரு பொருள். இங்குப், பணி - ஆதிசேடன்.

(சஉஉ) கலந்தவுயிர் - இறைவன். கூடு - தலைவி. குட்டு - உச்சிக் கொண்டை. வீட்டில் - முத்தியில், வீட்டில். பரத்தை - பெருந்துறவை, பரத்தையரை.

(சஉஈ) காணமலரணை நீ என்பது பொன்போலுந் தாமரை மலரி லிருக்குமிலக்குமியையணை நீ. என்றபடி. மைக்கண்ணும், கொங்கையுங்காண வென்பது அவற்றின் சோர்வை என்க.

(சஉச) வண்டு கழித்த மலர் - பழம் பூ. எனவே பழமையாகிய நம்மை நீங்கிப்பதுழையாகிய நடையையுற்றாரெனலாயிற்று. உண்டு கழி

மயூரகிரீக்கோலை யரும்பத்வுரை.

ந்த கலம் - எச்சிற்றிண்ணி. பலருங் கண்ணிகழ்த்த குடத்தைத் தேடித் குய
வன் குளையைக்காத்தார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(சந10) சவாமி யொருவராக விருந்தும் நான்கு வகுப்பாருக்கும்
பதவி நாலாகக்கொடுப்பாரென்பதும். யானை கரும்பைத் தின்னது ஓலை
யைத்தின்னுந் தேசத்தினாரென்பதும். உள்ளுறையுமைம். வேண்டினர்
பாற்போனாலும் எனக்கூட்டுக.

(சந11) திருட்டினர் - தலைவர். சேடிண்ணிரிட்டு - பாங்கியர்
கூட்டல். செவ்வலரி - செவ்வலரிப்பூ. இருட்டிற் பலர் காணத்தூரிய
னெழுந்ததென்பது மற்றொரு பொருள். அலரி - குரியன்.

(சந12) பாய் காய்க்குந் தோளுடைமாயன் என்பது கண்கண்ணன்
மேயாகின்றான் என்னும் வெண்பாவானறிக. பிள்ளைக் காய்காய்க்குப்பூ -
மாத்தூப்பூ. கனிகாய்க்கக்காட்டல் - கன்னியிடந்தெரித்தல். காயை
புண்டாக்குமலரைக்கனி காய்த்ததென்பது மற்றொருபொருள். பிள்ளைக்
காய் - பிஞ்சுக்காய்.

(சந13) கோ - கண். நாண் எறிந்து - வெட்டித்தை விட்டு. பூவேற்
றது என்பது செவ்வரிப்பூக்குடிக்கொண்டிருப்பதை. அன்பு அருள்வான்.
என்பது தலைவினை. மலரை யேற்றது காணைமருவவெனவும் துப்பாக்கி
மேல் நாணியை எறிந்து எனவும் வேறு பொருள் பெரிமாறுணர்க. குழல் -
துப்பாக்கி. நாண் - நாணி.

(சந14) பரத்தையிச்சித்தவர் - பாத்தையரைச்சித்தவர். வீடு -
இச்சித்தவரவீடு. பான்மை - தன்மை. மலையென்பதானகரம். மரமொடித்
தல் - வேண்டும் பொருள் கோடல். சுனையாடல் - பரத்தையரைச்சேர்
தல். தன்பிடி என்பது தலைவியை. பான்மை தப்பிவரத்தையுதவினம்
என்பது பரத்தையிச்சித்தவரை. வீட்டையடையச்செய்தோம் என்ற
படி. இங்குப் பரம் என்பது பரம்பொருளை என்க.

(சச0) நான்கு என்பது புருடார்த்தங்களை வல்லிபூத்தது என்
பது தலைவி பூப்புற்றையென்க. தூர்த்தர் - தாசியர். பன்னிருநான்
என்பது நிபாடிய பின்னீராறு நான்குகருவயிற்றாறும்காலமாகவான்
என்க. வடு - பழிமொழி. வடுநீங்கிப் புறநகரில்கி வந்தார் என்க. வல்லி
பூத்தது. வடுநீங்கி என்பன வேறு பொருள்.

(சச1) சேய் - பிள்ளை. மன்னர்க்குச் சகசமதே என்பது அறுவ
கைப் பிரிவுமரசர்க்குரியதென்றபடி.

(சச2) நீர்ப்பப்பசித்தவர் - சோறு கிடையாமை யான் மிகப்பசித்
தவர். தண்ணீர்த்தாகமுற்றவர் கொள்கையென்பது கொடுத்ததுபோது
மென்று கொள்ளுவது போலப்புணர்ந்ததுபோதுமென்றிருத்தல். கடைச
சரும்பு சுட்டாகக்கிடந்தா வெலும்பு தானே வரும் என்பது.

(சச3) அன்றில் பிரியாத தன்மையுடையது. ஆடுகருக்கோண்
டாற்கருவுமிர்த்துவின்பே கூடுந்தகைய நாகையாலிங்நனங்குறினர். ஒரு
தனி என்பது தலைவியை. கன்றிவெகுண்டு என்பது தலைவன் பரத்தையிற்
செல்லும்போது தடுத்தமையாலென்க. தகர்வாராது மாறினும் பின்புவரு
கின்றனும் கருத்தாற்றற்குமென்பது கருத்தாலாட்டிடையினரை என்ற

வீரனினுமரிம். வாரீகோட்டுவயத்தகர் வாராது மாறினுங் குறுமயிர்ப் புருவையாசையில் வைகும் என்பது ஐந்து நூறு ௨௩-அ.

(சச௭) தீருவர் என்பது தலைவனையும், பரத்தையையும் என்க. முன் செயல் என்பது தனித்துப்புலம்ப விட்டுப்பிரிந்து செய்கையை.

(சச௮) பிந்தார் - தாமதியார், எனவே முற்பட்டுச்சென்றார் என்ற படி. தந்தாவளம் - யானை, எந்தோ - என்னோ.

(சச௯) வாராது வந்த என்பது கிடைத்தற் கருமையாய்க்கிடைத்த என்றபடி. மறிமான் - தலைவி. மனையலான் - காமக்கிழத்தி. காராக வானை என்பது பிறரிடஞ்சேரவிடப்பெறுத தலைவனை என்க. நம் சாதி மின்னாள் என்பது காதற்பரத்தையை. பாடான் - பாருக்குரியவளாவள். நம்மொழக்கையின் பண்பையன்றோ - நமது வாழ்க்கையின்பண்பல்லவா? பு. - சாரியை.

(சச௯) தீராதநெஞ்சு - துன்ப நீங்காத மனம். எங்களுக்கோ* அவர் தங்களுக்கோவென்பது தெய்வத்துணையெல்லாருக்கும் பொது வென்றபடி.

(சச௯) மின்றகு நண்ணிடையார் என்பது கற்புடைய மகளினை என்க. குணமாருவன. அன்னை தயவுமடியான் பணியுமலர்ப் பொன்னி னழகும் புலிப்பொறையும் - வன்னமுலை. வேசை புணர்ப்பும் விறன் மற் றிரிமதியும் பேசிலிவை யுடையாள் பெண் என்பனவாம். ஒன்று மறி வினர் என்றது நீ சொல்லிக்கொடுக்கக் கரண முதலாயின செய்வா ராகிய, காமக்கிழத்தி, பின்முறைவதுவைக்கிழத்தி. காதற்பரத்தையர் னை யென்க.

(ச௭௦) வெஞ்சொற்பகர்தல் - தாசிவிடயமாகாதென்று சொன்ன வரை வின்மகளிரென்னுந்திருவள்ளுவர்திகாரத்து. பொன்னையாள், பரவை நாச்சியார், என்னுந் தீருவர் பெருமையும் விளங்கிக் கிடந்தமை யறிக. குறள் - குறுக்கம்.

(ச௭௧) தொடியார் என்பது பாங்கியை. பழமலர் - செம்மல்.

செம்மல் - பிள்ளை.

(ச௭௨) தாயிலுமண்பர் - குமார்க்கடவுள். மான் - தலைவி. சேயி னனென்றனார் - உனக்காரண்பிள்ளையுண்டென்று சொன்னார். அண்மை - சமீபம். தாரத்திலுள்ளவனென்று சொன்னார் சமீபத்தில் வந்துசேர்ந் தேனென்பது மற்றொரு பொருள்.

(ச௭௩) தையலில் என்பது பரத்தையரை. பொருள் வார்த்தை க்கு ஆவீசமவார் என்பது பொருள்வயிற்பிரிவு என்னும் வார்த்தை சேட் பினு முயிர்விடத்துணியுந்தலைவியை என்க. பெற்றபாலால் - கருவுயிர் தவியல்பால். கிடைத்த பாலானெய்யாடிக்குளித்தாள் என்பது மற்றொருபொருள்.

(ச௭௪) அனைக்குமுன்னே - தாய்க்கு (உமைக்கு) நேரில். தந்தை - சிவபெருமான். யார்க்குமுன்னே - எவர்க்கு நேரில். வான்கன்று - பெரு மையையுடைய பிள்ளை. பாற்குடம் பாலுறுமுலை. ஆன்கன்றுதாக்கிப்

பாற்குடந்தாங்கி யெதிர்கொள்வீது என்றோ வென்பது மற்றொரு பொருள். தந்தை பெற்றவையன் எனக்கூட்டுக. கன்று என்பது பிள்ளைக்குங்கூறுதல் மரபாம். பெரியபுராணத்தில் திருவாரூர்ச் சிறப்பில், அவ்வரசன் மன்னுரிமைத் துணிக்கன்றும் எனக்கூறுதல் காண்க.

(ச௫௫) பேசாதபிள்ளை - மரப்பாவை. பிள்ளைப்பேரிட - நீ பெற்ற பிள்ளைக்குப்பேரிட.

(ச௫௬) மாவென்றகண்ணூர் - பர்த்தையர். பெண்களுமாம். கோ என்றவர் என்பது கண்களோ.

(ச௫௭) விண்கா - கற்பகச சோலை. அரையுடம்பு - மெலிந்ததே கம். மதி - புத்தி. முடித்து - கெடுத்து. பெண்பால் - பர்த்தையரிடம். அர்த்தநாசுவரவடிவாய்ச் சந்திரகுடஞ்சு உமாதேவியின் பக்கத்திலிருந்த சிவபிரான் பூமியிற் பாதசாரியாய் வந்தார் என்பது மற்றொரு பொருள்.

(ச௫௮) அவளோவிலவோ வென்பது ஒரு சாடைப்பதம்.

(ச௫௯) கொல் என்பது ஒலிக்குறிப்பு. செல் என்பது எவல். படியாதிருந்தேன் - கீழ்ப்படியாதிருந்தேன். கொல், செல், இடி, கல், படியாதிருத்தல், என்பது மற்றொரு பொருள்.

(ச௬௦) சுரம் - பாலைவனம். பயின்றிடுதல் - பழகுதல், கூடுதல். மொழி - பிரியேனென்றது. கண்ணுமில்லோம் என்பது இறைவன் பிரிந்ததன்றோத்திருவிழாச்சுவாரி தரிசனங்கேரிக் கை முத்தியன பார்ப்பதில்லை யென்றபடி. காதாமில்லோமென்பது சங்கீதம், புராண காவியம் கேட்டலில்லை என்றபடி. கையுமில்லோமென்பது நடனம், நகை, ஒப்பனை, கொடுப்பது, வாங்குவது, இல்லை என்றவாறு. பெண்ணுமில்லோமென்பது இறைவன் புறத்தொழுக்கற் குறிப்பு.

(ச௬௧) கூடி - சரீரம், கூடுதல். நகையுமீ, மேலாடியகழையும். கூத்தருக்குமிறைவிக்குஞ்சமான தருமமாகல் கண்டுகொள்க. கழை - மூங்கில், தவிப்பு.

(ச௬௨) துணி - புலவரிடம். புன்கண் - துன்பம். செல்வாய் முதமருந்தல்ல வென்பது தேவாமுதம் போற்கிடையாததல்லக் கிடைக்கு மென்றபடி.

(ச௬௩) வேழம் - தலைவன். பிடி - தலைவி. சிலம்புஆர்த்தல் - தலைவினையுதைத்தல். துஞ்சினர்போல் - சோர்வுற்றவர்போல். தஞ்சம் தலைவிகண். முத்து - கண்ணீர். சிலம்புமேல் வேழமார்ப்பதன்றி வேழத்தின்மேற் சிலம்பார்த்ததென்பது மற்றொரு பொருள்.

(ச௬௪) வேலைவிரும்பினர் - வேலாயுத்தை விரும்பினவர். தொழிலை விரும்பியவர். மால் - மயக்கம், பெருமை. சிறுத்தொண்டர் - அறுபத்துமூவரிலொருவர். காலேழுடித்தல் - பிள்ளையைக்கோறல், தலை விபாதத்தைத் தலைமேற்கூடல். எங்கையர் என்பது காதற்பரத்தையர் முதலியோரை என்க.

(ச௬௫) வினைக்காரன் பதம் - சண்டைக்காரன்கால். பரல் - பருக்கைக்கல். கஞ்சம் - கண். கலிங்கம் - செலை. கஞ்சதேசத்து லீரைக்

கலிங்க தேசத்துப் பாய்ச்சுத னல்லதல்ல வென்பது மற்றொரு பொருள்.

(சசுசு) மேல்வீட்டிலே என்பது நின்றென்பதற்கிடமின்மையாற் சொல்லெச்சமாக வருவித்துக்கொள்க. மாந்தலையிற் கையும் வந்த களாவன்மேற்கண் ணுடையந்த நகையும் கண்டேனெனவே காமக்கிழத்தி யெனவமைந்தது.

(சசுசு) கூருதன என்பது பாதத்தை வணங்கியபின்னுங் கோபித் தல்தகாதென்றதை. செய்யாதன என்பது கும்பிட்டதை. தீர் மான் என்பது துளபமாலையாய் மார்பிலிருக்கும் பிருந்தையை.

(சசுசு) புன்சொல் - கேள்விப்பேச்சு. அற்றைப்புனச்சுகமன்றோ வென்பது அன்று அப்புனத்திற்கண்டதிலே இவ்வளவு வன்கண்மையு டையுள்ளவளென ஆடல்கூறலாயிற்று.

(சசுசு) தலைநாள் - இயற்கைப்புணர்ச்சியானநாள். பலநாட்கரும் புங்கச்சுக் கென்பது வெகுநாளனுபவத்தினாலே புதியதுதேடிவெண்டு மென்ற குறிப்பு. உம்மையன்றி வேறுசையில்லாதவென்பது பரியாசம்.

(சசுசு) அவயவங்களுக்குப் பயந்து ஒடுங்கிக்கவினிழந்திருந்தன வெல்லாங் கருப்பத்தினுலழகு குன்றியதறிந்து கலின்கொண்டனவென்ற வாறு. கூந்தலுக்கு மேகமும், இடைக்குமின்னலும். தோளுக்கு மூங்கிலும். கழுத்துக்குக்கமுகும். முலைக்குத்தென்னையும் என்க.

(சசுசு) சங்கரலிங்கத்த போர்தி என்றது தருமகர்த்தாவாகி விசா ரணையிலிருந்த சங்கரலிங்கத் தம்பிரானே. செய்கை - கோயிற்பணி வீடை. பொருள் - பிள்ளை. பொன் பலகொடுத்தல் - அனைத்தானஞ் செய்தல். மைப்போட்டுப்பார்க்காமற் பொருளெடுத்தார் என்பது மற்றொருபொருள்.

(சசுசு) இன்பப்பால் - இன்பப்பகுப்பு, சொல். அமுதம் - இடம். தீர். தேன்குழல் - தேனெழுங்குங்கூந்தல். பசுக்கூட்டத்திற்குன்றி யடிமைக்காரர்களுக்குக் காளைமாடு கொடுக்கும்கோளர் எனவும் பாலையுஞ் சோற்றையும் வைத்துக்கொண்டு தேன்குழலென்னும் பலகாரத்தைக் கொடுத்தாயெனவும் வேறுபொருடோன்று மாறுணர்க.

(சசுசு) கிருதாக்கினி ஞாயம் என்பது நெய் சொரிந்த வக்கினி போற் சொலிப்பது. மதிச்சிலஞாயம் என்பது சந்திரனைக்கண்டது. குளிர் நீர் கொடுப்பது. கதிர்ச்சிலை ஞாயம் என்பது சூரியனைக்கண்டது மக்கினி சொலிப்பது. தேக்கிலை ரோட்டாமையாற் காமக்கிழத்தி யென்க.

(சசுசு) தீத்தட்டுகல் - சக்கிமுக்கிக்கல் அஃதுள்ளேதீயும்புறம்பே குளிர்ச்சியுமாவது. தென்றற்கொடி என்பது காற்றைக்கண்டகொடி போல நாணிவளங்குவது. கண்டகபலஞாயம்என்பது பலரப்பழம்போல மேலே கொஞ்சங் கடினமாய். உள்ளே கருணையுமுடைத்தாதல். தானே விரியும் பலரம் பழம்போல வொருகாலத்திறைவர் வெறுப்புற்றாலுந்தானே வலியமேவுவதுமொரு கருத்து.

(சசுசு) சங்கைதவிர்த்தோன் என்பது உருத்திரசன்மனை. மூங்கி லணைதழல் என்பது மூங்கிலிற் பிறந்து மூங்கிலைக்கெடுக்குந்தீப்போலூட

லாற் பிறந்த வெறுப்பையூடனீடலாற் பிறந்தவாற்றாமையும் பின்னையுங்
கெடுத்தனவென்க.

(சஎசு) புலிக்குட்டி - புலிபோன்றவர் பின்னோ. புலிகாப்புலி என்
பது பத்தையர் சேரிக்குச்செல்லும் விழைவைக்கூறியது. பெருந்தேரு
டையவரைப் பெண்டன்மையுடையாக்கியது என்பது மற்றொருபொ
ருள். பரி - குதிரை.

(சஎஎ) பூவிற்கொடுக்குந்தொடல் - பூவிலிருந்து கிருட்டிக்குந்
தொடல். புலவர் - திருமால். பெண்பாவர்தலைவர்க்குச்சார்தலும்.
புருடர் புண்ணியம் பூவையருக்குச்சார்தலுந். கண்ணமையாதது -
அதிகமோசப்பார்வை. னைக்காமையை - பிரிவெண்ணெயென்க. தேவர் -
தலைவர். தேவர்க்குக்கண்ணமை ஒழுக்க காமையுண்டென்பது
கொள்க.

(சஎஅ) பொருமையென்றது காமக்கிழத்தி. காத்தப்பத்தை. சேரிப்
பத்தை. பின்முறைவது வைப்பெருங்குலக்கிழத்தி, முத்தலாய்நூரால்
வந்த பொருமைகரை. அருந்துதி - சிவதுதி. சிறுமைக்குப்பெயர் அரும்
போகமென்றதனான்க.

(சஎக) பாற்குடம் - பாவாறுமுலை. னின்னையுண்டிபண்ணப்பாது
காத்தந்தைத் தனக்குடத்தைக்கையாடிச்சீவனம் பண்ணினார். பாற்கு
டத்திறக்கையாடிச்சீவனம் பண்ணும்படி விதிப்படிச் செய்ததென்பது
மற்றொருபொருள். பாலினூலில் வேற்றுமைப்படுத்தி பின்னாய் அவர்கை
யாடிவென்று பாத்தல் காண்க.

(சஎஓ) இந்நாலிலகைப்பூவையுமலர்த்துவது அலினயநூலாகிய
பத்தசாத்திலென்க.

(சஎக) தவிரியும் என்பது மடவழிநாற்றிப்படி. தலையாயநட்பா
ருடல் என்பது பனையோலை. பத்தகன் நேரானதொன்று - புத்தகம்;
தலையாயார் எண்ணரும் பெண்ணைப்போன்றிட்ட நூன்றிட்ட நேர்தொன்
மையுடையார் தொடர்பு. என்பது நாலடி நடப்பாறாய்தல்.

(சஎஉ) தலையார் - தலைவர். பண்ணருதெய்வம் என்பது விஸ்வா
தத்தியன். யமன். அங்கி. திங்கன். சூரியன். கௌதமன். காசிபன். என்னு
மேடிசைக்குரிய தெய்வங்களுள் யமனையும்கினியையுமென்க.

(சஎஅ) லீலாகநர் - ஒருபெரியவர். அவர் மனத்தின்படி யொரு
நாசியொருநாள் நடவாத்தாற் சந்ரியாகம் வாங்கினார் என்பது சூதை.
எல்ல இரண்டு என்பது சந்திர சூரியரை. பண் - இராகம். வினிக்கை -
இனித்தல்.

(சஎஅ) தாரமும், கிளையும் இராகங்கள். அகப்பொருள் - மனக்
குறிப்பு. வாசிப்பது - எல்லார்க்குந்நீராய்ப்படுத்துவது. அலங்காரம் -
ஒப்பனை. புறப்பொருள் - புறம்போனவிதைவன். கற்பியல் - பதிவிர
தாதருமம். இருவர் - தலைவியும் பாங்கியும். மனைவியிடத்திலும், கிளோ
பினரிடத்திடத்திலும் விரும்பிச்செல்வார், தடுத்தானில்லார் எனவும், அகப்
பொருளிலக்கணம் வாசிப்பதே நல்லது எனவும், அலங்காரமென்னுமில்லக்
கணுத்தைப் பாராமற் புறப்பொருளிலக்கணம் கற்றபின் கற்புநெறி கூறு

நிலக்கணத்தையோதுவோ 'மெனவும்' 'வெவ்வேறுபொருடோன் றுமாயு ணர்க்'.

(சஅரு) அறுத்து - கோபித்து, கறுநிறமுற்று.

(சஅசு) வீற்றிப்பிதல் - தர்க்கத்தின் மேற்பிரிவு. மாதமுப்பத்தாறு சென்றனவெனவே யோதற்பிரிவுக்குரிய மூன்றுவருடமுஞ்சென்றுவிட் டது இறைவர் வருவாரென்பதாயிற்று. தூறித்திரிதல் - மழை துளித் துத்திரிதல், பழிச்சொற்பகர்ந்தலைதல்.

(சஅஎ) கல்வியிற்பிரியுந்தலைவன் மூன்றுவருடத்துக்குள் வருத் தலும், புலம்புதலும் பெருனென்பதிலக்கணம். வேதத்தினந்தம் - வேதாந் தம்; அது படித்தான் மாதர் முதலான பொருளானை வண்ணத்தோற்றம், ஷத்தக்கன்றேனு மயங்கான் பொறுத்திருப்பதுபெருமையென்றுணைக.

(சஅஅ) அளியேன் - எளியேன். வருடமொன்றாகி - மன்முருகி. ஒருவருடத்தை மகிழ்ந்து - ஆனந்தத்தான் மகிழ்ந்து. ஒருவருடச்செய லால் - ஈசரச்செயலால். ஒருவருடத்தை - தலைவிகண்ணை வருஷத்தை. ஷ்டங்கிறேன் - ஷ்டங்கிறேன். ஒருவருடத்தின் முயற்சி சிதருங்கருமுகில்- வெகுதானிய முயற்சியைத்தருங்கரிய மேகமானது. ஆண்டொன்றை- விகாரியை; (விகாரங்கொண்ட தலைவியை) ஓராண்டதாக - செளரியமாக; (சுபமாக)க் கருதிலவெனக்கார்கண்டு தலைவன் கலங்கி மொழிந்தமை காண்க.

(சஅக) நான்சேர் ளுழுத்து என்பது விதி என்க. சொல்லிலக்க ணமும். அகப்பொருளிலக்கணமும், புறப்பொருளாகிய வாயவலிலக்கண மும். இயையும், அலங்காரவிலக்கணமும், இறைவ் கண்ணையுடைத்தநா லுய்த்துணர்க. வாண்சேர்நெறி - சுவர்க்கம் போகும்வாழி. சற்பவர் - கற்புடையவர். படிப்பவர்.

(சஅக) தேசத்துநீதி என்பது தேசத்தினொழுக்கந்தெரிதல். அவை- வருணச்சீரமதருமந்தப்புதல், எளியாரை வலியார் நலிதல், ஆணைமீறல், நடுநிலைமை, கொள்வன்கொடல், விலக்குவன விலக்கல், ஒன்றார் நலிவு, நடப்பன வெழுதுதல், நடந்தவை வாசித்தல், தேசவிசாரணை முதலிய பத்துமாம். நாட்டமைதி என்பது. செல்வம், விளைவுடைமை, நிகுவள முடைமை, செங்கோலுண்மை, நோயிலாமை, குறும்பிலாமை முதலிய வாறுமென்க. எய்து குற்றம் என்பது விட்டில், கொட்டியப்பூச்சி, பன்றி, கள்வர், அநாமழை, யானை, கிளி, இவற்றான் வருந்திக்குகளை யென்க. இவ்வளவும் விசாரிக்கவேண்டுமென்று தலைவன் பாங்கிக்குக் கூறினெனவே தலைவிக்குச்சொல்லச்சொன்னதாயிற்று. பாங்கி ி. சொல் என்பது எச்சமாய் பின்ன.

(சஅக) யாகக்குறை - பொருளிடையூறு, பகைவரிடையூறு. தேயக் குறை என்பது தன்றேயத்திடைத்தீராதவெல்லே வியாச்சியங்கண்ணுலே பார்த்தொழிப்பது. தியாகக்குறை என்பது அடுத்தோர்க்குத்தன் வேத் தவையினின்றுஞ்சென்று கிராமம் விட்டுக்கொடுத்து வருவது. ஊர்பல வின்றீது பலவுந்தவிரவென்பது மேற்கூறிய பன்றி, யானை, கள்ளர், குறும்பர், மறுமன்னர் முதலியவற்றிற்கு வேட்டமார்க்கமாகவும், புத்த சன்னகமாகவுஞ்செல்வது. கண்டவரே என்றதஞ்ஞாநியாதவன் போதகறிஞளாயிற்று.

(சக௨) நாடுகொண்டரற்குற்றமுன்னவர் காடுகொள்வார் என்பது பலருக்கிங்கிப்பிரிவுடன் படாததுபோற்கூறியதென்க. அன்றித்தலைவி தன்னேத்தானே காடுகொள்வேனென்று கூறியதெனினுமமயும். காடு கொள்வது தன்னேமற்றது மயங்குவது.

(சக௩) சீவகன்றந்தை - சச்சந்தன். தன்வீட்டைக்காவாதவரை யூரைக்காக்கவல்லவொன்று கூறுவதென்னையென்று தலைவி கூறினாது. வாலவநனங்கூறுவது நல்ல கருத்தல்லவென்றான் பாங்கியென்க.

(சக௪) தமிழின் சொல்லார் பிரிவல்லவே என்பது துதற்பிரிவு போல மூன்றுவருடப்பிரிவல்லவே என்றவாறு.

(சக௫) இச்செய்யுளிற்கார்கண்ட மயிலுக்குக்குழித்தன்மையலம் காங்குறியதுகண்டு கொள்க. இக்காலத்தின் மயிலாடுவது காண்மீவர் வந்திலென்பதுமாம். கார்காலமங்குதிர்காலமு மொற்றுமைகருதிக்கொள்க.

(சக௬) சிகிமைக்கல்-சக்கிமுக்கிங்கல்; அது தீத்தட்டிக்கல்லென்க.

(சக௭) அறை - மலைப்பாறை. ஸ்சை - அருவியாயசை. பல்லறை யோசை என்பதற்குப்பல்லுடன் பல்லடிக்கு மோசையெனினுமாம். பொறை - பொறுமை. வறும்புனம் - கதிராறுத்தநின்புனம். தெறும் படை - அழிக்கும்படை.

(சக௮) வஞ்சிக்கொடியைத்தலைசாய்ப்பது போலிறைவியை வாட்டு மென்று கூறினார். கள்ளரைப்போலாடை புறிப்பீர்களை என்றது ஆடை சோர்தலைச்சொல்லியபீடி. பன்மை வாசகங்கூறிய திடையறுத்து வரு தலைநோக்கியென்க.

(சக௯) கருப்பான்மை - பிறவித்துன்பம். கண்ணெனவேயிருப் பார் என்பது தலைவியை. காணப்படார்க்கு மகிழ்ச்சியில்லை யென்றது நோக் கண்டதன்றி கண்டலிறைவன் மகிழ்ச்சியுற்றதாயிற்று.

(௧௦௦) தகரத்துணையொழுத்தென்பது தூது. துணையொழுத் தென்பது வேறேயக்கரங்களைக்குறியாது அமருற்றவர்க்கேற்பச் சகாய மாக நின்ற வீரொழுத்தென வறிகற்கென்க. பொருது துணைப்புயம்போ லேயிருக்கிற விருவருக்குமொருழுத்தாய்ப்போகாமலீரொழுத்தாயு வகத் திருத்தலைப்புரிந்தன மெனக்கொள்ளினுமமயும். துணை - சகாயம். ஓரொழுத்தாய்ப்போதல் - சாதல்.

(௧௦௧) கயங்கள் என்பது இரண்டு இறைவர்களுயுமென்க. கத்தி யுருவி நடந்தார் பல்வேந்தர் என்பது இருவசையாருக்குந்துணையாகச் சென்ற பேரையென்க. முன்னாகச்சென்றார் நம்மிறையென்றுதான் மத்தகஞ்சாயக்கவென்பது துணையாகவந்தவருடன் பொருகின்ற விருவா ரும் வணங்குதலையென்க. புத்தஞ்செய்வாரை யானேயி லீவற்றிக்கூறிய துள்ளுறையுமாம்.

(௧௦௨) முன்னும் பின்னும் பிரிந்தார் என்பது கல்லிப்பிரிவு, காவற் பிரிவுகளை. சொன்னுன்னென்பது பிரிவினால் வருகிறதென்று கட்டுப் பரிசாரஞ்செய்துகொள்வது. அது கைவளை கழற்றல், உணங்குறைத்

தல், அழுக்குடைபழகல், கச்சாதற்றல், தூங்கிப்பழகல். பேசாதிருத்தன் முதலியவை. சொல்லாவிடினால்வென்பது ஐயுறவாரிருக்கிருடென் றெண்ணித்துயிப்படாதிருத்தல் என்க.

(நுநட) தூதானவர் நல்லபாக்கினைச்சொற்றினைத்துய்க்கவும் என் பது தூதிற்சென்ற விதைவர்க்குப்போர்ப்பொரு விரும்புரிருவருமிக்குபசா ஞ்செய்வாராதலாலென்க. தூதில்லையோவென்பது முன்பனிக்கால மென்றுவந்துசேர்ச்சொல்லி யனுப்புவது. வேறுசெயலில்லையோ என் பது தூதில்வராதிருந்தாற்சீராவஸ்தை. குழந்தைக்குச்செனளம், பூணூல். முதலியனதெரிவித்தல். கையல்லையோவென்பது அதற்குரிசம்பற்றா தென்றிருந்தால் கையாலோலையெழுதுவது, கையிறக்கணையாய் யனுப்பு வது முதலியன. காலில்லையோவென்பது பாசறைமேற்றலைவனிடஞ் செல்லாந்திறப்பு. தூதூத்துணையுமேதுவாகச் சென்றவன் அழுங்கற்குரி யனாகலானிவர்கள் போகற்குஞ் சொல்லியனுப்புவதற்கு முரியாசிக்கூறி னார். "இச்சொற்களாலுடன்படுத்தல் காண்க.

(நுநச) ஒருவருடமானால் மறுப்பிற்கல்யாணஞ்செய்வார் ஆறுமா தமானாற்சேவாமுதலாகொண்டு வந்துபிரவாவைமுப்பர் சரிபிரிக்கும். மூன்றுமாதமானால் வேண்டியவைகளை யுட்டவேண்டும். எனவேசெய லற்றிருப்பேனென்றபடி.

(நுநங்) முன்பன் இங்காலம் என்றும் முன்பனிக்கு ஆலம் என்றும் பிரித்துரைக்க. அகலம் - பிரிபும். பயந்தோடும். முன்பன் - நிலைவன். முன்பு - வலிமை.

(நுநச) இரண்டுக்கும்காண் என்பது. நிலைவன் சமுதாடிங்கிருக் கட்டுமென்று கொடுத்துறுதி சொன்னபோது ப்ரவருவதற்கும் வாராதிருப் பின் யாங்கள் கொலைசெய்துகொள்வதற்கும் ஆகும் என்று கூறியதை யென்க. உனக்கெய்தியது என்பது நிலைவர்தூதிப்பிரிவைக்கருகியிருவ ரையுஞ்சமாசப்படுத்தப்படாதோவென்றவுடனே நிலைவியெய்திய சேடூர் வைஎன்க. பாங்கியாற்றியதுகண்டு நிலைவனயத்துரைசொன்னதை யெனினுமமையும். அன்றியுக்கைப்பூசுமென்பது பெரும்பேச்சாதலாலிக் காலமுன்பனியுடையதென நினைந்து வருவார் என்றவாறு. திருவிழா ஷக்காயினும் வருவாரெனினுமமையும்.

(நுநஎ) இருவர் என்பது எதிர்த்தமன்னரை என்க. சிவமுதம் - பனியினால் வெள்ளையாய்த் தோற்றல். ஒருத்தியு யிரைக்காப்பதிலும் பலபேர்களைக் காப்பது அறநூற்றுண்பாக வாற்புகழ் சம்பாதித்தல் நல்ல தென்ற மையானே நிலைவின்மையாகப்பொறுத்த பொறை வெரியா யிற்று.

(நுநஅ) முன்னுரைத்த தென்பது பாங்கிவன்புறையிற் கைச்சமு தாடிகொடுத்துறுதிசொன்னதை. கத்தியை நோக்கு மென்பது உயினை வெறுத்து என்க. மயில வெற்பையெண்ணு மென்பது தெய்வங்காப் பிக்கெயிப்பத் தெளிந்தமையெய்திக் கூற்றறுதையிற் பிரியேன் என்றதை என்க. கண்ணீர்ச்சமுத்திரத்திற் கிடக்கிறதோணியை சேருமென்பது கண்ணீர் மிகுதி கட்டுண்ட தோண்போலிருத்தல். எழுதல். பக்கம்பு ளல், முதலியவற்றாலேன்க.

(௫௦௬) நன்னங்கரிந்தது முன்பனியர் லென்க. போதந்தனம் கல்வி போமென்பது மூதுரை. நன்னம்—தாமரை; அழகுடைமை. இதையோன் மகிழ்ச்சியைக் கண்டோர் சுற்றாக வுரைத்தது கரணக் பிரிவுடன் படுதலைப் படர்க்கையாகவும்; இறைவன் முன்னிலையாகவும் கூறினாருளர். அவர்திருச்செந்துர்க் கோவைபாடியசர்க்கரைப் புலவராகிய மூன்றாம் பாட்டனாரென்க. இது எட்டுப்பிரிவிற் கண்ட பழய குறிப்புரை.

(௫௦௭) மீட்பதுயிரை யென்றாலு மகிழ்ந்தனன் மெய்தழுவி என்பது தான்போன காரியமுயிரை மீட்குங் காரியமாக விருந்து மையுநோக் கிமகிழ்ந்து சொன்னபடிக்கு வந்த மெய்ம்மையைத் தழுவி மகிழ்ந்தா னென்றவாறு.

(௫௦௮) வீரகண்டாமணிக்குப் புலித்தோலனை வேண்டுமென்ன வென்பது தலைவியும் பாங்கியுரிருக்கிற விடத்திலிறை வலுந் கூட விருந் துபாங்கியைப் பார்த்துச் சொன்னது. வீரகண்டாமணி—வெற்றிக்கூறி குறியாய்ப் போர்க்களத்தில் வலது காலிற் கட்டிக்கொள்ளுமணி. புலித் தோலனை என்பது அந்தமணி காலிலழுத்தாமற் சுற்றிக் கட்டுவது. இர ந்தவாரொனது தலைவினைநோக்கி தீர்துணைமேற் பிரிந்தபோது யுத்தத் திலிறந்தவர் யார் என்று போய் வந்ததாக மயங்கத்தூற் கூறினான் தலைவி என்க. இதற்கு மேற் கோள்திருச்சிற்றம்பலக் கோவை பொருள் வயிற் பிரிவு முனிவருபன்னரும் என்னுஞ் செய்யுளைப்பார்க்க நற்புனல்— பனியீர் குருத்து—வாழைக்குருத்து.

(௫௦௯) நேற்றுப்பிழைத்தமை கண்டார் என்பது பிரிவை யறிவுத் துறந்தலை விசேரர்வுரப் பாங்கி செய்யு வுபசாந்தத்தூற் பிழைத்தமையை யென்க எனவே வேற்றிடத்திருந்து சன்னத்தஞ் செய்வதாயிற்று. தீன்போலான யென்பது இவள் பட்டமகிவ்யாதல் போலதுவும் பட்டத்தியானை என்றபடி. மாற்றுக்குகிறை—அஞ்சற்குகிறை. ஆறு சேனை என்பது மூலப்படை. கூலப்படை. நாட்டுப்படை. காட்டுப்படை. துணைப்படை, பகைவருதலியப்படை என்பனவாம். ஒற்றர் கூற்றுக்கொருவரு மாறார் என்பது ஒற்றுவிசாரித்தவனோடு ஏகாந்தமாயித்தலை என்க.

(௫௧௦) துணைமேற் செலவை யெண்ணார் என்பது துணையாகச் செல்வதில் வரும் பணச்செலவை பெண்ணப் பார்க்கிறவல்ல வெனினுமமையும். ஊடல்—கோபவிரிவு. ஊடேவந்த அல் அல்—இருள். பகலோரையுறுவதுவே என்பது இப்போது சாயங்கால மாயிற்றுப் பகலோராகிய சூரியனை யுதயத்திற்றெரிசித்தல்லவோ பிரயாணப்படவேண்டுமே இரவிலே வருவார் அப்போது பேசிக்கொள்வோ மென்றவாறு. ஊடேவந்த யிரவிலேலக்கினம் போதாது பகலிலே லக்கினம் நன்றென்று கூறலுமொன்று.

(௫௧௧) நட்டவர் - நட்டாரர். அடுத்தவர் - பகைவாரன்மெலிந்தவர். சகாயநடத்தினர் - முன்னுதவிபுரிந்தவர். விட்டவர் - ஒருவன்மேலனுப்பியதாலிளைத்தவர். கிளையார் - இறைவிகிளையர் சிவையிற்பட்டவர் என்பது கன்னின்று நென்தைகணவன்களம் பட்டான். மூன்னின்று மொடியலிந்தாடுவனையார், - பின்னின்று கைபோய்க் கணையுருதப்பக் காவலன் மேலோடி யெய்போய்க் கிடந்தானென்னேறு. என்ற புறப்பட்டானறிக. பின்மறுப்பாரார் என்பது நம்முடைய கிளையிற் பெண்பிறந் தோ பேர்பின்காயுத்தான் வந்தவர்பாராகினைமேறிட்டுப்பாரார் அவ்வளவு

மானத்தையுடையவர் என்றபடி. பாவையர் அனுப்புவர் என்பது அவர் மனத்திடத்தைக் கூறியுடன்படுத்தியதாயிற்று.

(௫௧௫) வேறொரு பிரிவிற்குத்தலையிடையுறு சொல்லினுமிதற்குச் சொல்லப்படாமையாலித்தன்மை செய்யுளின் கூறினர் இத்தன்மையன்முன்மயங்குதலாமோ வெனிற்சொல்லாது போவதிலக்கணமாதலானிப்பிரிவிற்குச் சொல்லிக்கொண்டேனும், குறிப்பினுணர்த்தும் பெற்ற கருங்கிழத்திக்கு என்பதனும் குறிப்பினுணர்த்தியேனும் போகவேண்டுமென்பதை நோக்கியென்க. சொல்லிவைத்தெனவே யென்னிற்கற்புடையாளாதலானிச் செய்யுளிற்கூறியாங்கு நடப்பித்தாலிடையுறு வாராதென்பது மனது நீதி யென்க. கொடு கொடு வெடுவெடு, என்பது கோபக் குறிப்புப்போற் கற்பித்த சொல்லியப்பு. நின்றகாரிகை, இவள், கொடு என்பது பாங்கியை. நீ யென்பது தலைவையென்க.

(௫௧௬) ஐந்துவகைச்சுற்றம் - படைத்தொழிலேவர், சிமித்தம்பார்ப்பவர், ஆயுள்வேதியர், அடித்தநட்பாளர், பார்ப்பார் என்க. ஐங்குழு என்பது மந்திரி, புரோகிதன், ஒற்றன், சேனாதிபதி, துணை, என்க. எட்டமைதியுள்ளோர் என்பது காரியக்காரர், வாயில்காப்பாளர், மருதமாக்கள். படைத்தலைவர், தழுவியசுற்றம், யானைப்பாகர், குதிரையேற்றக்காரர். காலிதிகள் என்க. அரண்முற்றல் - எதிரிகோட்டையை வளைத்தல். காலச்சிவந்தல் - தீப்போடுதல்.

(௫௧௭) வருகற்குரிமையில்-தின கொடுத்தாக்கான வருகிறோமென்றாண்முற்றப்பட்டிருந்ததெவ்வார் செயலற்றுரைத்தலால். எனையுஞ் சீப்புந்கைமாறினர் என்பது இவர்கள் எனின வேகிமைநிறுத்தினார்கள். தெவ்வார் தகாட்டைக் கதவு தாழ்த்திநந்தார்கள் என்றவாறு. சீப்பு - உள்ளிருந்திருங்கதவுத்தான். வருகற்குரிமையில் என்மாற்றினர், சீப்புமாற்றினர், எனவிரண்டிடத்துங்கூட்டுக.

(௫௧௮) அலர்முலைமாதர் - பலர் தூற்றியமுலைமாதராகிய பரத்தையர். உலகியல் நோங்கியென்பது பரத்தையர் உலகியலோக்கி விடுத்தலையென்க. அவர்களுக்குப்பணமே பொருளல்லாதுலகியல் பொருளல்லவென்றாலுமிறைவி நீராடியின்னீராறு நாளுப்பிரியினிறைவனுக்குச்சிக் கத்தியும், நரகமுமாகியவிரண்டிடையுறும் வருமென்றெண்ணியதாயிற்று. தாசிகளுமுலகியலோக்கினராயின் தாசர்க்கமுள்ளயானிப்பிரிவுக்குப்பொறுப்பித்த பெரிதென்றான் என்க. தேவர் இருவருக்கு நிலவு விமானங்கொணர்வார் என்பது வீரசுவர்க்கத்துக்குத்தலைவர் சென்றவிரைதசிக் காரம்பண்ணி பெணக்குங்கொண்டு வருவாரென்றநுமானத்தைக்குறித்துக் கூறினானென்க. அநுமாணம் - உடன்கட்டையேறுதல். இருவர் - இறைவீனிறைவியர்.

(௫௧௯) தனித்துரை என்பது இறைவன் மகனை. வால்சென்று தனித்துரையென்பது பலர் வணங்குகின்றார், சிலர் வணங்கவில்லையிற் காரியந்தீர்த்து வருகிறேனெனது சமாசாரத்தைத்தனித்துச்சொல்லென்று தன் மகனை முன்னுதாகவனுப்பினானென்க. நேர்தல் - உடன்படல்.

(௫௨௦) புக்ககண்டு என்பது மருவலருளையுழற்படுத்தல்கண்டது. அதிரதர்பார்க்கும் புறங்கொடுத்தமிகைகண்டு என்பது தன்னிடத்துக்கிசகாமாகவருகிறவகிராதர்களுக்குப்புறங்கொடுத்தான் என்பபடி. அதாவதுஅவரைப்பிரிந்திறைவன் முந்தியவிரைவு. அஞ்சகம்-அழகியகிளி, ஐந்துயுகம். வெறுத்திருந்தேனல்லென் ஓரிரவைந்துகமாகவருந்தினே னென்பதாம்.

(ருஉக) எண்ணன்கிலக்கணமுள்ளவர் என்பது தலைவரை. வந்துழி மகிழ்ச்சியிறைவனும்தைவியுந்தனித்தனிமகிழ்ந்துமுளவாதலாலிச்செய்யுளிறைவிமேழ்தலென்க. அவ்வூர்ப்பெண்ணொன்போல்பவர்க்கவ்வாறு நன்று என்பது நண்ணர் நகரினுமென்போற்பிரிவுடையாருளர்; அவருக்கிவ்விடையூறில்லை நம்முடைய விறைவனுட்டியவழற்பட்டித்தலைவனுந்தலைவியும் வீரசொர்க்கம் புகுவாராதலானன்றென்றுள்ளன்க. பணிப்பகை-பின்பணியாகியபகை. எண்ணன்கிலக்கணம் - சாமுத்திரிகாலட்சணம்.

(ருஉஉ) அயமேயம் - அசுவமேயம் முதலவென்பதனாற் கோமேதம், பவுண்டரீகம், வாசபேயம், பாசபதம், முதலானவற்றுகொள்க. முனிவர் குறையைமுன்னர் குறையைநிரப்புவது பொன்னென்பது முனிவருமன்னருமுன்னவொன்றான் முடிபும் எனும் திருக்கோவையானறிக. தருமரில்லாமாக்கள் என்றது சப்பங்கட்டிமறுத்தவர், குறும்பரசுஞ்சுத்தவர், கள்வர், குற்றஞ்செய்வார், சூதாடுவார், ஆள்வாரற்றபொருளுடையார், முதலாயினோர். இவர்களாலிட்டியபொருள் மறிலைப்பொருள். இப்பொருளைக்கூறவே மறுநெறிதவறாமலிட்டியபொருள் கூறவேண்டாதாயிற்று.

(ருஉங) சிறுவென்றை என்பது இளவரசாகியகுழந்தையை. பெருவென்றை - பெருப்பொருள். கைபோடுஎன்பது கையடித்துக்கொடுத்தல். லைப்பைபாற்றுப்பதற்குறுதிசெய்துதான் என்றபடி.

(ருஉட) இவ்வுழும் பாண்டிய தேசாதிப்போது தேசாதி பதியுமருது பாண்டியன், விருந்துண்டபோது எக்காரியம் தட்கு நாடுருக்கினோமென்றுதி சொன்னதுண்டே யவனிடத்திற் சொன்னாற் பாண்டிய னெடுத்தபணம் போக மேருவிலிருக்கு நிச்சப்பணத்தை யெடுத்துத் தருவான் என்று கூறிப்பிரிவிற் சூடன்பாடாளாயினான் என்க. விருந்துண்டது மீட்சித்தினையிற் பாங்கியர் கேட்டு நற்றய்க்குணர்ந்ததறுதையிற்காண்க. தோகை வெற்புத்தரித் து மதுரையாண்டவன் தோசமன்றோ வென்பது மேருவைச் செண்டாலடித்துப் பொன் கொணர்ந்த வுக்கிரப்பெருவழிதியாகிய முருகக்கடவுளுடைய வாட்சியுடையதன்றோ? நாம் பணம் வேண்டினின்னுமம் மேருவில் நீதமாயிருக்கும் பொருளை யம்முருகவே னேகருவனெனக் கூறினொளினுமமையும்

(ருஉரு) கொடுக்குந் தொழிலைக் கொடாபோதான் என்பது கொடைத்தொழிலைப் பிரர்க்கியாது தனக்கேயுரிமையாங்கிய முருகனை என்க. மதுரை, கோவர்த்தனகிரி, காண்டவாவனம். வீரமயேந்திரம், என்னுந்நீர் நாலி, லுக்கரினுமேழு மேகநகரை மழைபெய்தது திருவீளையாடல். பாகவதம், பாரதம், காந்தம் இவற்றுனறிக, இம்மணம் என்பது இரைவன்மகன் கலியாணத்தை. தடைப்படுமோ கொடை என்பது முருகன் கொடையை.

(ருஉசு) மேல்வாரப்பொன் - அழகிப்பொருள். பிரர்பொன் - மறிலைப் பொருள். தம்பியென்பது - தன்மகனை. கோலாகலம் - ஆடம்பரம். வாரம் - அன்பு.

(ருஉட) சோற்றுமுகம் - அன்னம் பரிமாறுங்காலம். நடைபிணமார்பினுஞ் சோர்வு - காலபரவும். துயிலிண்க்கமும். தாமபூலங் கொடுக்கின்றபோது சுண்ணாம்புக்கு நீற்றுகிற முத்துவிலைபெறுமா ிர்ச்சம்பாதிக்கிற பாக்கியம் என்றுளென்க. பொருண்மேற் பிரிவிலின்பு லிலையெனவேபிரியாதிருந்தாற் பொருள் வரத்திலையென்பதாயிற்று.

(௫௨௮) . விசுவலிங்கம் என்பது மலைமேற் பிரகாரத்திலுள்ளது.

(௫௨௯) ஆ - பசுக்கூட்டம். கலை - ஆடைகள். பரி - குதிரைகள் சாளிகை - பண்ப்பைகள். இப்பொருள் யாவும் மலைப்பொருள் என்க. குயிலைக்குரல் நெரித்தார் என்பது தக்கன் யாகத்தில் வந்த வந்திராகுய குயிலைக்கழுத்தை நெரித்த வீரபத்திரக்கடல் என யென்க.

(௫௩0) கஞ்சம் தலைவியிருதயகமலம். ஒரூர். வல்லம் - தலைவியுள். ஒரூர். கல்யாணம் - பொன், ஒரூர். சுபம் - மறநிலைப்பொருள் நன்றல்ல வென்றும் வசந்த காலம் வந்ததென்று மறைவி கலங்கிய குறிப்பறிந்து பாங்கியானவன் கொள்ளை வாய்த்தனராமென்று திரும்பிய சந்தோடும் சொல்லி வசந்தகாலத்திலிடையூறு தவிர்த்தான் என்க. பஞ்ச பணமயில் வெற்பாருள்கென்றனர் என்பது மறநிலைப் பொருளென்று தலைவிகொண்ட துக்கந்தவிர்த்தற் கென்க. வல் - குதாடுகருவி.

(௫௩௧) பொறை - மலை, பொறுத்தல். அகம் - வீடு. மனம். வந்து சேர்குமது என்பது முறையே, பொருளும், ஊடலும். என்க. ஆறு ஆறு என்பது ஆற்றின் பேரிலும். ஊடலாறுதலின் பேரிலுமாம். வஞ்சகியல் லவே யென்பதனால் வன் பொறையாயிற்று.

(௫௩௨) கன்றியகாமத்தினால் வருமன்னன் என்பது இருதுபர் னனை. சொழஞ்சி - மேன்மொட்டு.

(௫௩௩) வனங்கள் புட்ப சாலங்காளான்றைந்து விளங்கு மாற்ற னிறைவி போல நனைந்து தலங்கினென்க. குயிலைப்பார்த்துச் சொற்ற தனாலும், மரங்கள் புட்பித்திடுக்கிற் சென்று கூறினமையானும் வசந்த கால மெனவறிக. கூடச்சென்றனென்பது உரு வெயாத்தோற்றத்தை.

(௫௩௪) பொன்மயில் - பின்முறைவது வைப்பெருந் குலக்கிழத்தி. உற்றது என்பது தலைவி வீட்டிற்கு வந்தது. பஞ்சவனக்கிளி - தலைவி. புக்கதென்பது இருக்கின்ற விடமலங்கரித்தற்கென்க. வெள்ளன்னம் - காமக்கிழத்தி. நடந்து என்பது ஆலத்தியெடுக்க வென்க. பூவை - கா தற்பத்தை. எதிர்த்தது என்பது அட்டமங்கலங்களோடெதிர் கொண்டதை யென்க. அருள் விரும்புஞ் சிறுஞால் என்பது பாங்கியை. நாண் கொண்டது என்பதற்கு இறைவர் வந்தலடனே பாங்கனுக்கும், பாங்கிக்கும். முன்னே கலியாண முடித்தலான் மங்கலகண்டகொண்டான் என்க. அன்றிக்கலியாண முயற்சியறிந்து நாணிக்கொண்டான் எனினுமறையும். சிங்கம் என்பது தலைவிபெற்ற பிள்ளையை. சிங்கம் கல்யாணமாக மகிழ்ந்தனர் எனக்கூட்டுக.

(௫௩௫) இறைவன் வருமுன்னிறைவி கண்களிறைவன் கைவாள் போற் சிவந்திருந்து. இறைவன்வந்தபின்னிறைவி கண்கள் தோர்ப்பாகன் கைப்பட்டுத் திரும்பக்கொடுத்தவாள் போல் வெருத்திருந்தது என்க. சிவந்தது இரத்தம்படுதலாலும். வெருப்பு துடைத்தலாலும் என்க. எனவே வாளுறையிடுமுன்றோர் விரையவந்தது பாகன் விரைவினாலும் வசந்த காலத்தினாலும். மணமுதலிய வற்றாலுமென்க.

மயூரகிரிக்கோவை யரும்பதவுரை

முற்றிற்று.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	செய்த பிழை.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
1	1	4	அன்னத்தின்	அன்னதென்.
3	13	4	நீர்கிலென்	நீற்கிலென்.
5	14	4	சுலவுற	சுலேவுற.
6	32	4	கொண்டு	கொண்ட.
7	36	2	வெல்	வேல்.
7	41	3	கருணையுண்டென்	கருணையுண்டே.
8	47	3	சார்ந்ததுடியோ	சார்துடியோ.
11	69	4	நொங்கனமே	நேர்ந்தனமே.
12	76	1	உம்பர்க்கல்லே	உம்பர்க்கில்லே.
13	78	3	உற்றொருநான்	உற்றொருநான்.
14	86	3	தன்னேர்	தன்னேர்.
15	92	4	தெரித்தேம்	தெரியேம்.
20	130	3	மடவார்	மடவார்க்.
21	133	1	விழைந்து	விளைந்து.
24	156	2	சஞ்சாரிகம்	சஞ்சாளிகம்.
25	167	4	நாணுற்ற	நாணுற்ற.
26	168	2	எண்ணலை	எண்ணிலை.
30	200	3	வேண்டுமென	வேண்டிமென
34	222	1	தேகினும்பொற்	தேகினும்பொற்.
36	235	2	குழைகாட்டி	குழல்காட்டி.
36	235	2	செய்வாய்	செய்வாய்.
36	238	4	தென்னார்	துன்னார்.
36	240	4	உதித்தனவோ	உதித்தனவோ.
37	246	3	கண்டென்	கண்டேன்.
38	252	4	போக்கி	நோக்கி.
41	271	4	கதிர்போற்	கதிர்போற்.
45	299	1	அசுரேசன்	அசுரேசன்.
47	308	2	செய்தென்	செய்தேன்.
47	309	2	பொருடன	பொருளதன்.
48	314	3	மயில்	மயல்.
49	326	3	{ மென்மையர்	{ மேன்மையர்.
52	344	3	{ மென்மையர்	{ மேன்மையர்.
53	346	3	சொல்லுஞ்	செல்லுஞ்.
57	377	2	பாலென்	மாலென்.
57	377	3	தாய்ப்போல்	தாய்ப்போர்.
57	377	3	கணவர்	கணவா.
57	378	2	முந்நான்	முன்னான்.
60	396	3	தன்வீடென	தன்வீடென.
65	426	1	விழைவும்	விளைவும்.
66	431	2	மாலென்று	மாலென்று.

பக்கம்.	செய்யுள்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
67	443	3	நிக்குப்	க்கப்.
68	444	..	“இதுவும் அடுத்த கவியும் தலைவி கூற்று” என்பது பிழையென்று தவிர்த்து.	
68	444		மன்னராட்டை	மன்னராட்டை.
68	446		இல் அவனொடு பாங்கொடு பாந்தையைப் பழிநீதல் என்பதில் பாங்கொடு என்பதைப் பிழையென்று விலக்குக.	
..	450	2	யாளமப்பாவையும்	யாளம்பாவையும்.
69	453	2	பொய்	போய்.
..	454	2	தனக்கி	தனக்கு.
..	455	3	பிள்ளைப்பேரிட	பிள்ளைப்பேரிட.
71	468	1	பின்சொல்	புன்சொல்.
71	469	2	வரிக்கிலன்	வரிக்கிலின்.
71	471	4	முன்சொல்	முன்சொல்.
74	489	3	நெறியென்ப	நெறியெனப்.
75	497	3	கொண்டென்	கொண்டேன்.
78	514	4	பட்டனர்	பட்டவர்.
80	526	3	மயின்மலை	மயின்மலை.
81	532	1	சென்ல	சென்ற.

செய்யுள் முத்திரைப்பகராதி

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்	பக்கம்.
அ		ஆறங்கையறு	17
அத்தான்	34	ஆடியகா	70
அத்தினி	45	ஆடுங்கொடி	49
அம்பிரமம்	28	ஆட்டுக்கு	51
அரமென	39	ஆண்டவன்	55
அகினிட்	79	ஆண்டிருந்	77
அசப்படை	54	ஆதிமலரை	46
அலியெலாம்	26	ஆதியிலாக்கி	73
அடிப்பார்பலர்	17	ஆயமுள்ளார்	12
அடியைப்படர்	40	ஆயாநவர்	53
அண்டமும்	47	ஆயிரம்வெ	33
அண்டர்பண்	52	ஆயிரகோடி	69
அண்ணாந்	54	ஆரப்பொரு	57
அயிலண்கை	32	ஆற்றியந்	6
அண்முற்றின	78	ஆர்வீட்டின்	64
அவிந்சங்கா	53	ஆலமெலா	35
அருணிதிப்பா	62	ஆவுங்கலை	80
அருயும்வெற்பும்	28	ஆளியுரு	15
அநைமறந்	68	ஆறுபெரிதி	33
அலவைநீக்கி	9	ஆறுமுகன்	21
அலிளங்கோ	13	ஆறுமுகே	20
அவ்வகை	19	ஆறுருவாய்	37
அழிக்கின்ற	43	ஆறேற்பெரி	56
அழிநிலை	47	ஆளுமப்பட்	66
அறியாமை	33	ஆனகண்ணெழு	72
அணலுக்கு	37		
அணைக்கு	69	இ	
அன்பணிவன்	77	இங்கேயுறை	70
அன்பினிந்	62	இசைநத்தி	65
அன்றிலன்	68	இடைநிலை	35
அன்னையெனும்	56	இடைவீடு	33
அன்னையெமை	61	இத்திரா	10
அன்றைத்தின	42	இத்திரனார்	51
அன்னங்கள்	25	இரண்டிதன	54
ஆ		இரவ்வீரர்	57
ஆகமவேத	71	இரவ்வயிரு	58
ஆங்கா முற்	43	இருநிலைத்தி	47

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.
இருவரெதி	76
இரைதேடி	7
இலக்கத்தொ	38
இழகுமணி	41
இறைமகன்	13
இற்படி	55
இனத்திந்	54
இன்னொமை	35

உ

உலகப்போ	50
உடம்புமுன்	60
உடைநடை	14
உண்டமர்	29
உண்ணாது	45
உண்ணுளென்	31
உத்தவியரி	73
உத்தத்தயம்	76
உரவிலேசெய்	34
உருக்குமணி	63
உடைத்தது	16
உரைப்பீர்	76
உலகியபேரு	79

உள

உளிருந்தா	55
உருடாருடி	44
உளர்காண	46

எ

எங்குஞ்செந்	60
எண்ணென்கில	79
எப்போதருள்	42
எருக்கொடு	23
எல்லார்கிரண்	10
எழுதியகித்திரம்	28
எனேமேலென	20
என்சொற்கிரங்கி	26
என்மாலையா	22
என்றன்விரு	23

செய்யுள்.

என்றைக்கும்	...
என்னபுகல்	...
ஏ.	...
ஏதல்லாமல்	...
எவியாயர்	...
எழுதுமேட்டு	...
எறியமேகம்	...

ஐ.

ஐந்துவகை	...
ஐயமெழுவகை	...

ஒ.

ஒட்டித்திரு	...
ஒருமகழிசி	...
ஒருசாதியிற்	...
ஒருநாளும்பா	...
ஒருமலரிற்	...
ஒருமையின்	...
ஒருவிரல்கா	...
ஒழிந்தார்சுமர்	...
ஒன்றுகிழுப்பத்	...

ஓ.

ஓங்குதகன்றோ	...
ஓதாதிருந்திலர்	...
ஓதுமுருகன்கை	...
ஓதுமவடக்கு	...

க

கஞ்சம் புகுந்து	...
கடம்பெற்ற	...
கடும்பனைக்கை	...
கண்டனனை	...
கண்டிக்குப்	...
கண்ணயிம்	...
கண்ணன்கா	...

செய்யுள் **மூதற்குறி**ப்டகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
கண்ணுக்குழு	53	காடீவந்திய	64
கண்ணுக்குறு	67	காடீவருள்படை	33
கண்ணுக்குறு	15	காடீவருள்படை ...	18
கண்ணுக்குறு	22	காடீவருள்படை ...	35
கண்ணுக்குறு	64		
கண்ணுக்குறு	52	கி.	
கண்ணுக்குறு	3		
கண்ணுக்குறு	11	கண்ணுக்குறு	38
கண்ணுக்குறு	27		
கண்ணுக்குறு	5	கி.	
கண்ணுக்குறு	54		
கண்ணுக்குறு	8	கி.	31
கண்ணுக்குறு	15		
கண்ணுக்குறு	34		
கண்ணுக்குறு	23	கு.	
கண்ணுக்குறு	25		
கண்ணுக்குறு	12		
கண்ணுக்குறு	65	குமட்டிமொது	9
கண்ணுக்குறு	21	குருக்கினமே	32
கண்ணுக்குறு	36	குருக்கினமே ...	66
கா.		குருக்கினமே ...	79
		குருக்கினமே ...	2
		குருக்கினமே ...	50
		குருக்கினமே ...	42
		குருக்கினமே ...	75
		குருக்கினமே ...	9
		குருக்கினமே ...	20
		குருக்கினமே ...	62
		கூ.	
		கூ.	75
		கூ.	32
		கூ.	18
		கூ.	
		கூ.	77
		கூ.	73
		கூ.	2
		கூ.	27
		கூ.	63

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.
கோ.		சு.
கொங்கைக்கு ...	36	சுரப்பெந் ...
கொக்குந்தொ ...	80	சுனைதீர்ந்த ...
கொடைகற்ற ...	13	கு.
கொண்டி கட ...	66	குடன் மதனன்
கொற்றவர் வில் ...	13	குலக்கடிப்பி ...
கோ.		சே.
கோட்டை வில்லி ...	4	செங்கனல் வந்த
கோடிக்குளான ...	14	செடிதேடி ...
கோவைப்பழ ...	39	செய்யவென்வே ...
ச.		செருந்தொன்று
சங்கமுங்கை ...	64	செல்லியல்
சங்கரகால ...	10	செவ்வரியே
சங்கையையெண்ண ...	48	செவ்வாகுமாய ...
சஞ்சுவன் ...	18	செவ்வண்ண ...
சம்போனிலை ...	37	செவ்வெற்றிடுப் ...
சா.		செவ்வெறிக்க ...
சாதி சஞ்சாவன் ...	35	சோ.
சாமரை பென் ...	17	சொலுபங் கொ
சாமிக்கத் தாவாடி ...	2	சொல் விலங்கி ...
சி.		சொல்லாதன ...
சிங்கத்தின் குட்டி ...	24	சொன்மலை ...
சிசுவசாகரம் ...	6	சொன்றிக்குடி ...
சிற்றுவீடு சுற்றி ...	71	சொன்னொருத்தா
சீ.		சோ.
சீயையுங் கொ ...	5	சோகமுரு ...
சீரார்சயன் ...	42	சோற்றுமுக ...
சீருருங் காரை ...	15	ஞ.
சீவகன் றந்தை ...	75	ஞானசொருப ...
சு.		த.
சுருது கந்தன் ...	18	தக்க பருதி ...
சுருமறைய ...	1	தக்கினுமெச்சி ...

செய்யுள் முத்திரைப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.
தங்கத்தையன்ன	16
தந்தைப்பண	10
தருவார்த்தை	69
தருவேங்கை	79
தலைகாட்டிடை	71
தலையாயவர்	73
தனத்திற் சிற	53
தனகுற்ற நீ	75

தா.

தாசத்தினுள்	59
தாக்கா சித்தி	10
தாசானுநாச	69
தாமரை போலு	27
தாமரை மேல்வி	30
தாமரை மேற்பனை	51
தாராச்சபதம்	25
தாராதிவார்	29
தாராடி நல்ல	73
தாருகவிழ்பு	10
தாருகன் பாச	73
தாவின் மா	15
தாண்டக்கு முன்	43

தி.

திக்கொருந்	54
திரண்ட குமரி	60
திரிகரிப்போ	41
திருமான் மரு	51
தினாக்கடலை	50
தினையேழுவர்	1

தி.

தித்தங்கி கல்	72
தித்த கெஞ்சு	68

தூ.

தூங்கினனே	38
தூண்டியதே	46

செய்யுள். பக்கம்.

தூண்டிய வாசி	3
தூண்டிய தோலை	4
தூண்டிய வர்	76
தூண்டிய தோலை	57

தே

தேவன் ஸ்வரவன்	5
---------------	---

தே

தேவன் ஸ்வரவன்	72
தேவன் ஸ்வரவன்	81
தேவன் ஸ்வரவன்	33
தேவன் ஸ்வரவன்	26
தேவன் ஸ்வரவன்	58
தேவன் ஸ்வரவன்	71
தேவன் ஸ்வரவன்	49
தேவன் ஸ்வரவன்	3
தேவன் ஸ்வரவன்	27
தேவன் ஸ்வரவன்	20
தேவன் ஸ்வரவன்	20
தேவன் ஸ்வரவன்	66

தை.

தைவன் ஸ்வரவன்	16
---------------	----

தோ.

தோவன் ஸ்வரவன்	78
தோவன் ஸ்வரவன்	38
தோவன் ஸ்வரவன்	11

தோ.

தோவன் ஸ்வரவன்	44
தோவன் ஸ்வரவன்	34

ந.

நட்டவர்க்கு	78
நம்மனை வாழ்	65

செய்யுள் முதற்குறிப்பசராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
நல்ல தண்ணீர் ..	61	பணத்திரம் ..	5
நன்றோ தரும் ..	57	பண்ணா ..	56
நா.		பண்ணாஞ்சு ..	70
நாதிநமதன்று ..	78	பந்திபொல் ..	61
நாலின்முது ..	24	பந்தனகொ ..	63
நாலெனுஞ்சாதி ..	10	பந்தினேக்காய் ..	33
நாலொன்று ..	14	பந்தெடுத்தாய் ..	57
நாணுரைத் ..	62	பரதர்குலம் ..	19
நாண்டேசுமுது ..	74	பரத்தைபிசசி ..	67
நாண்வைக ..	19	பல்லாயிர ..	46
நி.		பல்லார் பயன் ...	55
நாழிய கூண ..	27	பழையசெயலும் ..	23
பிழம்பப் பசித்த ...	67	பன்னொம் ..	76
பில்லெனச ..	14	பன்னிரில்லா ..	58
பேசு மருது ..	30	பா.	
ன்னயபொ ..	2	பாடாத்தும ..	16
நி.		பாடியதும்பி ..	17
நிழி வீரநெறி ..	19	பாய்நாய்க்கு ..	67
நெற்ற புன் ..	29	பாய்க்நகுகொ ...	1
நே.		பா ..	31
நேகித .. பாமை ..	58	பாரிணம் ..	30
நேத்திய மூன்று ..	56	பாருலகி ..	16
நேற்றுப்பிழை ..	78	பார்க்கினும் ..	15
ப.		பார்க்கெலரை ..	52
பக ..	57	பாலக்குச்சொல் ..	36
பகர்த்துவிப ..	56	பாலும் பழமும் ..	11
பங்கந் தரு ..	20	பாலெனத்தே ..	49
பங்காளம் ..	59	பால் சர்க்கரை ..	34
பஞ்சணமேல் ...	70	பாணை ..	25
படையவர் முன் ..	59	பி.	
படையோடெழுந்து ..	40	பஞ்சம் கன்காயம் ..	45
பணமுடியார் ..	56	பிடியானை ..	57
பதச்சுதன்ன ..	17	பிள்ளையர் ..	74
		பிறப்பொன் ..	8
		பு.	
		புகவந்த ..	81
		புகைக்கண ..	79
		புண்ணிய ..	32
		புலையாந் ..	15

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

எ

செய்யுள்.	பக்கம்.
புலியையுன்குழை ...	7
புணங்காவ ...	19

பு.

புங்குழைமா ...	48
புழைதலியும் ...	14
புழைமல்கு ...	43
புழைமலுண்டே ...	25
புழைமலு பொந்திடி ...	1
புழுபைக்கத் ...	18
புலோகத்தின் ...	4
புலிகாண் ...	2
புலிற் கொடு ...	72
புலுண்டிச ...	21
புலுண்டி ...	69
புலுண்டி ...	30

பெ.

பெண்குற்றம் ...	7
பெண்ணன்பிரி ...	59
பெரும்பு ...	53

பே.

பேசுபி: மலை ...	38
-----------------	----

பை.

பைத்தாசன் ...	17
பைத்தாமனை ...	7

போ.

போருகும் பாசி ...	55
போருகூரன் ...	46
போருந்திடமுண்டு ...	65
போருந்தின ...	72
போன்மயிலு ...	81
போனினலர்கா ...	21
போன்ருணி ...	23
போன்ருண்டி ...	3

செய்யுள். பக்கம்.

போண்ணங்குரு ...	2
போண்ணைமலை ...	26
போன்வாசம் ...	48

போ.

போதந்தனன் ...	77
போரினிலை ...	4
போர்புரி ...	63

ம.

மங்காத்தகர் ...	41
மங்கை ...	22
மட்டாரந்த ...	5
மணிமாடி ...	66
மதுமலர்ச் ...	69
மயிலீரி ...	5
மயில்வலை ...	61
மருகியை ...	17
மருதாநாதி ...	13
மருவார்துழை ...	59
மருவிப்பிரி ...	11
மருவந்தை ...	29
மலர்தேடி ...	27
மலைதாங்கு ...	8
மலைமேலருவி ...	11
மறியினை ...	18
மறுமார்க்கு ...	72
மறையா ...	35
மனத்தின் ...	73
மனவேசம் ...	39
மன்னர்கொடு ...	21
மன்னர்க்கு ...	20
மன்னரின் ...	55
மன்னன்முசு ...	51

மா.

மாகாயம்பாய் ...	40
மாதுமே ...	47
மாதாகும் ...	37
மாமண்பணி ...	9

செய்யுள்.	பக்கம்	செய்யுள்.	பக்கம்
மாண்பரி ...	31	மேலார்பகை ...	6
மாற்பினிற் ...	46	மேலாறுகால் ...	28
மாலிலரவம் ...	56	மேல்வாரம் ...	80
மாலையிலே ...	22		
மால்லைவத் ...	41	மை	
மாலைவன் ...	36		
மாலைவாடு ...	58	மைக்குயில் ...	63
மாவையினை ...	48	மைப்பார் ...	41
மாலைக்குப் ...	25	மையாரு ...	43
மி		வ.	
மீள்குமேல்க்க ...	71	வஞ்சிம்கொடி ...	76
மீன்றகு ...	68	வட்டின்மது ...	21
மீன்றனை ...	58	வண்டினம் ...	31
மி.		வந்தார்மற ...	68
மீறிக்கொடி ...	40	வம்பார்புலி ...	14
மு.		வாபலிரு ...	61
முட்டார்தம் ...	38	வருடமொன்றி ...	74
முத்தக்குடை ...	39	வருமாலையா ...	22
முத்தத்தை ...	15	வருமுனைன் ...	81
முத்தாயர் ...	35	வருவார்வார் ...	3
முயக்கிடை ...	52	வலையிடும் ...	49
முயலுங்குலவி ...	11	வல்லிக்கொடி ...	22
முருகாவன் ...	52	வல்லியெழுதிய ...	44
முலையஞ்செ ...	29	வல்லென்று ...	70
முன்பகை ...	53	வளர்ப்பவை ...	21
முன்னிய ...	42	வள்ளல்சமரால் ...	71
மு.		வள்ளமயல் ...	30
முன்றிசைத்தரு ...	8	வனத்திலிருந் ...	26
முன்றை மீரண்டில் ...	29	வண்ணிகொட ...	48
மே		வா	
மேகம்தேறிய ...	59	வாங்குங்கிருந் ...	72
மேலாமயில் ...	28	வாட்டில் ...	43
மேலங்குத்திரு ...	19	வாட்பதும ...	77
		வாண்மையும் ...	9
		வாய்க்காற்புனல் ...	67
		வாடாருந்த ...	39
		வாடாதுவந்த ...	68
		வாரச்சந்தி ...	44
		வாழ்மயல்வனை ...	81

செய்யுள். முதற்குறிப்பகராதி.

௯

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
வாழ்காலை ...	7	வி.௦	
வாழ்வினவி ...	18	வீடுகடோறும் ...	77
வாளுக்குவின்மை ...	51	வீடுமலை ...	31
வானத்திரவி ...	4	வீட்டிற்குழ ...	45
வானத்திற்செல் ...	59	வீடுகண்டா ...	78
வானிலிடித் ...	48	வீற்றிப்பிந் ...	74
வானுண்டதே ...	48	வே.	
வான்மறந்தா ...	2	வெப்புங்குளிரு ...	25
வி.		வெப்புற்ற ...	62
விடைக்கொடி ...	15	வே.	
விடைநிலிரு ...	37	வெதித்த ...	43
விண்காவுறை ...	69	வெங்கைத்துறு ...	58
விண்டவளாக் ...	9	வெட்டம்புரி ...	8
விண்ணாட்டு ...	60	வெண்டும்விரு ...	80
விண்ணிலுதி ...	36	வெதமுனிவர் ...	75
விண்பார்த்த ...	65	வெதியனீசுர ...	80
விதியோ ...	5	வெலைவீரும் ...	70
விழுக்குமுலகு ...	38	வெறுபுகலற்ற ...	37
விரும்பிமுன் ...	40	வை.	
விரும்புகவசம் ...	23	வையங்கிட்டெ ...	6
வில்லையெடா ...	26	வையாபுரி ...	61
விழலுக்கு ...	12		
விழிக்காவி ...	12		
விழிபோலுமா ...	30		
விழிநீதிருந்து ...	45		
விழியாரிமை ...	7		
வினைக்குறை ...	12		

